AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 6 141 - 168 Het Verdwijneiland

AVONTUREN VAN TOM POES

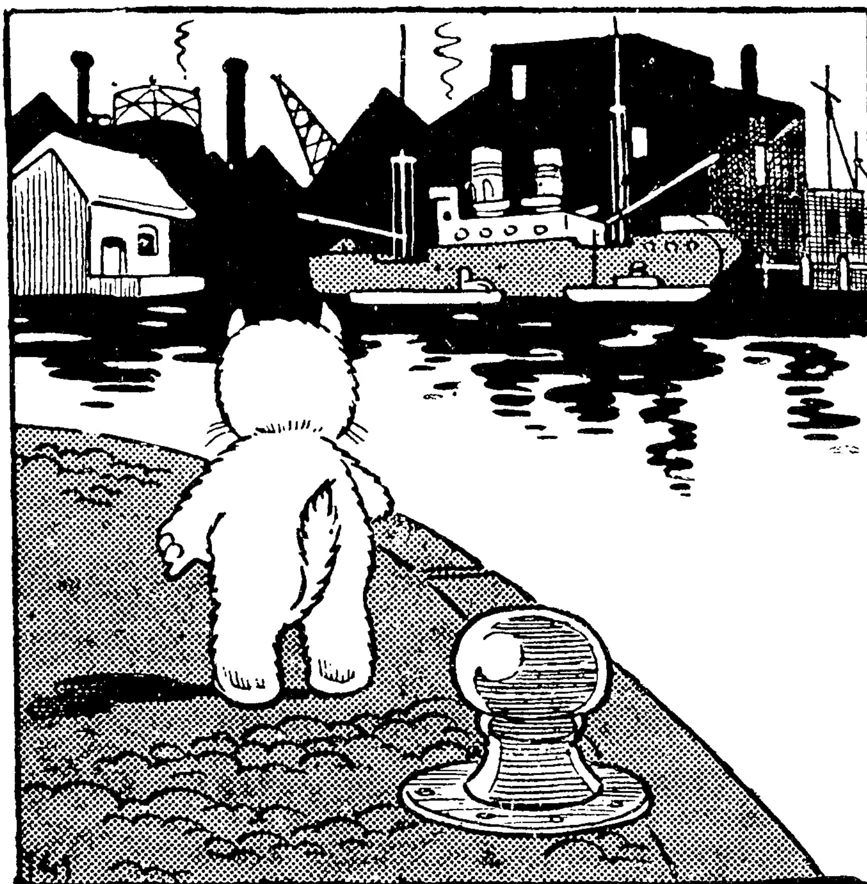
DOOR

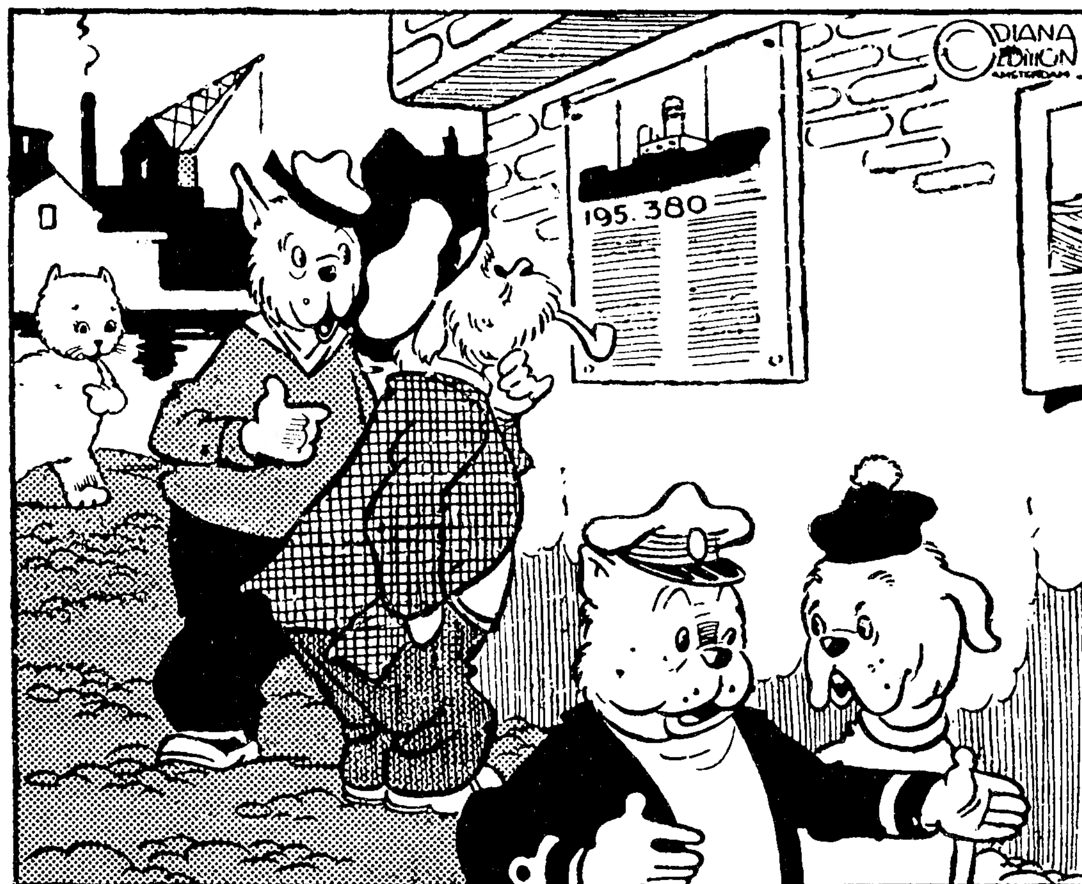
MARTEN TOONDER

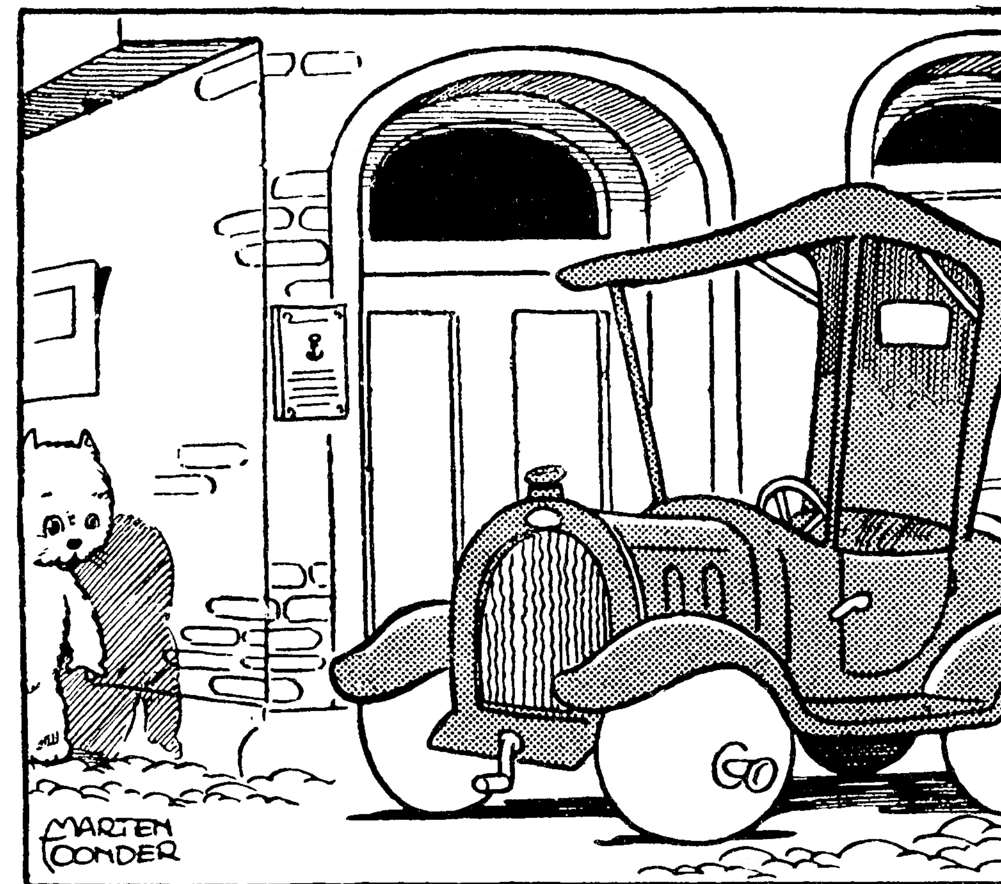
MV **6**	141–168	Het Verdwijneiland

1975 De Bezige Bij Amsterdam

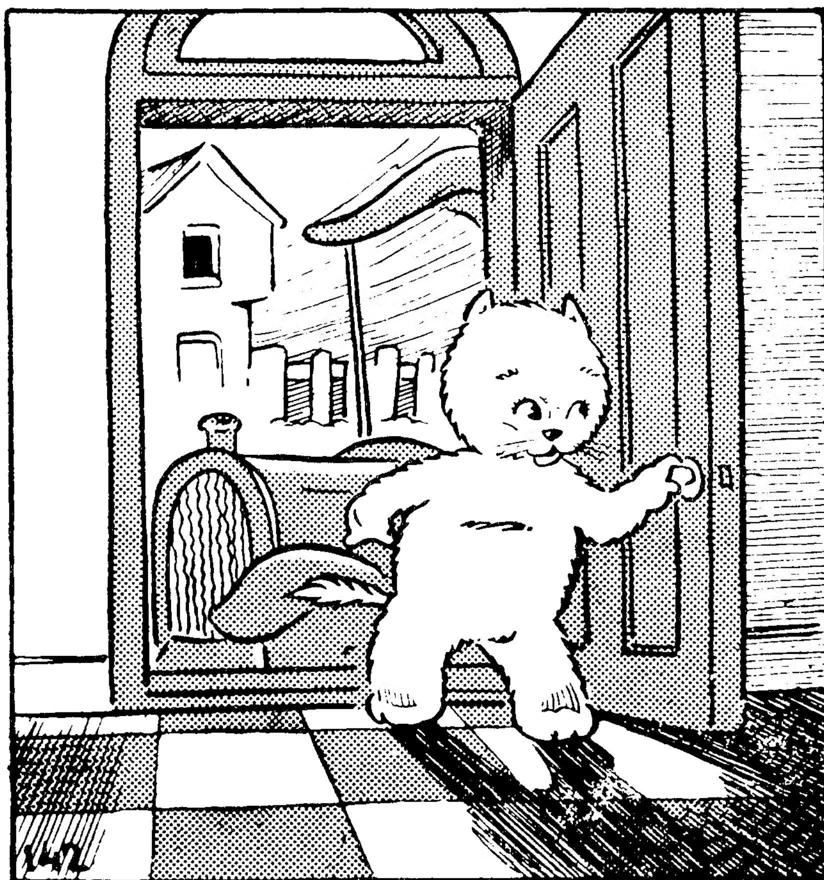
*Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht.
ISBN 90 234 5165 1
Delen 6 en 17 ISBN 90 234 5171 6*

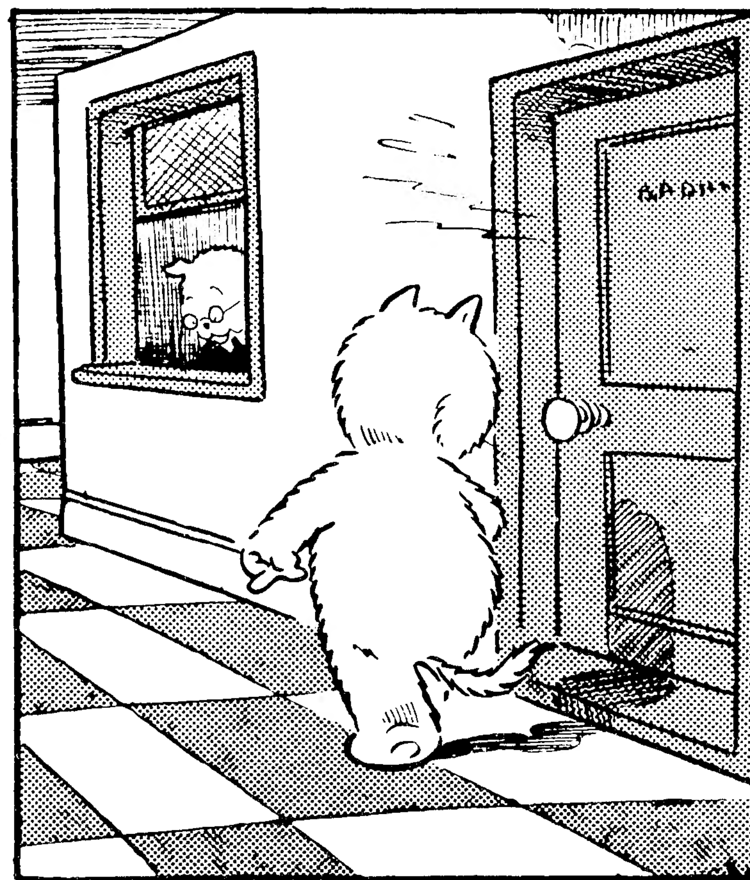

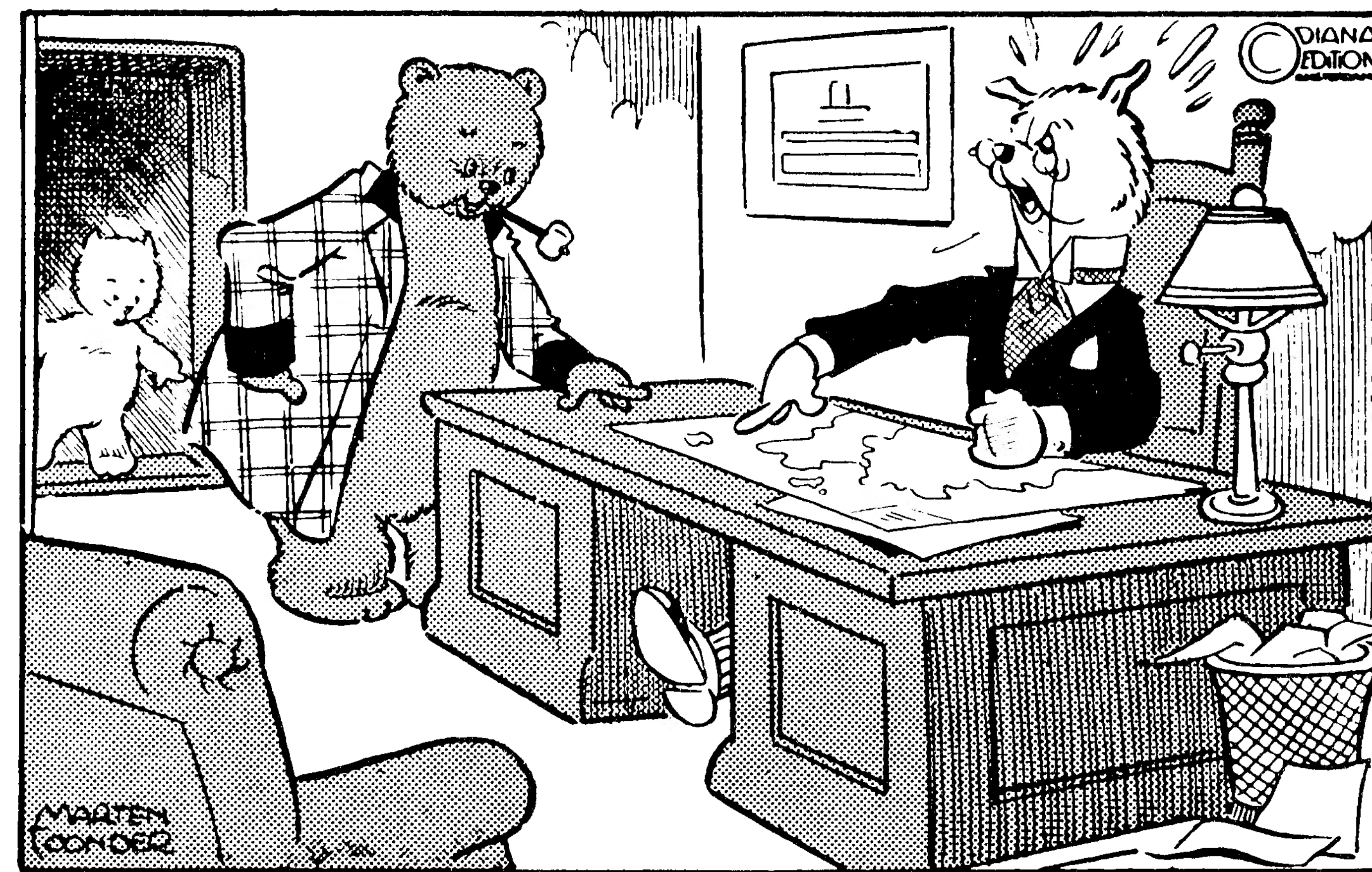

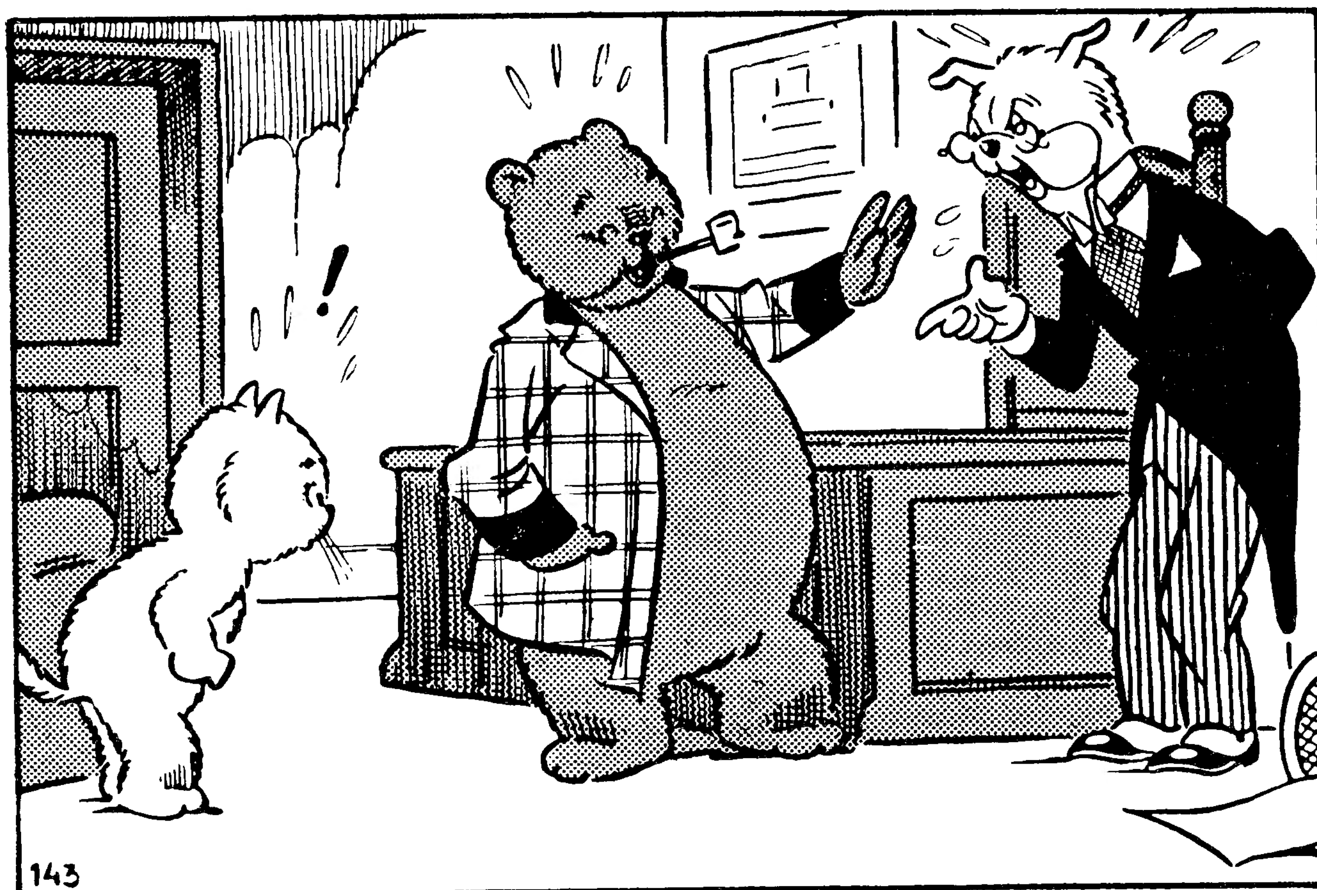
Op een keer, dat Tom Poes zich erg verveelde, was hij naar Rommeldam gegaan en daar liep hij nu zoo'n beetje langs de haven. Ja, dat deed hij graag; hij hield er van om naar schepen, kranen, pakhuizen en water te kijken. Dat ruikt allemaal naar avontuur en daar gaat niets boven, vond Tom Poes. Toen hij daar zoo liep, zag hij aan den muur van een groot gebouw een papier hangen, waar iedere voorbijganger voor bleef staan, om dan hoofdschuddend of met een bezorgd gezicht weer verder te loopen. Nou, je begrijpt dat Tom Poes er ook gauw op af ging! – De 'Potvisch' is het zevende schip, dat in één maand tijds spoorloos verdwenen is, las hij. – Er zijn nog SOS-seinen ontvangen, waaruit bleek, dat de 'Potvisch' zich 3 graden ten Zuiden van het eiland Westbergen bevond, waar ongeveer de Stormklip ligt.
'Tjonge,' dacht Tom Poes, terwijl hij verder liep. 'Zeven schepen in één maand... tjonge! Wat moet het dáár slecht weer zijn! Ik ben blij, dat ik geen zeeman ben!' Toen zag hij ineens voor een groote deur de oude Schicht staan. 'Wat is dàt nu weer!' dacht Tom Poes. 'Wat moet heer Ollie hier doen? Dit is het kantoor van Bruin, Bruin en Bruin, reeders... Wat heeft Ollie B. Bommel hier te maken?!'

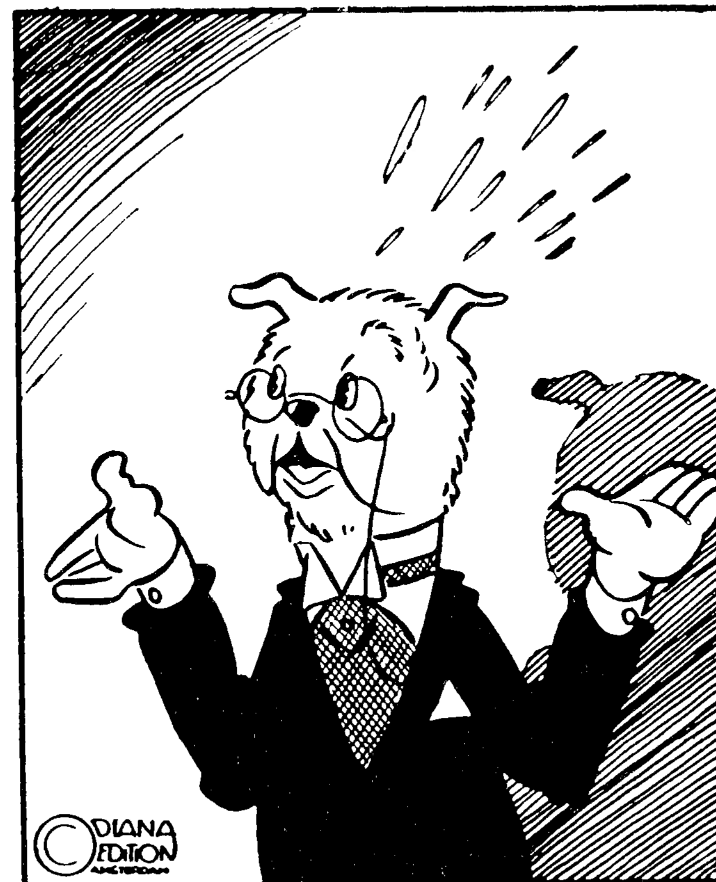

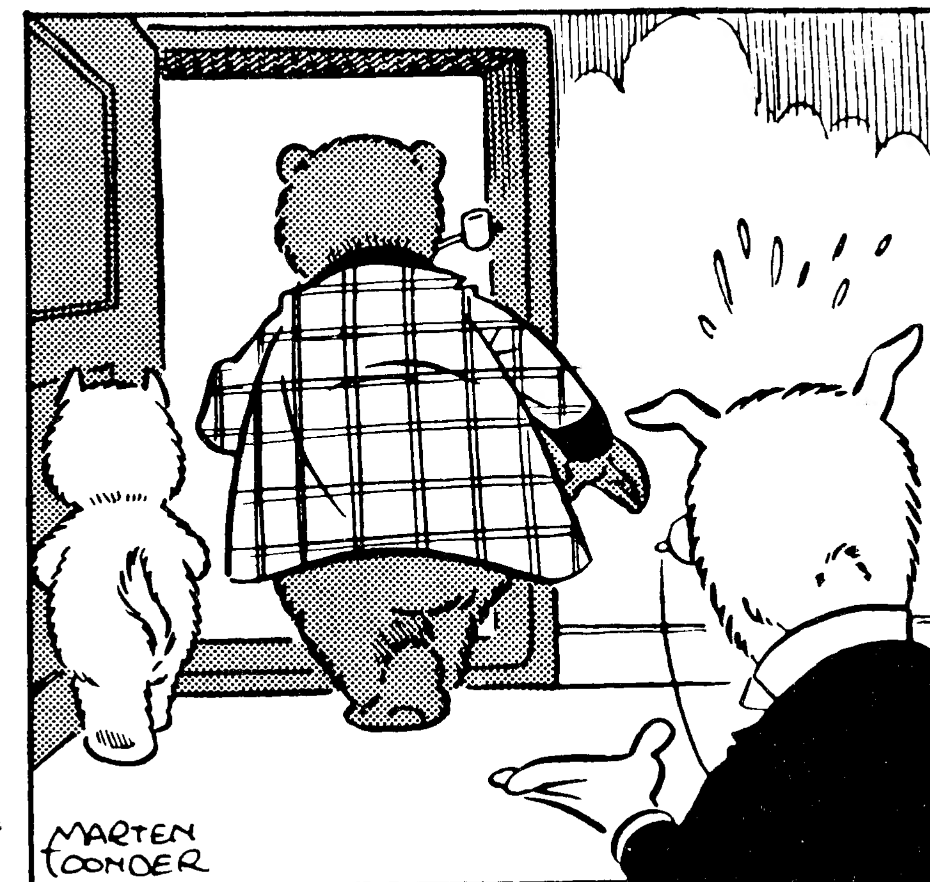

‘Ik wil weten, wat heer Bommel hier aan het doen is,’ dacht Tom Poes bij zichzelf, en hij stapte het kantoor binnen. Nou, hij had nog maar een paar passen in de breede gang gedaan of hij hoorde achter een deur de stem van heer Bommel, die heel druk met een andere stem aan het praten was. De stemmen klonken zóó luid en zóó erg door elkaar heen, dat Tom Poes vlug de deur open deed om naar binnen te gaan. ‘Ze hebben vast ruzie,’ dacht hij, ‘en misschien kan ik heer Ollie helpen!’ Maar dat was toch niet waar, hoewel het niet veel scheelde. Meneer Bruin, de reeder, sloeg met z’n hand op het bureau en riep: ‘Ik laat niet één van mijn schepen meer in de richting van het eiland Westbergen varen, of liever van die zoogenaamde Stormklip. Zeven van mijn schepen zijn niet meer teruggekomen, meneer! Nee, meneer, veiligheid komt in de eerste plaats... dat was ook het motto van m’n vader, m’n grootvader en m’n overgrootvader Bruin... Nee, geen sprake van, meneer, het spijt me zeer! Veiligheid is het motto van onze zaak; al sinds de oprichting van de Oost-Indische Compagnie!’ ‘Kom, kom, waarde vriend,’ zei heer Bommel, ‘wat wilt U dan doen! Er moet toch iets aan gedaan worden... U wilt die zeven schepen toch weer terug hebben... Hoe heb ik het nu! Nee, m’n waarde heer Bruin... er moet een onderzoek ingesteld worden, en dat zal ik op me nemen! Deze zaak is een Ollie B. Bommel waardig! Let op! Oho!’
Tom Poes had met open mond staan luisteren, en hij dacht: ‘Wat is heer Ollie daar nu weer van plan!’

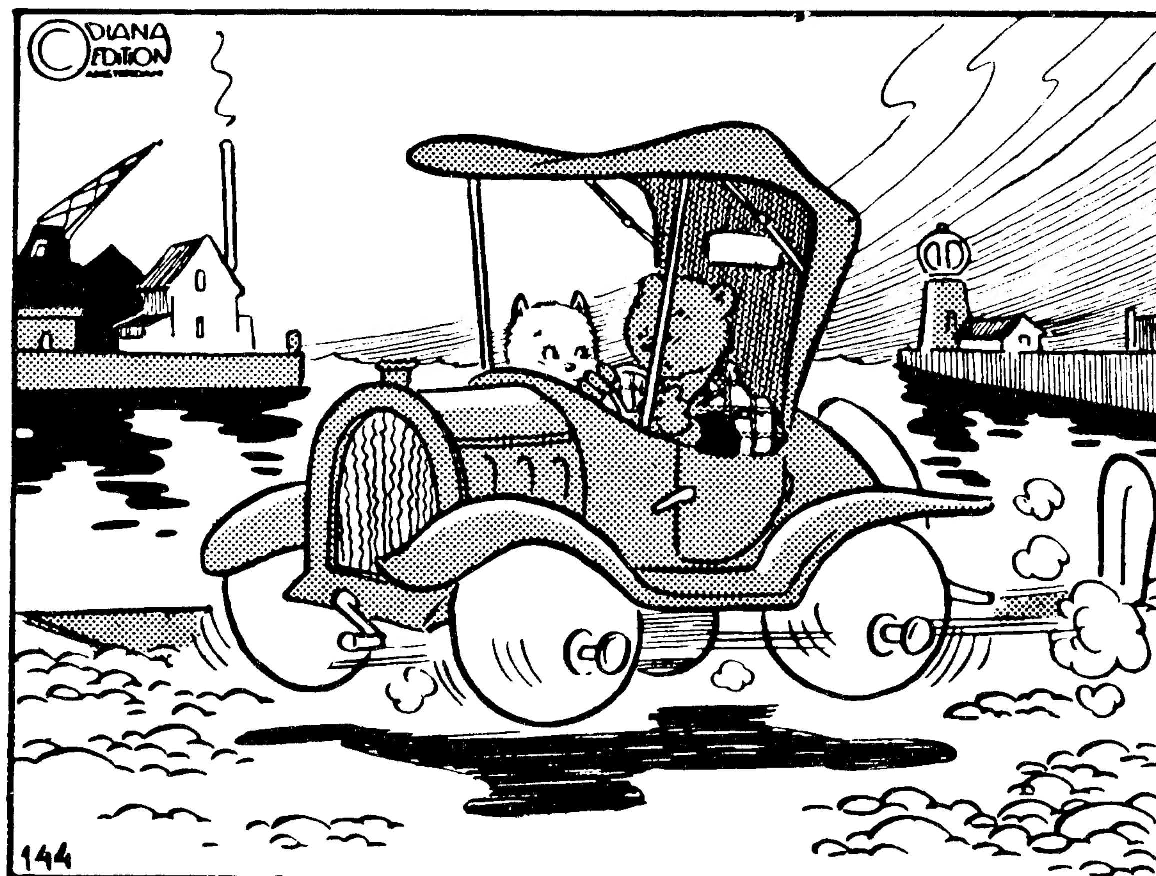
Tom Poes was wat dichter bij gekomen, maar heer Bommel en reeder Bruin hadden het zóó druk, dat ze hem niet opmerkten. 'U bedoelt het misschien goed, heer Bommel,' riep reeder Bruin, 'maar ik breng van nu af niet één van mijn schepen meer in gevaar, en...'

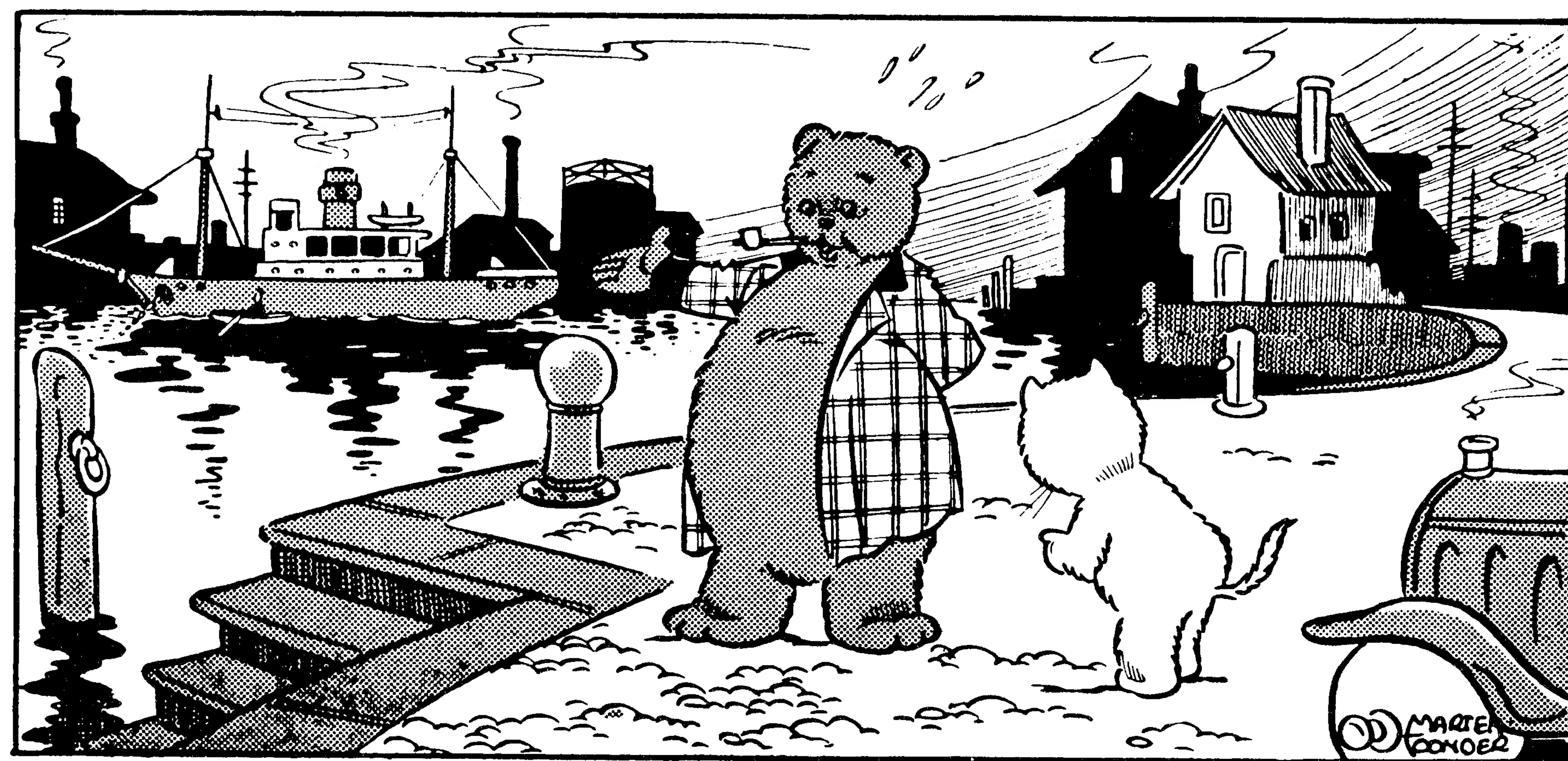
'Waarde heer Bruin,' riep Ollie. 'Weet tegen wien U spreekt! Een Bommel duldt geen tegenspraak! Ik huur dat schip van U, dat nu in de haven op vertrek ligt, en ik vaar met dat schip naar de Stormklip, om daar een onderzoek in te stellen. Ja, daar kijkt U van op, hè? Een persoonlijk onderzoek, waarde heer! Aha! En dan geef ik U mijn kasteel, Slot Bommelstein, in onderpand, dus... als ik niet terugkeer, waar natuurlijk geen sprake van is... zult U de eigenaar van m'n kasteel zijn! Dat is dan afgesproken, nietwaar? U kunt het dan voor mijn part Bruin, Bruin en Bruinsteyn noemen, dat moet U zelf maar zien.'

Reeder Bruin keek heer Ollie wanhopig aan en hij zei zuchtend: 'Ja, als U er zóó op staat, dat U mij Uw kasteel als onderpand geeft, vind ik het goed... Maar ik heb U gewaarschuwd, heer Bommel! En bedenk, dat U de verantwoording voor de bemanning heeft!'

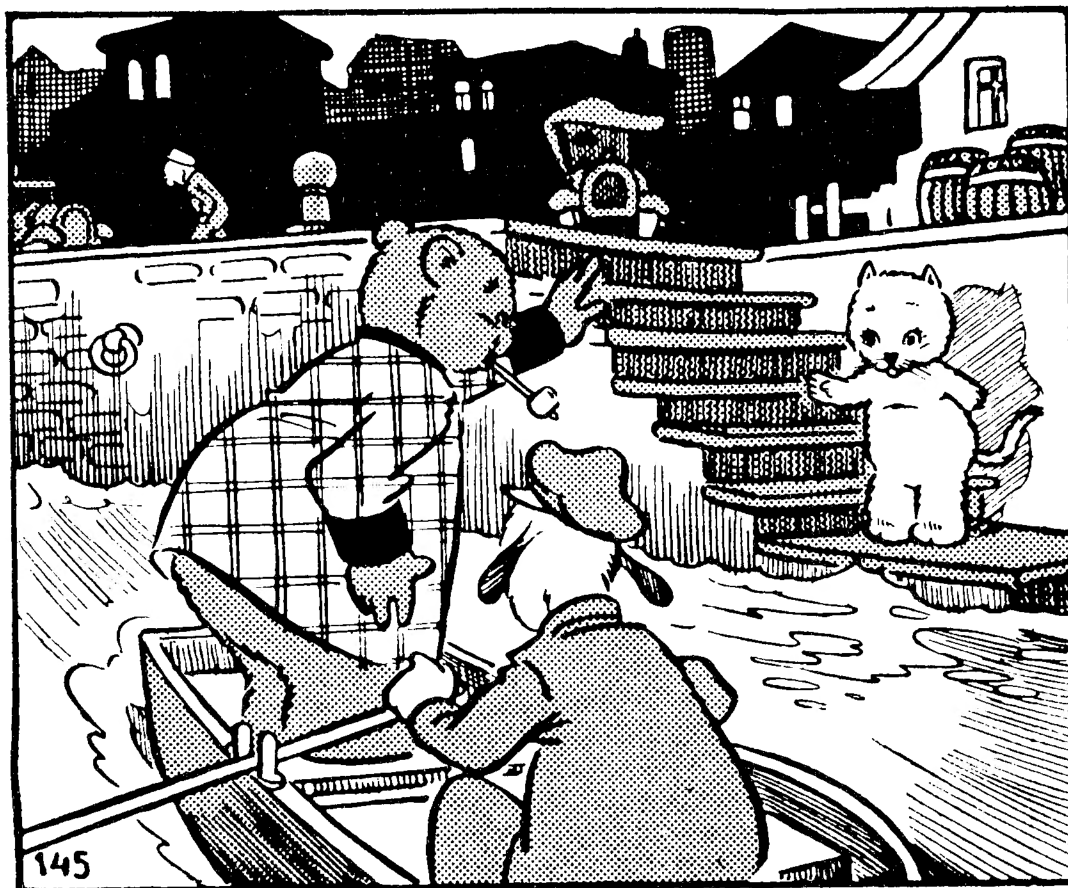
'Dat is in orde,' zei heer Bommel. 'U bent een braaf mensch, en ik zal zien dat U Uw zeven schepen weer terug krijgt, anders ben ik geen Bommel! Maakt U de papieren dan maar in orde, dan vertrek ik direct!'

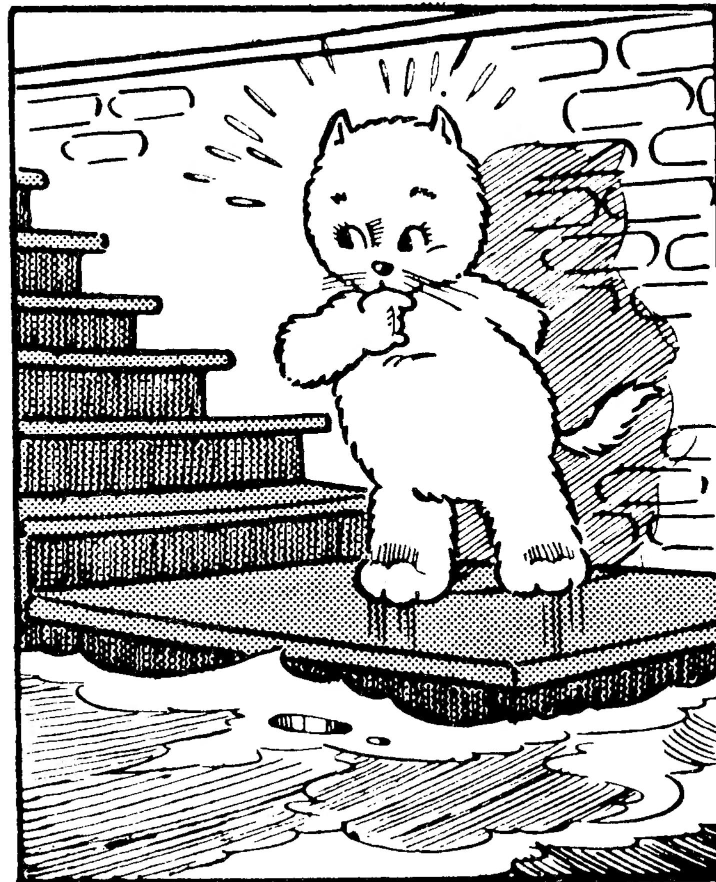
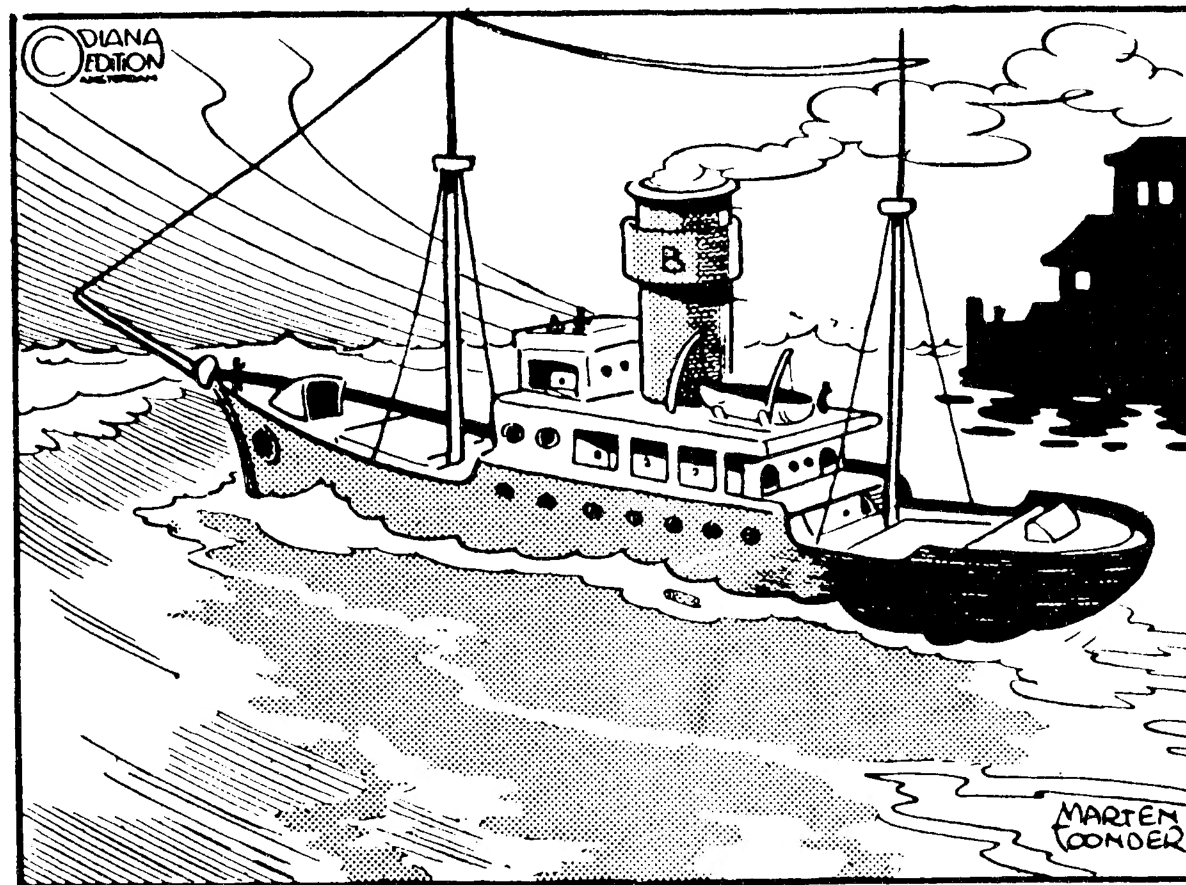
Toen verdween heer Ollie op vlugge voeten, en Tom Poes holde op een drafje achter hem aan.

‘Wel, daar hebben we Tom Poes!’ zei heer Bommel. ‘Stap in, Tom Poes, we gaan naar mijn schip! Aha! We gaan varen, jonge vriend! Kom mee, we moeten opschieten!’ Ollie gaf de oude Schicht flink gas en hij schoot met een vaart van heb-ik-me-jou-daar langs de haven! Het ging hobbel-de-bobbel over de ronde keien en Tom Poes kon heer Ollie maar net verstaan. ‘Wedden, dat ik dien armen Bruin al z’n schepen weer terugbreng!’ schreeuwde heer Ollie. ‘Het is maar goed, dat ik er van hoorde, anders zou hij ze waarschijnlijk nooit terugzien. Dat zaakje zal ik eens goed opknappen en jij gaat me helpen, Tom Poes! Zoo, we zijn er al! Kijk!’ Ollie Bommel remde uit alle macht, voordat Tom Poes nog iets kon zeggen. De oude Schicht stond met een ruk stil en Ollie wees trots naar den overkant. ‘Kijk,’ zei hij, ‘daar ligt de ‘Vliegende Walvisch’! Dat is nu het schip, dat ik gehuurd heb! Ziet er goed uit, hè?’ Hij stapte uit en liep naar den kant. ‘Ja,’ zei Tom Poes, die achter hem aanliep, ‘het lijkt me een goed schip. Het is jammer, dat ik niet mee kan gaan!’ ‘Wat?’ vroeg heer Bommel. ‘Ga je niet mee? Ik heb je toch wel goed verstaan, jonge vriend... niet mee, zei je toch? Maar dat moet een vergissing zijn!’ ‘Nee, heer Bommel, ik meen het!’ zei Tom Poes. ‘Ik blijf aan den wal. Als er nu nog echte avonturen te beleven waren bij die stormklip... maar ik heb er geen zin in om in ’n vliegenden storm op de klippen te loopen! Ik vind, dat u beter thuis kunt blijven, heer Bommel! Hier aan land zijn avonturen genoeg! Reuzen en toovenaars en dieven...’ ‘Wel sapperloot,’ zei heer Ollie. ‘Je valt me tegen! Snap je dan niet, dat het niet alleen de storm is, waardoor al die schepen verdwijnen? Maar als je niet wilt... Tja, dan kan ik er ook niet meer aan doen... Blijf dan maar hier en zorg goed voor de oude Schicht!’

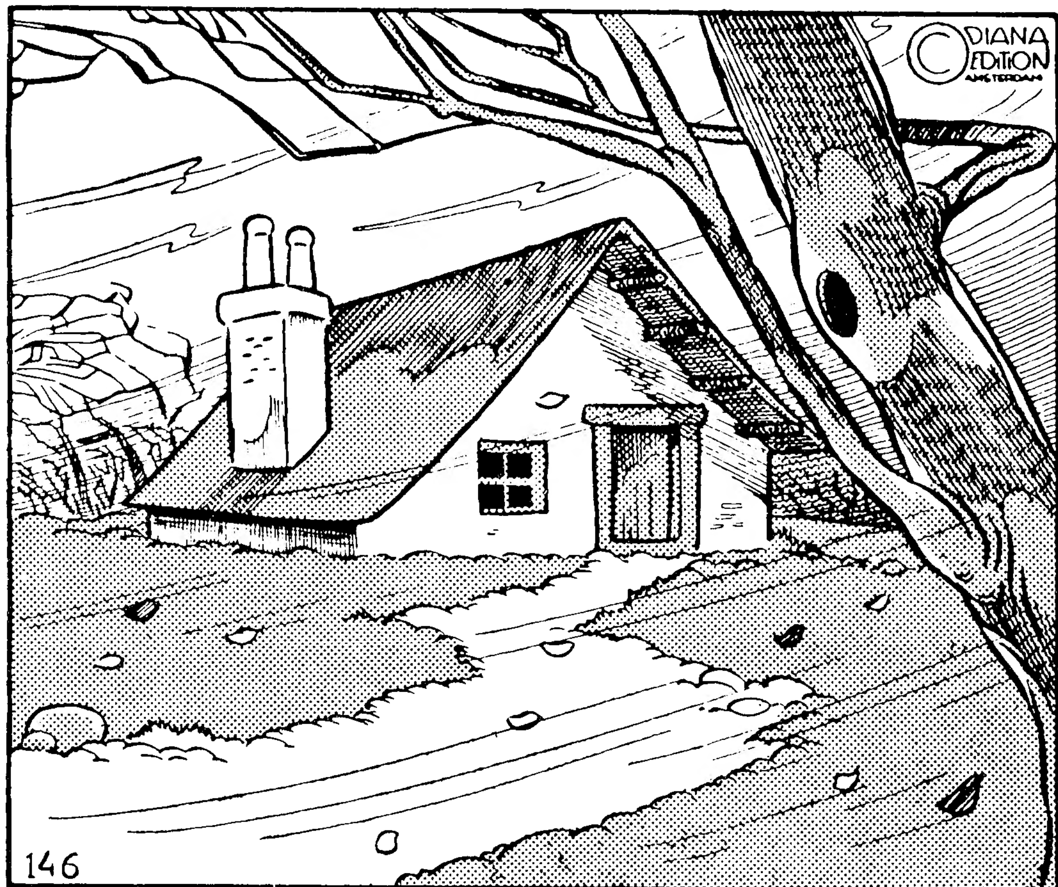

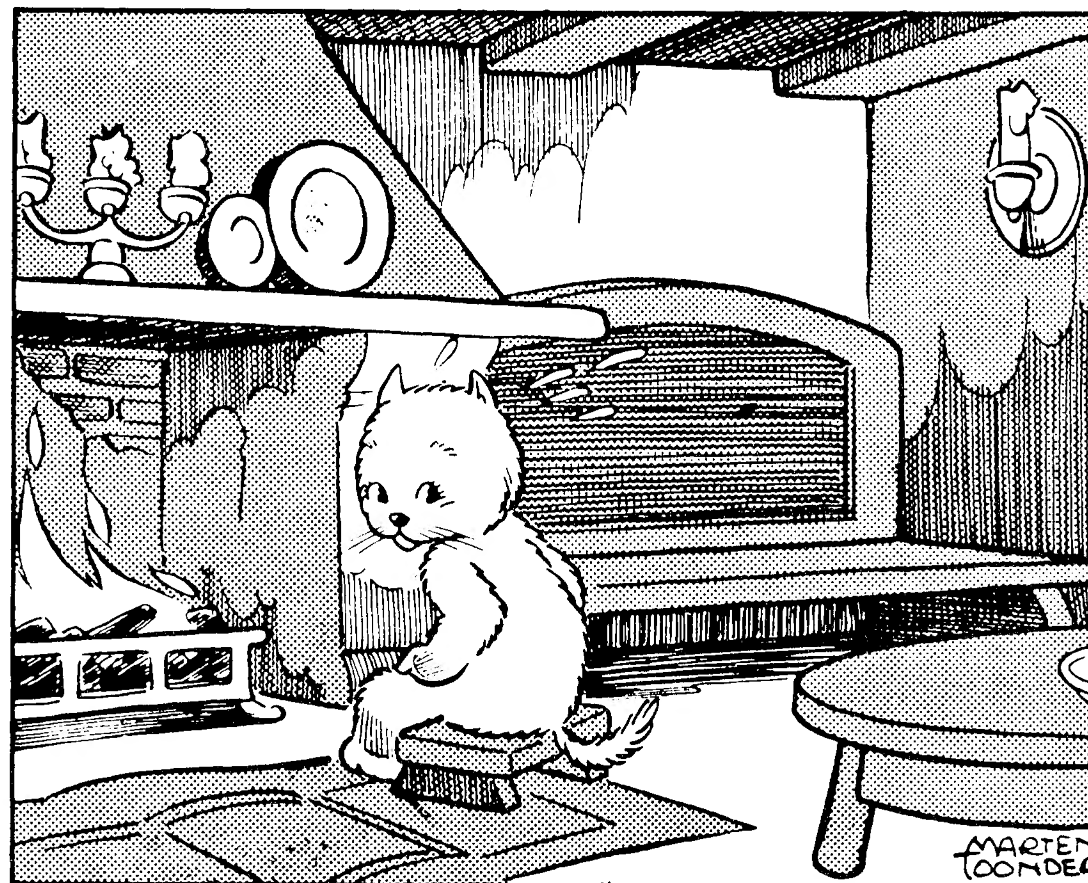

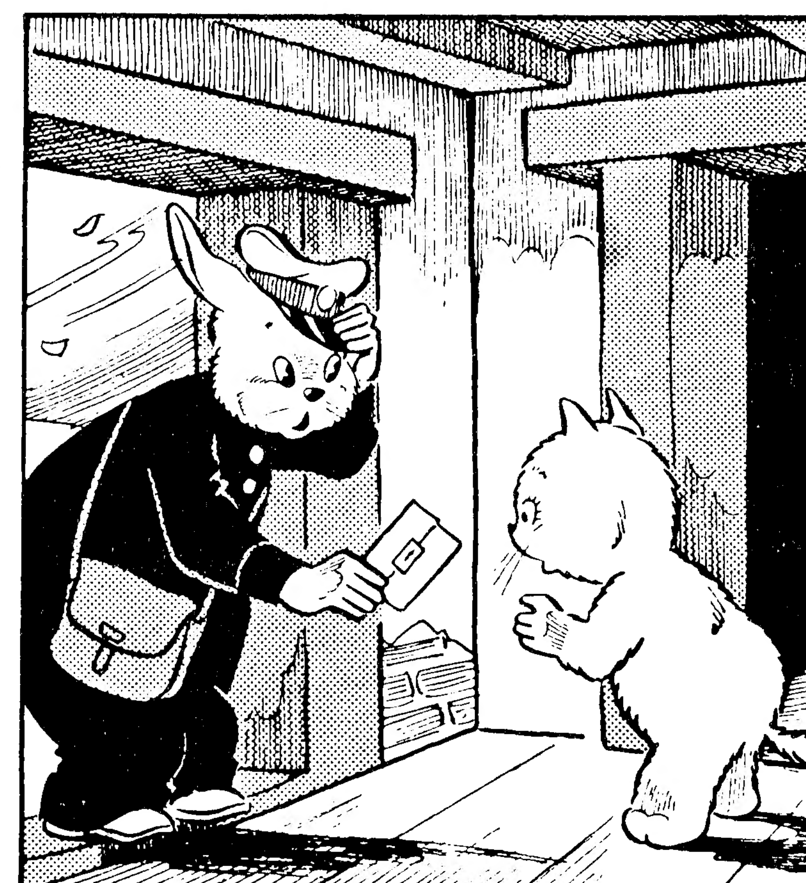
Ollie B. Bommel werd met een roeiboot van den kant gehaald en hij zwaaide naar Tom Poes, die beneden aan den aanlegsteiger stond. ‘Weet je zeker, dat je niet meegaat?’ riep heer Ollie nog. ‘Ik weet het zeker, heer Bommel,’ riep Tom Poes terug. ‘Tot ziens! Zult u voorzichtig zijn?’ ‘Laat dat maar aan mij over!’ schreeuwde heer Bommel. ‘Een Bommel is altijd voorzichtig!’ Tom Poes bleef alleen op het steigertje staan en eigenlijk voelde hij zich niets prettig. ‘Had ik nu tóch niet mee moeten gaan,’ dacht hij. ‘Het lijkt me gevaarlijk wat heer Bommel gaat ondernemen. Wie weet of ik hem ooit weer terugzie! Maar een besluit is een besluit!’ Intusschen was Ollie B. Bommel van de roeiboot op de ‘Vliegende Walvisch’ gestapt en het duurde niet lang of het schip voer de haven uit en koos het ruime sop. Tom Poes stond nog op het uiterste puntje van den steiger om naar heer Ollie te zwaaien en hij werd steeds bezorgder, hoe verder het schip wegvoer. Maar heer Ollie had geen zorgen. Hij zong een vroolijk zeemanslied:

‘Varen ahoi! Pom, pom,
Dat is er mijn lust! Pom, pom...’

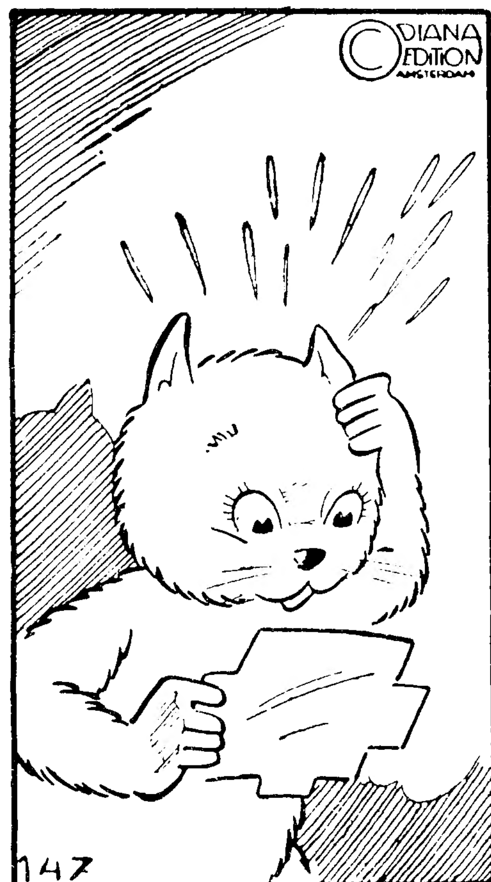
Zoo verdween hij uit het gezicht en Tom Poes bracht de oude Schicht in een garage en ging naar huis.

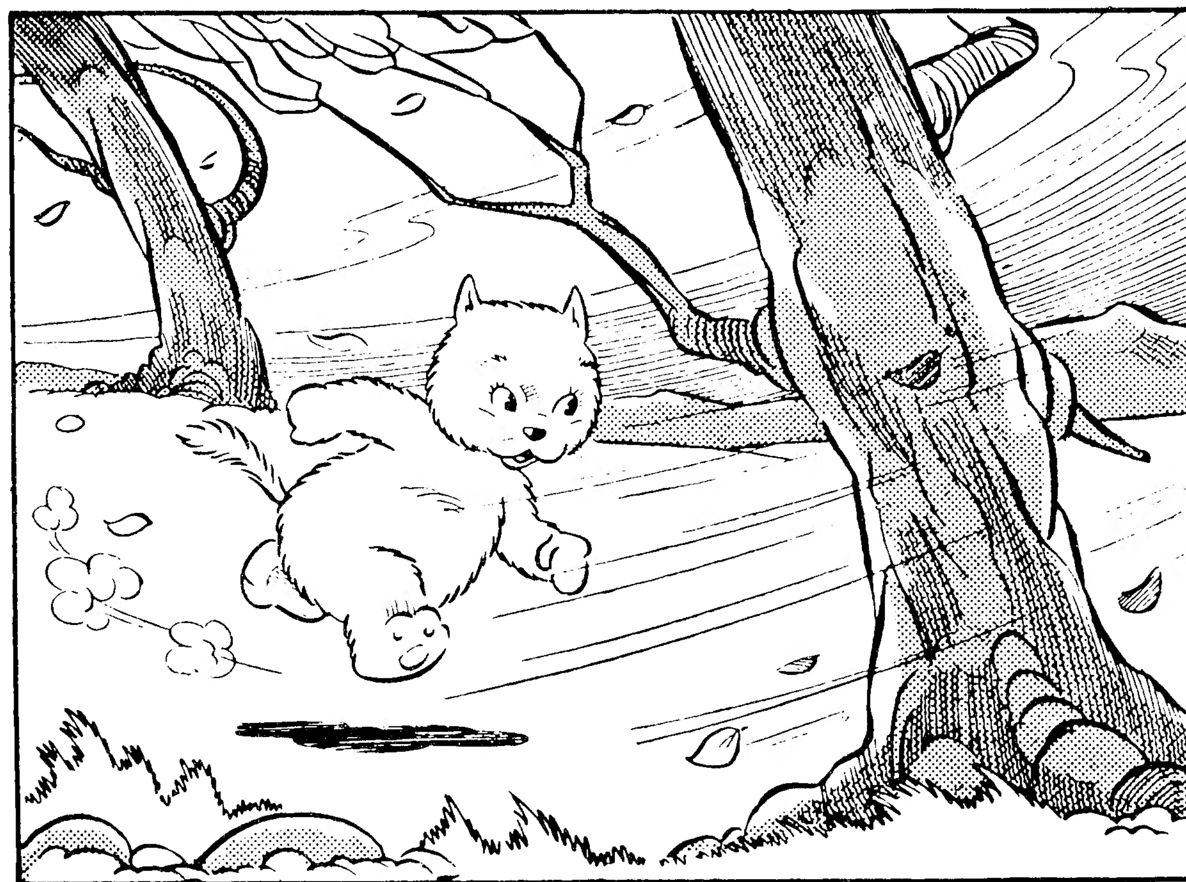
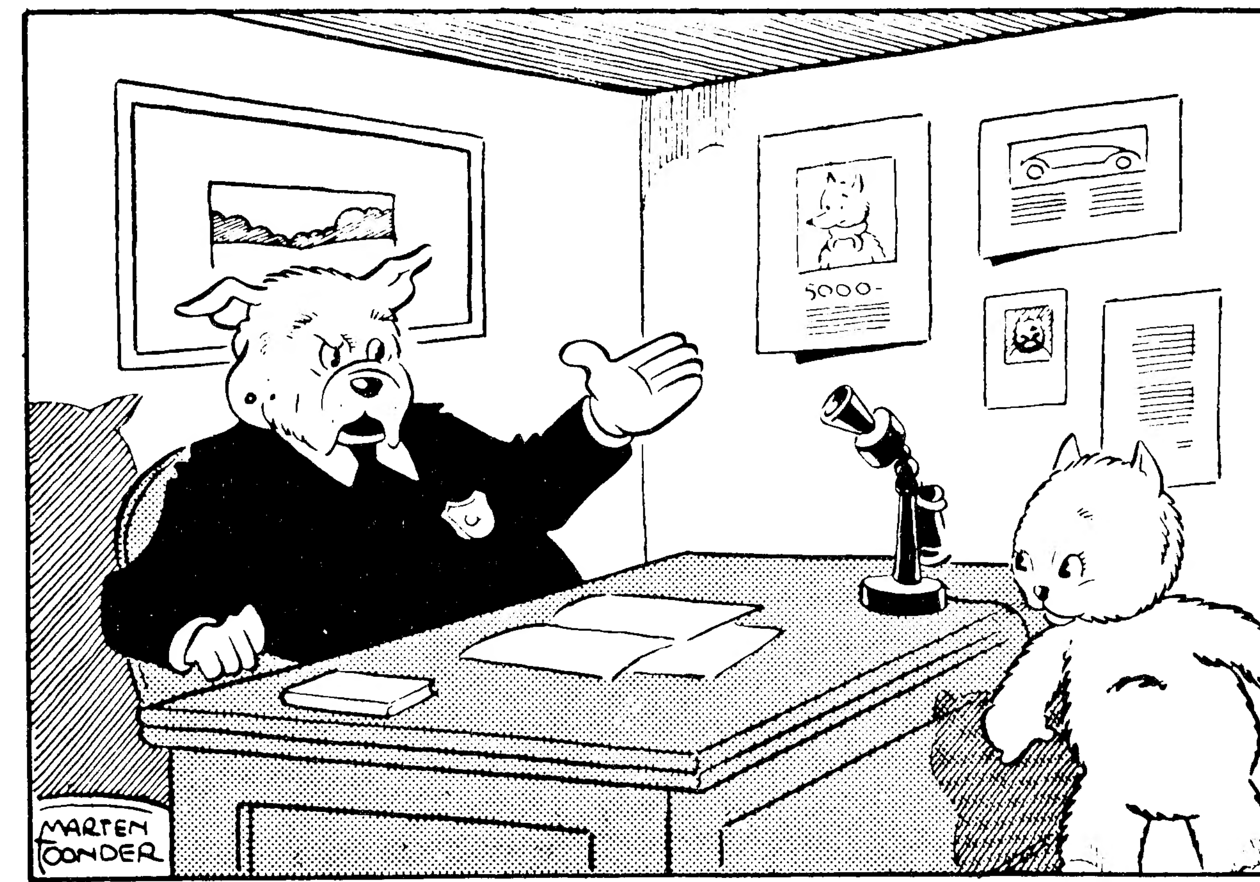

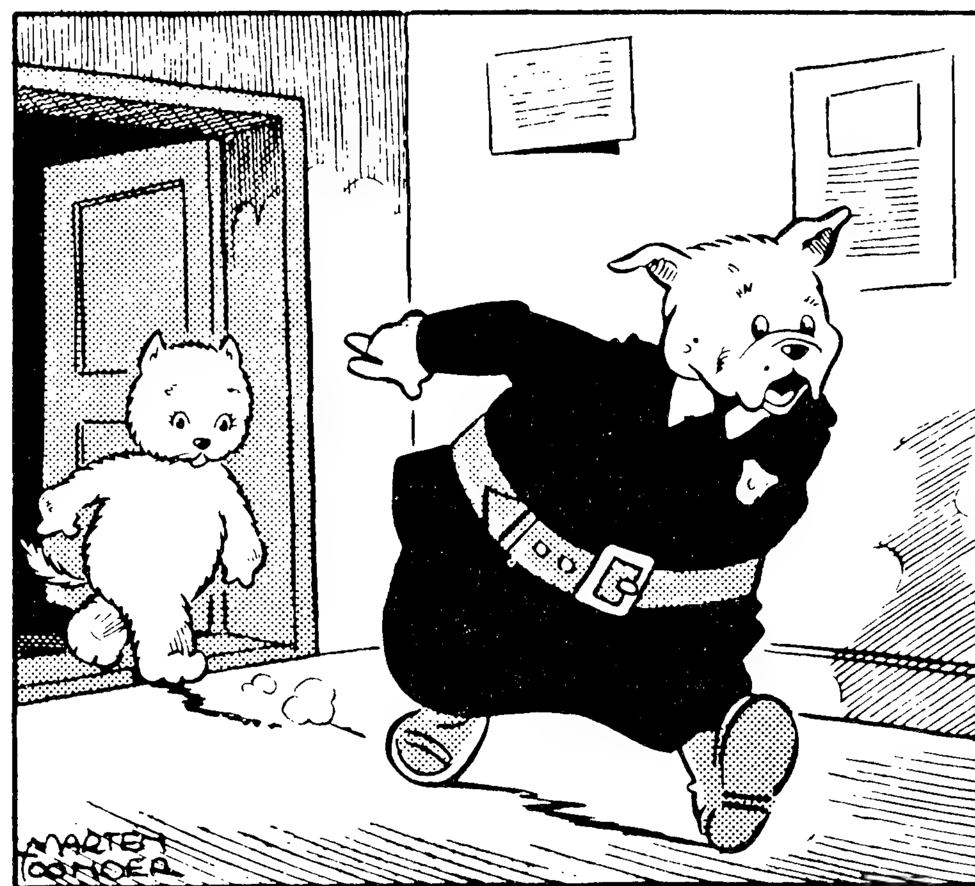
Het was een paar dagen later, toen er een fiksche najaarsstorm kwam opzetten. De laatste blaadjes dwarrelden van de boomen en de wind loeide door den schoorsteen van Tom Poes' huisje. Het was zo kil, dat Tom Poes al een vuurtje aan had gemaakt en terwijl hij daar zoo bij zat en den storm om het huis hoorde jagen, dacht hij aan heer Bommel, die in dezen storm op zee voer. Hij had er heelemaal geen rust bij en hij had al lang spijt, dat hij niet mee was gegaan. Het zou nu niet lang meer duren of de 'Vliegende Walvisch' zou de Stormklip bereiken. En dan met zoo'n storm... En juist toen Tom Poes daar zoo over zat na te denken, werd er op de deur geklopt. Hij deed open en zag toen Lampe Lapoor op den drempel staan. 'Een telegram,' zei die. 'Een telegram?' herhaalde Tom Poes en hij schrok heel erg. 'Wat kan dat zijn... zou er iets gebeurd zijn?' 'Ik weet het niet,' zei Lampe Lapoor. 'Het is misschien het beste, dat je het openmaakt en het leest, Tom Poes!'

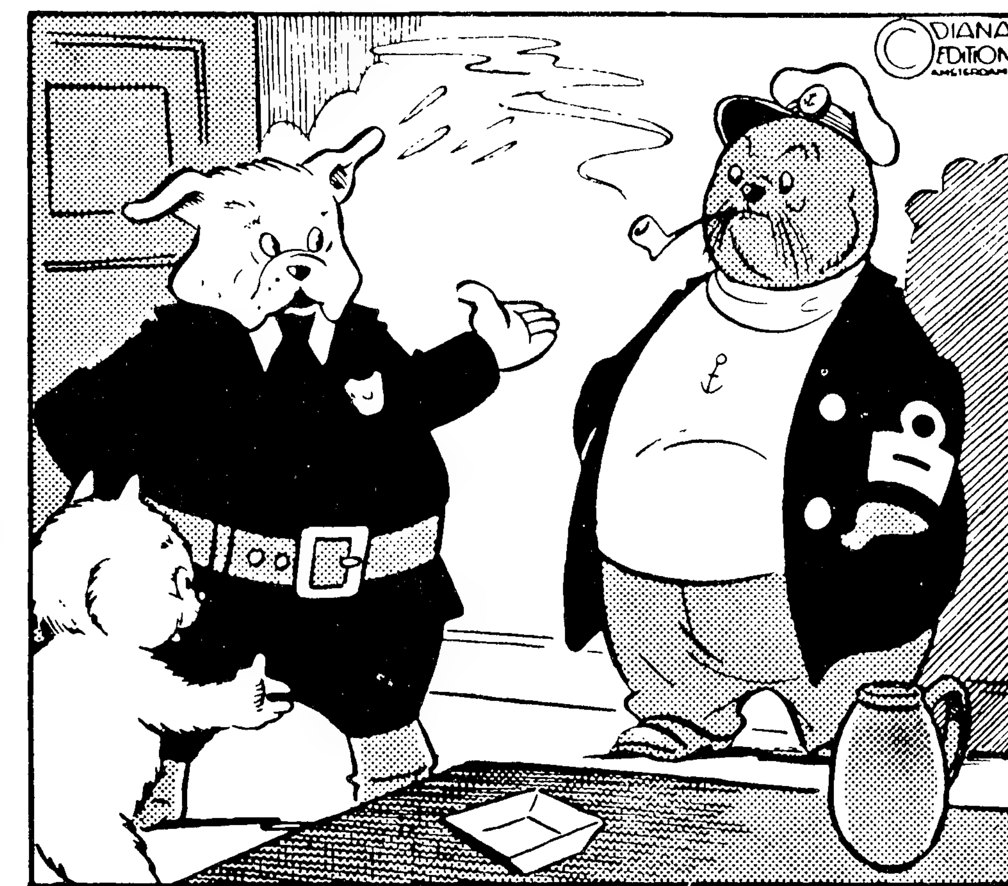

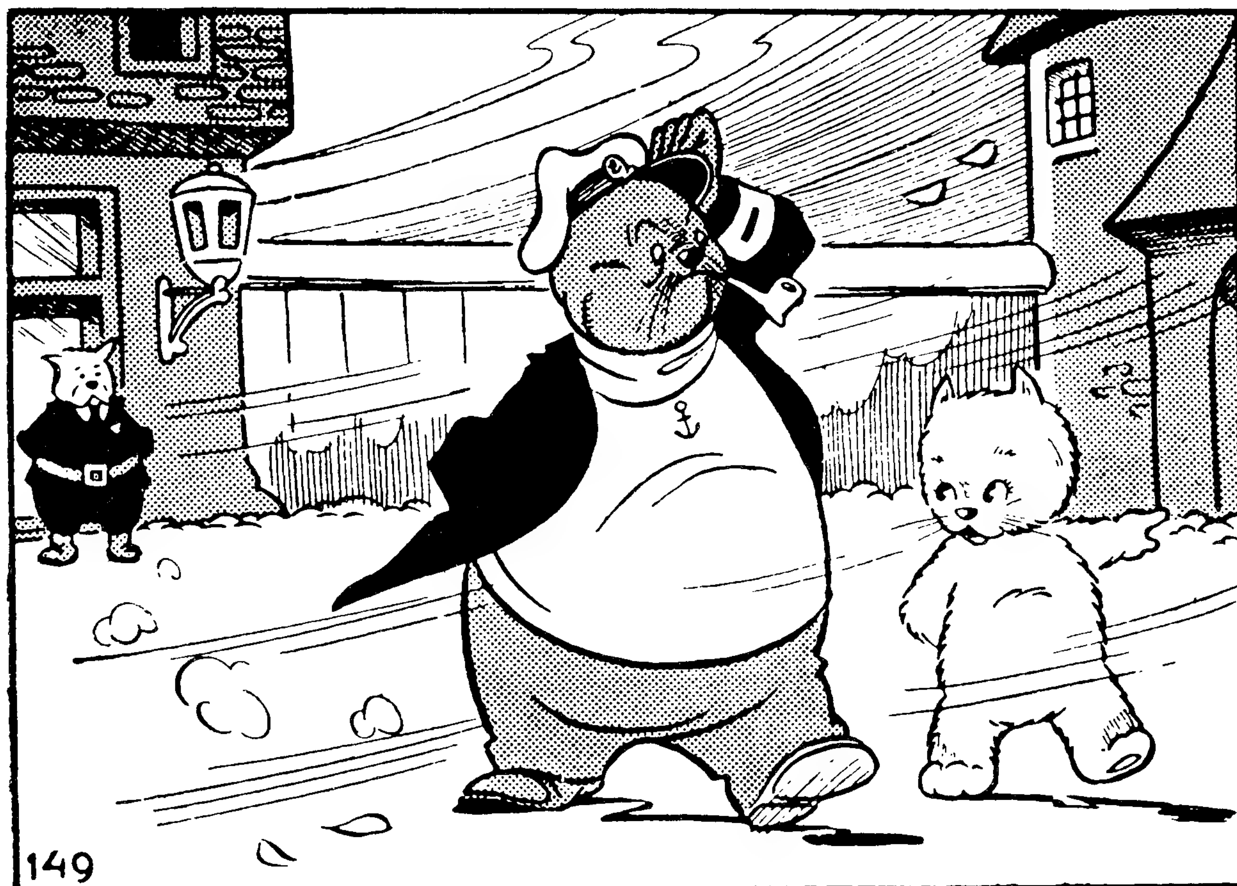
Tom Poes maakte het telegram open en las: 'Kom onmiddellijk! Ollie B. Bommel in gevaar! Bulle Bas, commissaris.' Je kunt wel begrijpen hoe Tom Poes schrok. 'Daar heb je 't al,' dacht hij. 'Heer Bommel in gevaar!!!' Nog nooit had Tom Poes zoo hard geloopen. Hij vloog haast over den weg en hij was dan ook binnen het uur bij commissaris Bulle Bas. 'Dag, commissaris,' zei Tom Poes. 'Wat is er met heer Bommel gebeurd?' 'Ja, hm,' zei Bulle Bas, 'ziet er leelijk uit... Ik geloof, dat er nu werkelijk eens iets aan gedaan moet worden, zoo kan het niet langer meer duren. Het is te gek, dat er nu al bijna acht schepen zijn, waarmee op dezelfde plek iets gebeurd is... Hm... Heb een SOS ontvangen van de 'Vliegende Walvisch'... Ja. En ik kan geen mannen de zee op sturen... Daar is de politie niet voor. Maar ik heb een goeden kennis, den kapitein van de 'Albatros'. Die heeft al vaker iets voor me opgeknapt... Hm... en omdat jij dat ook wel eens gedaan hebt, dacht ik...' 'Prachtig, commissaris!' riep Tom Poes, 'waar is die kapitein? Kunnen we direct weggaan?' 'We zullen maatregelen nemen,' zei Bulle Bas.

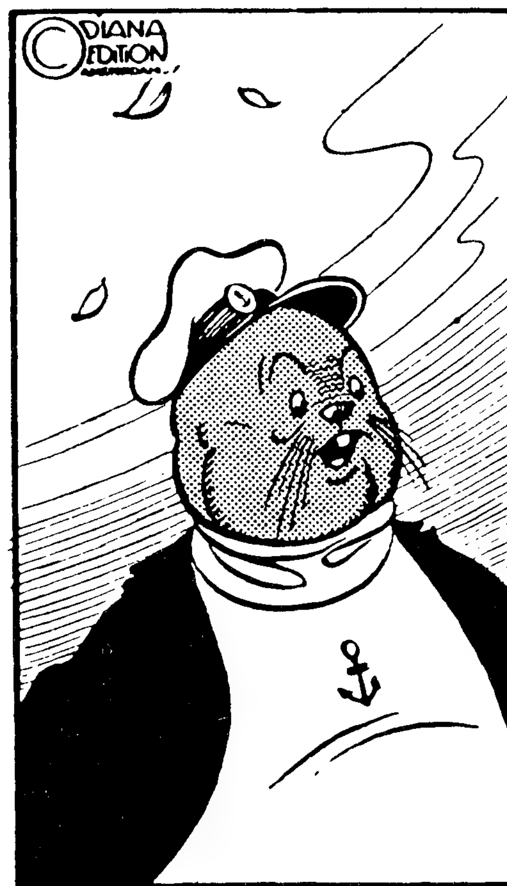

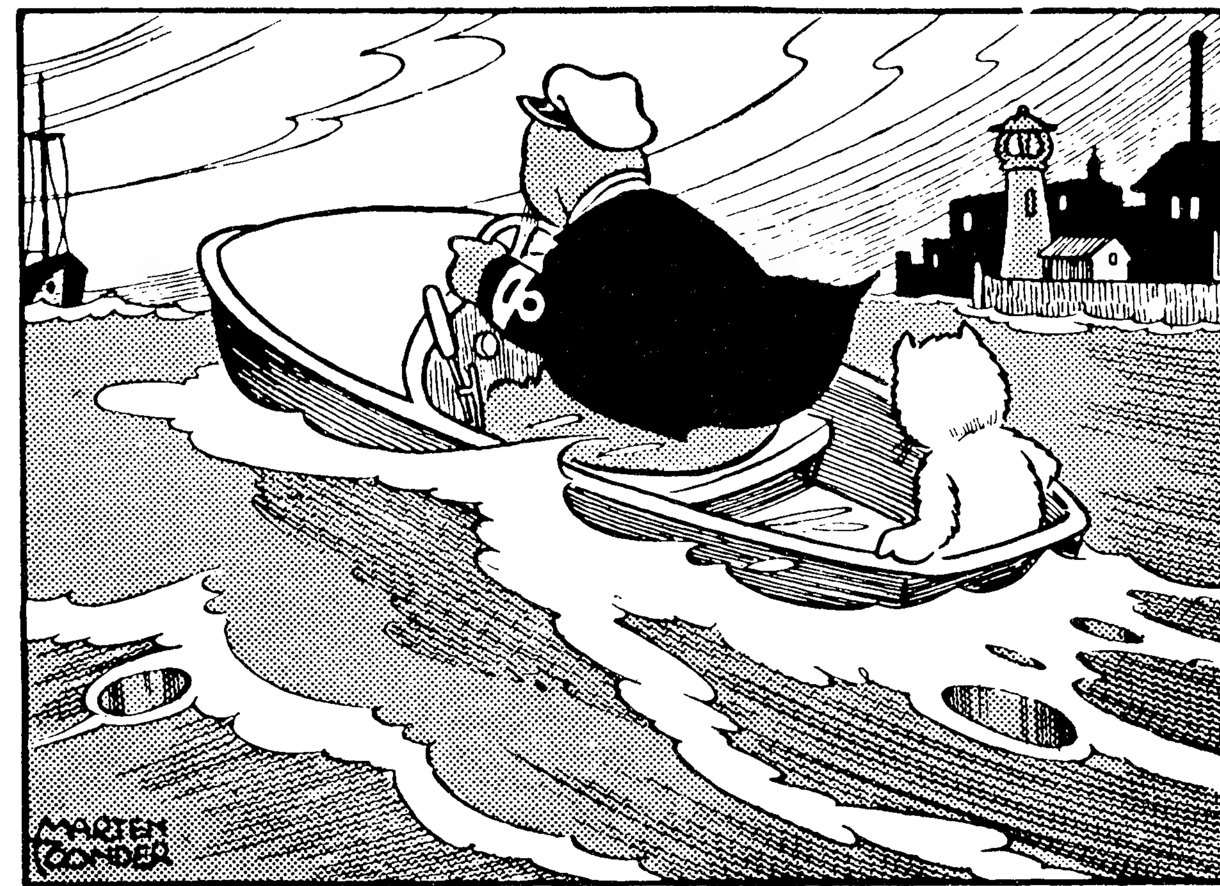

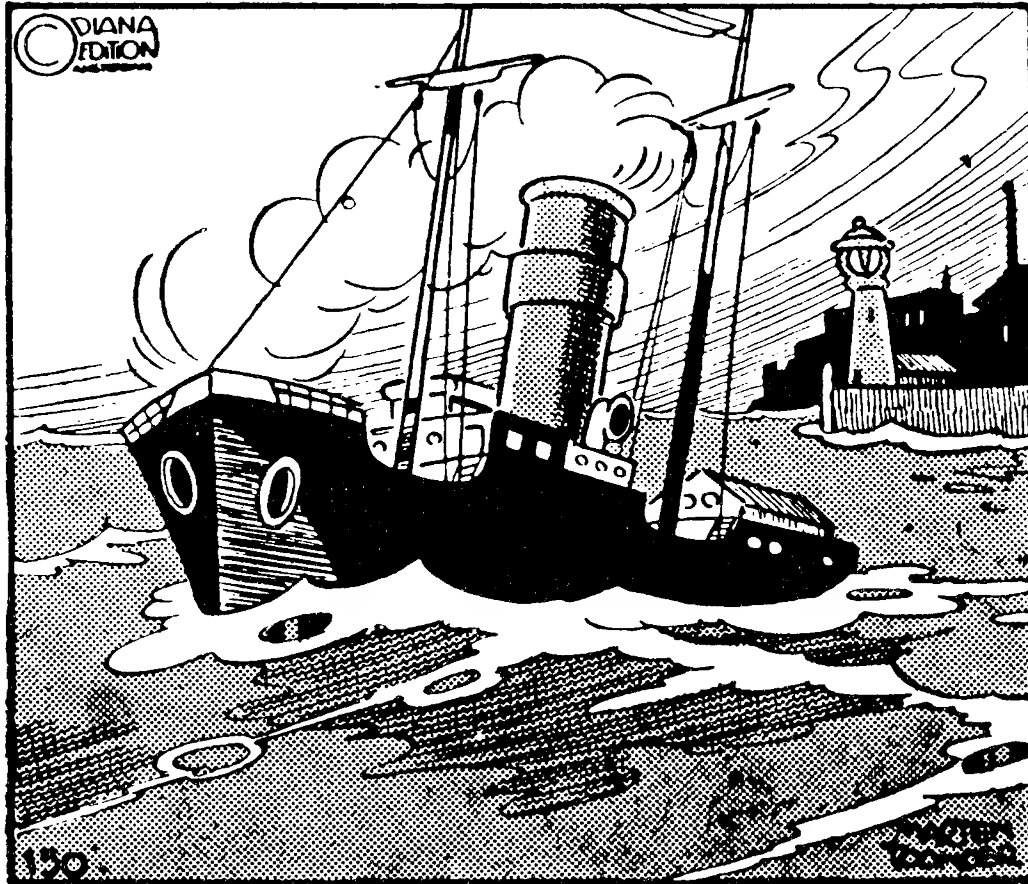
'Hm... ik heb dien kapitein al op het bureau laten komen,' zei Bulle Bas. 'Het is een heel flinke zeeman; als die het niet kan, kan niemand het. Kom maar mee, ik zal je aan hem voorstellen. Maar denk er aan, dat je nu niet te veel praats krijgt, vriendje! Ik roep alleen je hulp in, omdat dit een bijzonder geval is, hm... zoo, kom binnen! Dit is kapitein Wal Rus! Ben blij, dat u gekomen bent, kapitein! Hm... We hebben juist bericht ontvangen van de 'Vliegende Walvisch'. Die verkeert in groot gevaar!' 'Goedenmorgen!' bromde Wal Rus. 'Ja, ja, het is stormweertje buiten. Zoo, zoo, dus er is al weer een schip in gevaar... Dat is het achtste schip dus... Mooie boel... Snap er niets van...' 'Nee,' zei Bulle Bas, 'daarom wilde ik u vragen, of u met de 'Albatros' wilt zien, of er nog iets te redden valt. Er zit natuurlijk iets achter. Tom Poes wil met u mee... Hij is wel handig en zal u misschien kunnen helpen!' 'Zoo, is dat Tom Poes,' bromde Wal Rus, 'daar heb ik wel eens het een en ander van gelezen...' 'Ollie B. Bommel is op de 'Vliegende Walvisch',' vertelde Tom Poes. 'Hij is mijn beste vriend en hij moet gered worden. Kunnen we meteen wegvaren, kapitein Wal Rus?' 'Dat is nog eens haast achter de dingen zetten!' zei de kapitein goedkeurend. 'Daar houd ik van!'

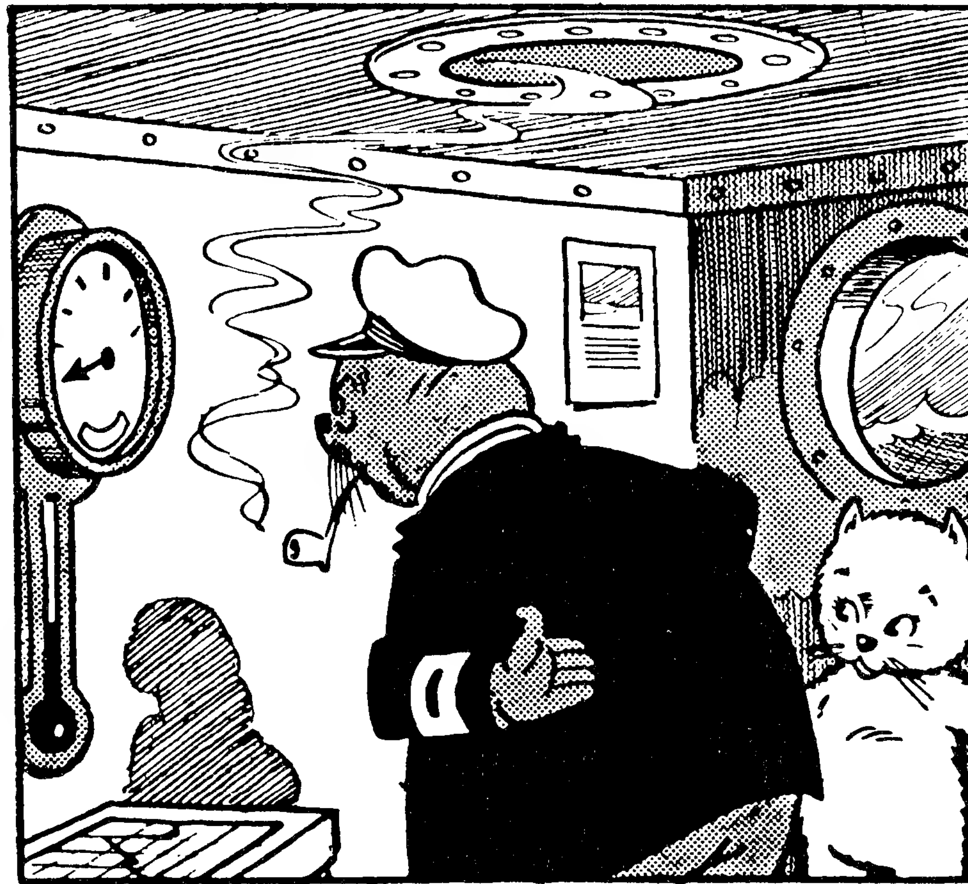
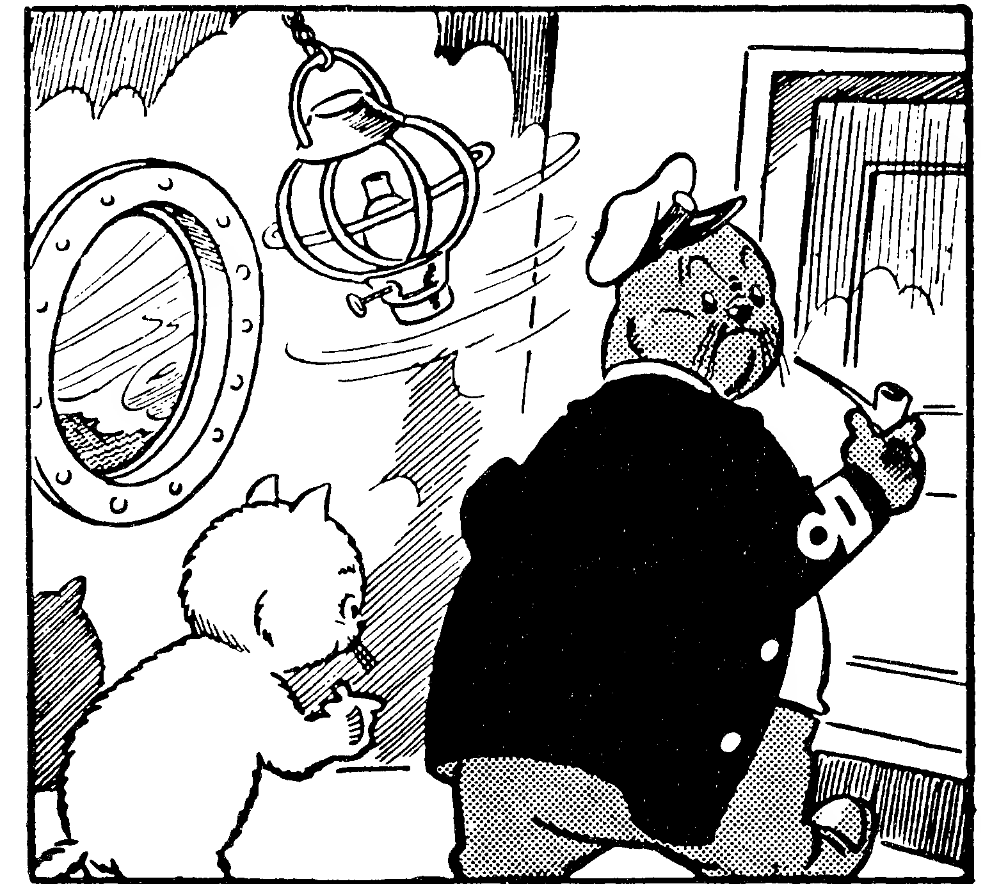

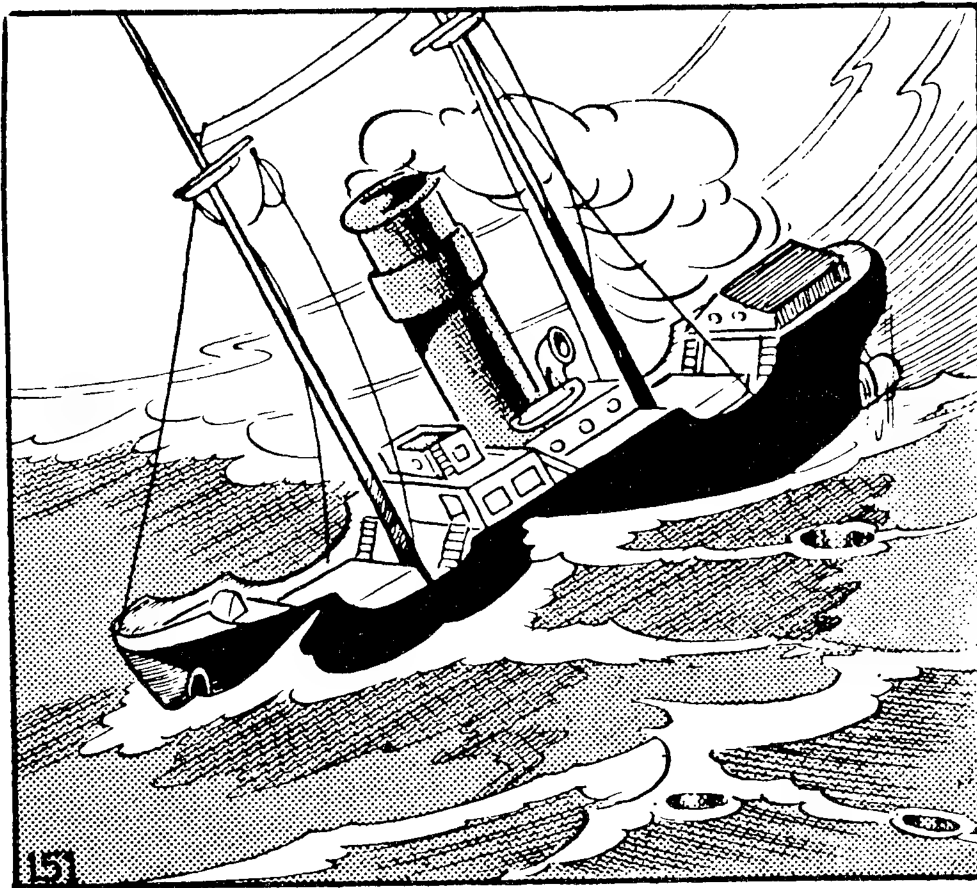

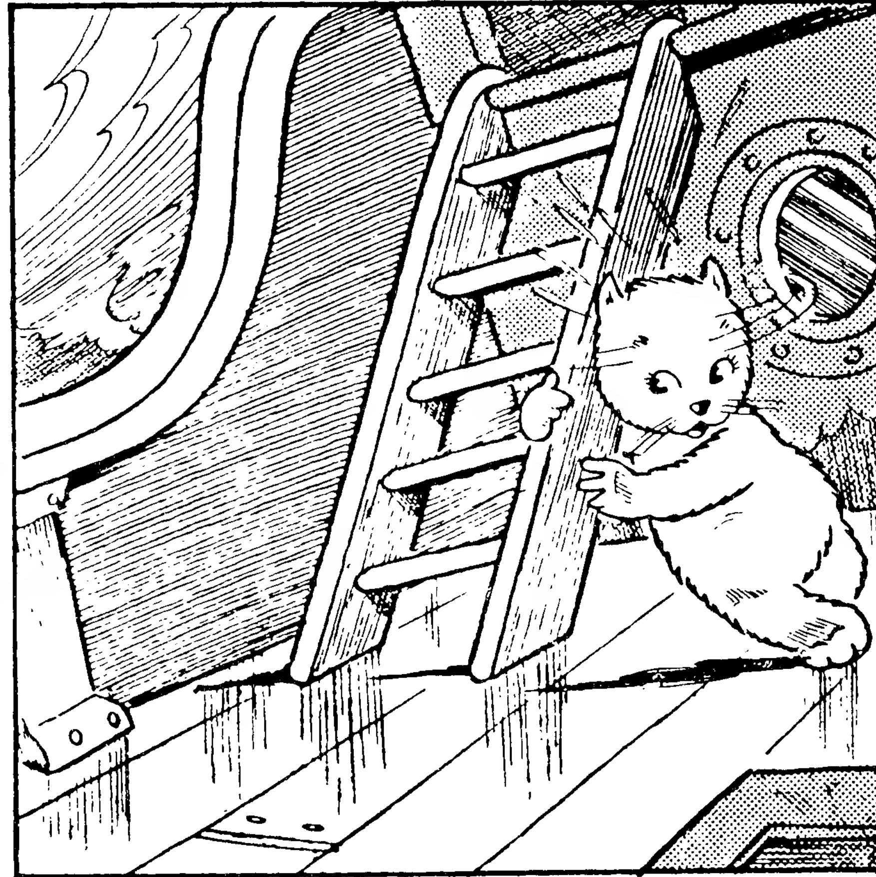
De kapitein kreeg nog een paar aanwijzingen van den commissaris, en na vijf minuten stapte Tom Poes met hem weg. Het was net alsof de wind steeds harder werd. ‘D’r zal een fiksch zeetje staan,’ mompelde kapitein Wal Rus in zichzelf. ‘Enfin, als we het tij maar mee hebben en eenmaal buitengaats zijn, dan zal het wel meevallen.’ En hardop zei hij: ‘Je hebt toch geen last van zeeziekte,vrindje, want dat zullen we niet kunnen gebruiken! Geen flauwigheid aan boord van de ‘Albatros’, hoor! Daar houdt de ‘Albatros’ niet van, en ik ook niet!’ ‘O, nee, ik zal natuurlijk niet zeeziek zijn,’ zei Tom Poes. ‘Daar heb ik geen tijd voor. Ik moet mijn vriend, heer Bommel, redden, en verder denk ik nergens aan!’ ‘Uitstekend!’ zei Wal Rus. ‘Daar zal ik je aan houden!’ Met een motorboot voeren ze naar de ‘Albatros’, die in het begin van de haven voor anker lag. Er rolden hooge golven aan en het motorbootje stond soms haast recht overeind. Tom Poes kreeg wel een vreemd gevoel in zijn maag, maar hij zei niets. ‘Ik geloof, dat ik liever met reuzen vecht,’ dacht hij. ‘Hoe kan ik flink zijn als m’n maag iederen keer zoo vreemd doet?’ ‘Gelukkig is het eb,’ zei kapitein Wal Rus, die niets merkte. ‘Daar boffen we bij..., dat scheelt ons een uurtje. Ha, kijk de goede, oude ‘Albatros’ daar liggen te steigeren!’

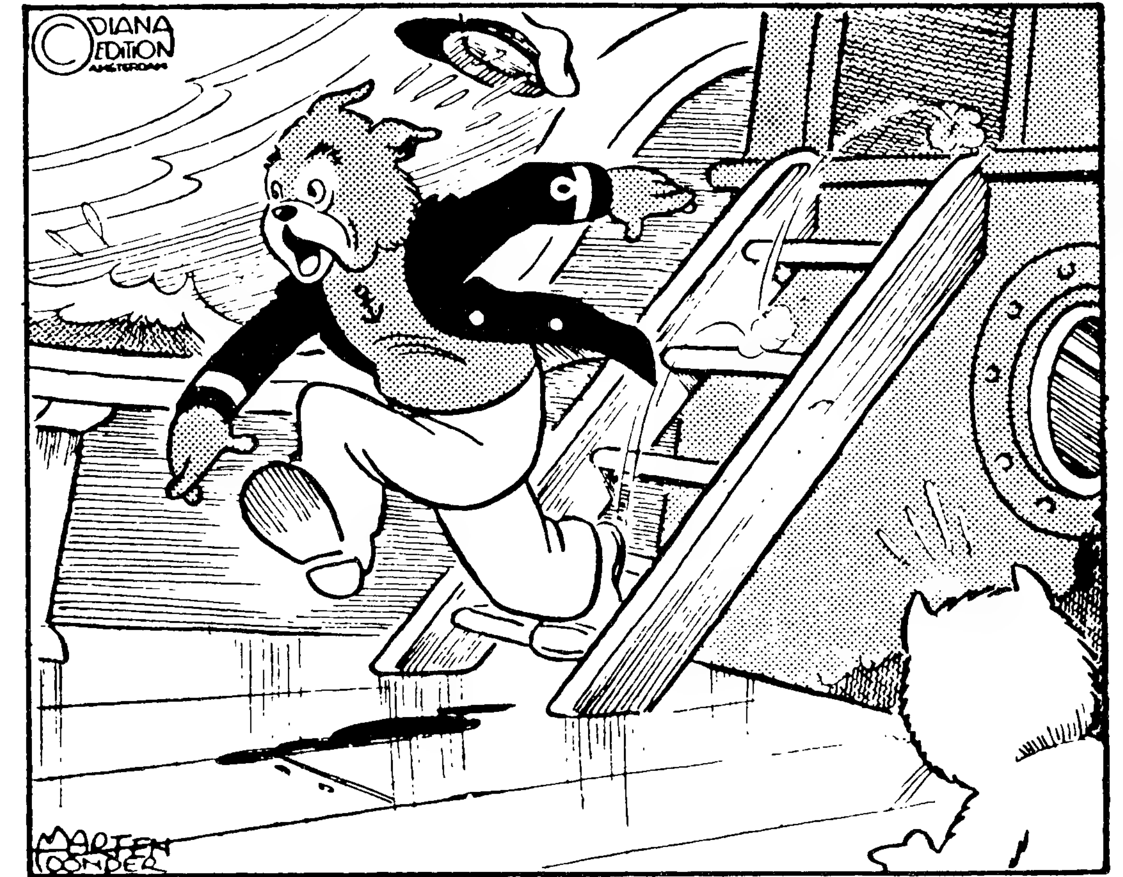

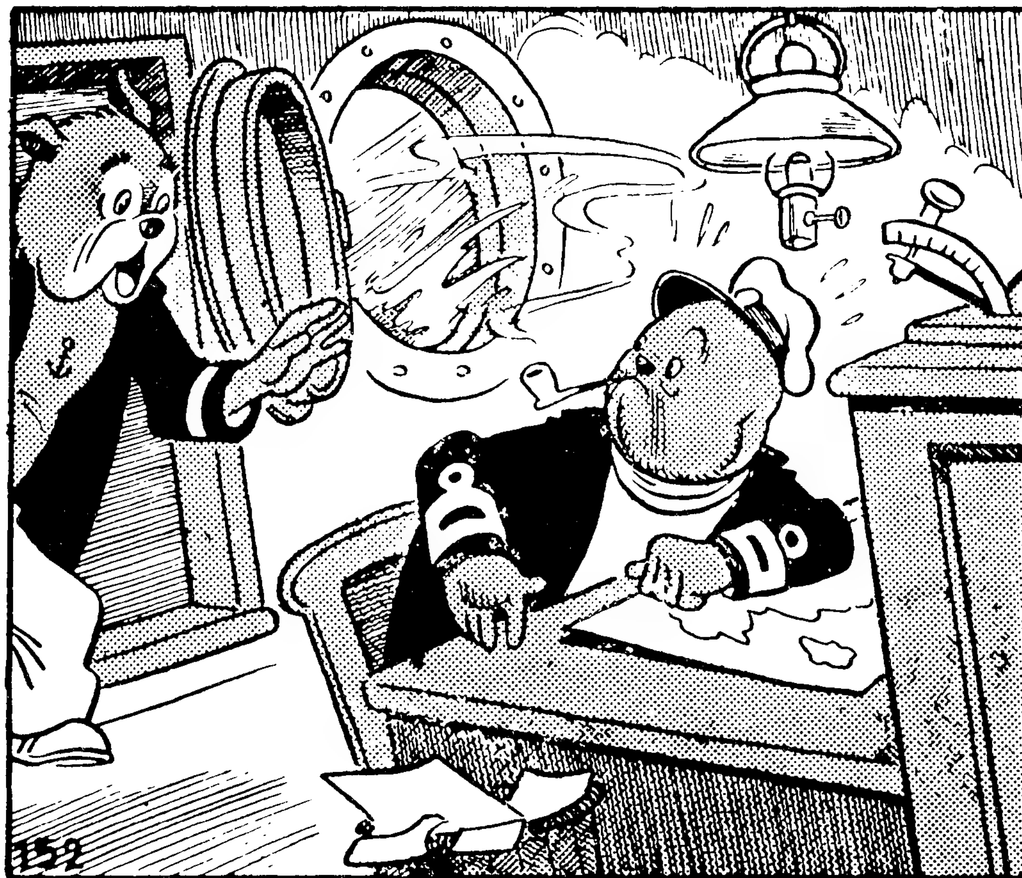
Kapitein Wal Rus klom direct op de brug van de 'Albatros' en met veel geratel werd het anker opgehaald; de telegraaf werd op 'volle kracht vooruit' gezet, en daar ging het. Tom Poes hield zich stijf aan de verschansing vast en zag het land langzaam in de verte verdwijnen. Toen was er alleen nog maar zee om hem heen, zee met hooge, rollende golven en witte schuimkoppen. De 'Albatros' steigerde als een paard en de wind gierde tusschen de masten door. Kapitein Wal Rus was intusschen eens naar den barometer gaan kijken. Nou, die zag er niet mooi uit! 'Ik heb dat ding nog nooit van m'n leven zoo laag zien staan,' mompelde de kapitein. 'Het weer zal nog veel slechter worden dan het nu is..., maar de 'Albatros' is koppig en sterk... een schip, dat je kan vertrouwen! Zoo is er geen tweede!' Tom Poes was ook naar boven gekomen en aan het sombere gezicht van kapitein Wal Rus kon hij wel zien, dat er nog veel zou kunnen gebeuren, voordat ze de Stormklip bereikt hadden. 'Dit wordt een reisje, dat je je later zult kunnen herinneren, jonge vriend!' zei de kapitein. 'Het zal geen plezierreisje worden, reken daar maar niet op!' 'O, nee, dat denk ik heelemaal niet! Als we maar bijtijds zijn om heer Bommel te redden!' zei Tom Poes.

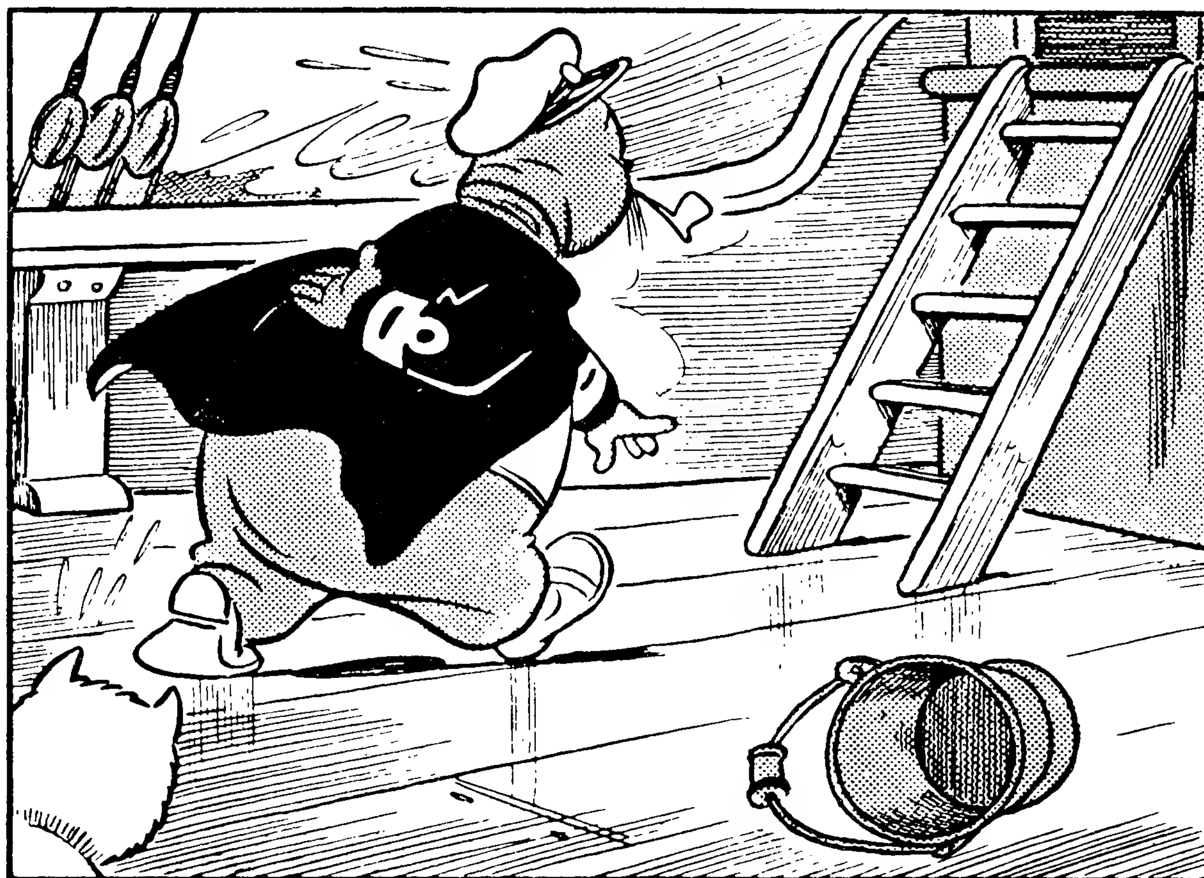
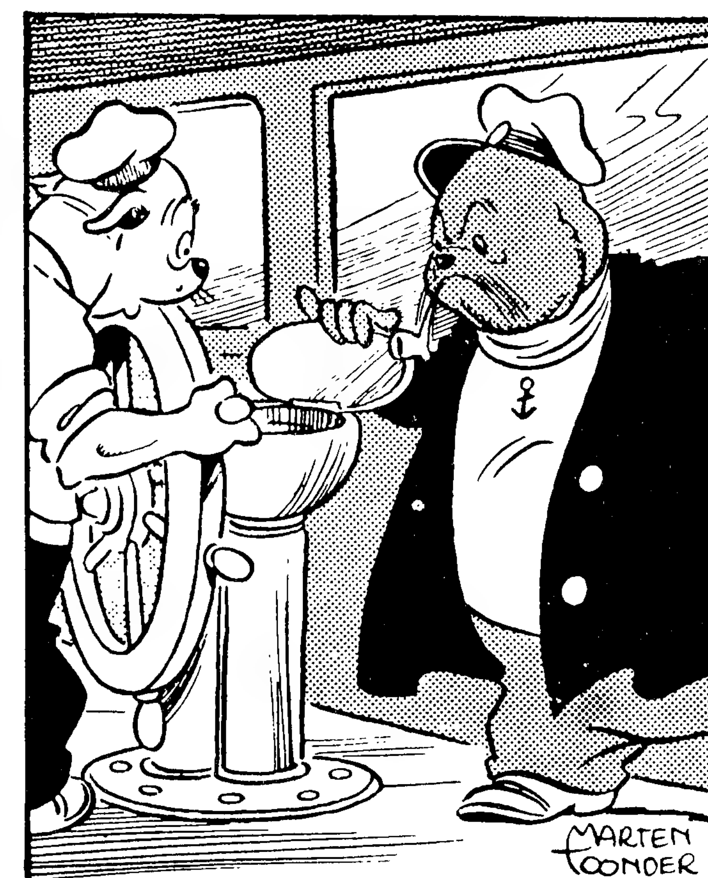

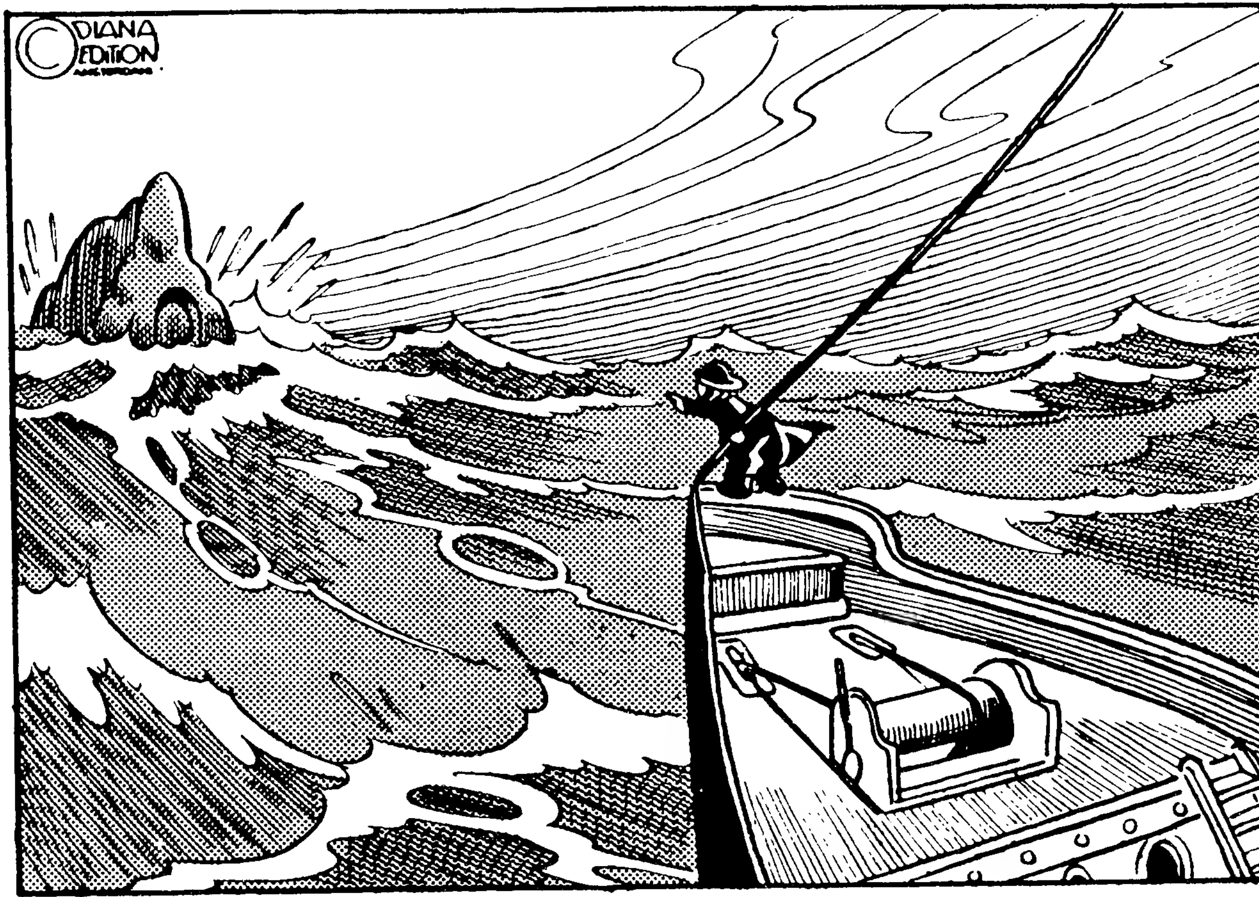
Kapitein Wal Rus had gelijk gehad. Het weer werd met het uur slechter, en den volgenden dag brak er een storm los, zooals Tom Poes nog nooit had meegemaakt! De zee was woest en er stonden huizenhooge golven met witte schuimkoppen er boven op. De 'Albatros' slingerde alsof het een papieren bootje was en soms sloegen de golven over de brug heen. De masten kraakten en de touwen piepten... De lucht zag er donker en onheilspellend uit en groote wolkenslierten dreven met een vaart langs den hemel. Tom Poes voelde zich heelemaal niet prettig, maar hij wilde zich flink houden en liep wankel over het natte dek heen. Iederen keer, als er een golf overheen kwam, moest hij zich stevig ergens aan vast houden en net toen hij dacht, dat hij toch maar liever naar binnen moest gaan, zag hij den stuurman met een groote vaart de trap naar de brug afrennen. 'Hélà!' riep de stuurman. 'Gauw! Waar is de kap'tein? Er is iets raars aan de hand!'

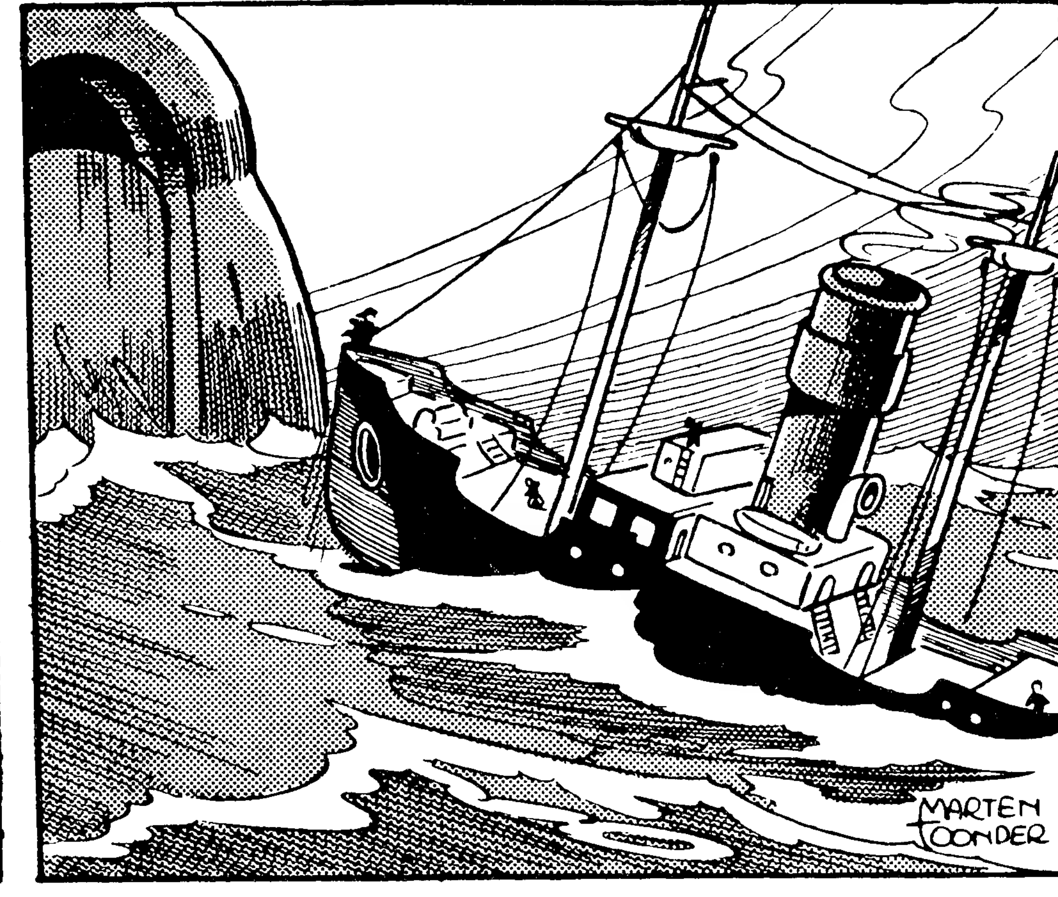

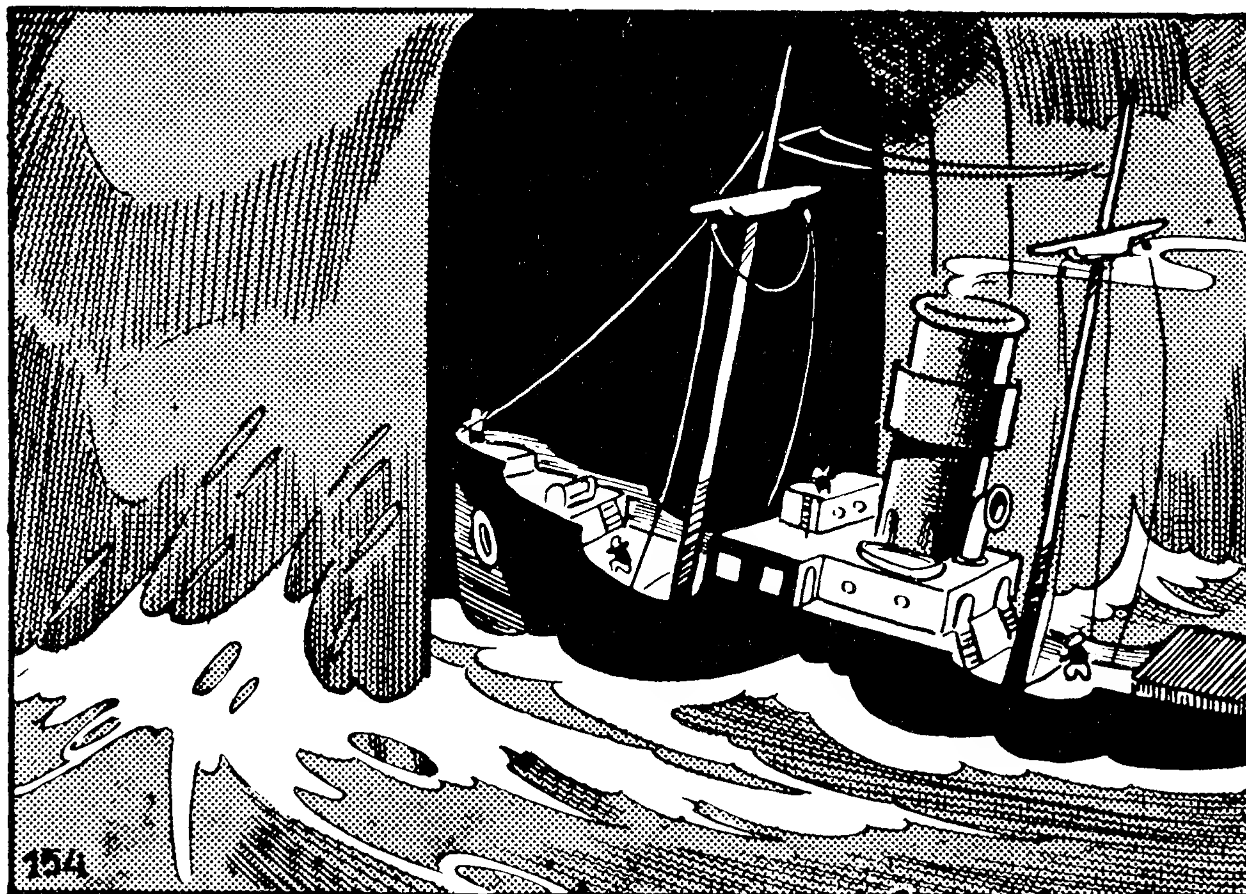
De stuurman stormde zonder te kloppen de kaartenkamer binnen, waar kapitein Wal Rus net uit zat te rekenen, waar ze nu precies konden zijn. 'Kap'tein!' riep de stuurman hijgend, 'kap'tein!... d'r is iets... niet in orde!...' 'Je stoort me, stuurman,' zei Wal Rus. 'En als er iets niet in orde is, is dat jouw schuld!... Ik moet rekenen...' 'Maar er is werkelijk iets niet in orde... met het kompas... of met het roer... Ik weet het niet... Komt u gauw boven!!!' riep de stuurman wanhopig. 'Het kompas of het roer niet in orde? Dat kan niet! De 'Albatros' is een goed schip! Let op je woorden, stuurman! Daar begrijp ik niets van...' De kapitein stond brommend op en terwijl hij met groote stappen naar de brug liep, mompelde hij in zichzelf: 'Geen oogenblikje kunnen ze je met rust laten... roer niet in orde... Kompas niet in orde... Onzin... Goed schip, de 'Albatros'...' Maar toen hij op de brug kwam, begon zijn gezicht te betrekken en hij snauwde tegen den roerganger: 'Waarom stuur je niet zooals je sturen moet?' 'Maar dat doe ik, kap'tein!' zei de roerganger. 'Ik stuur Zuid, net als u gezegd had, maar we blijven pal West varen! En de kompasnaald wijst ook naar het Westen, dat is nog het gekste! Dit schip is niet pluis, kap'tein!' 'Wel, duizend-potvisschen-in-een-vingerhoed!' riep kapitein Wal Rus. 'Zoo'n kromme pijp heb ik nog nooit gerookt! Wat is er nu met mijn mooie 'Albatros' aan de hand?' Tom Poes, die ook de brug op was geklommen, dacht: 'Nu is het wel zeker, dat er gekke dingen gaan gebeuren!'

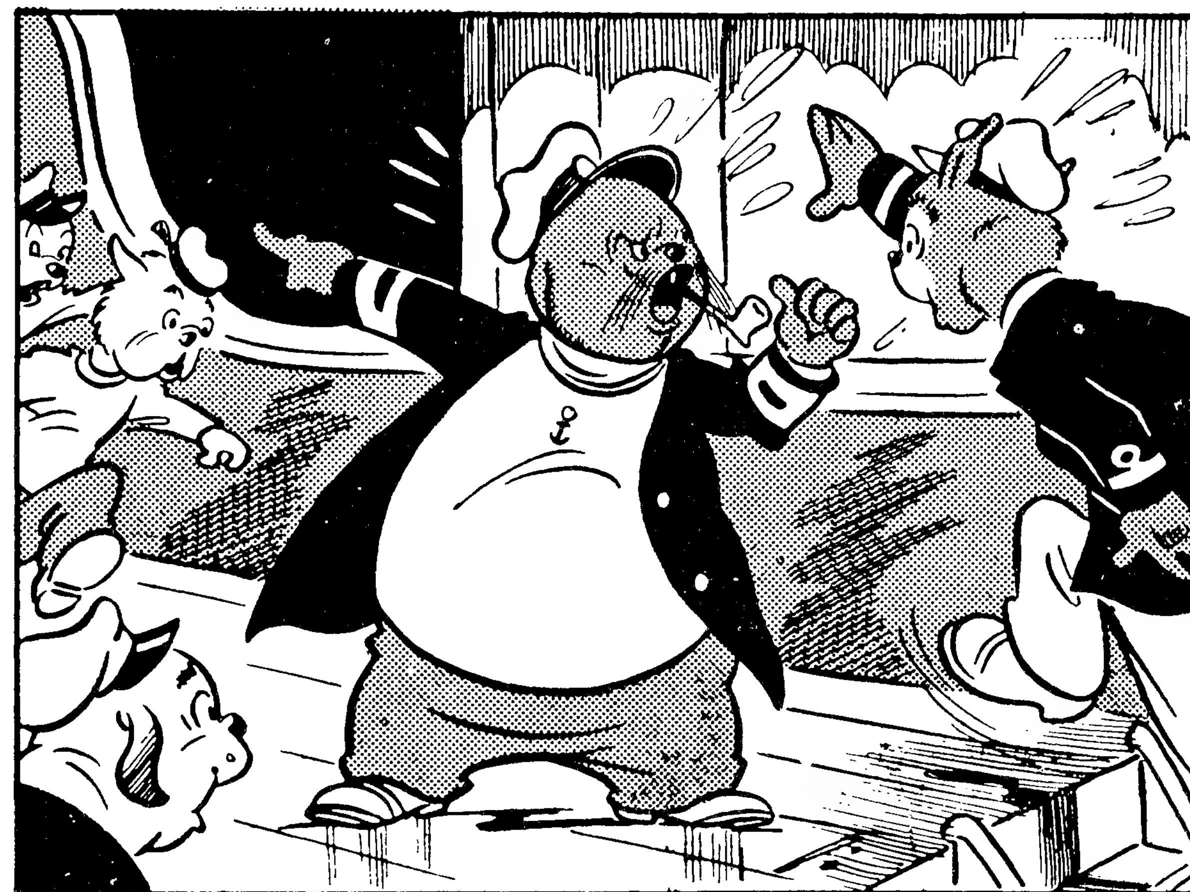
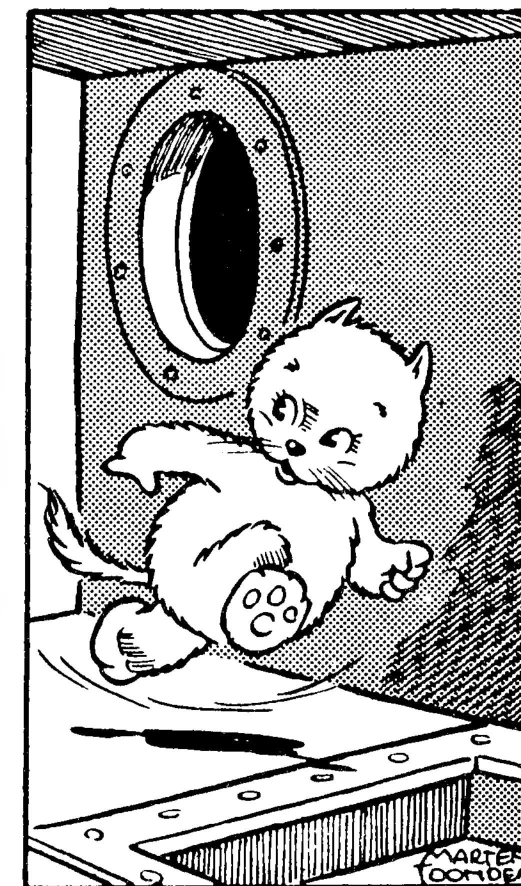

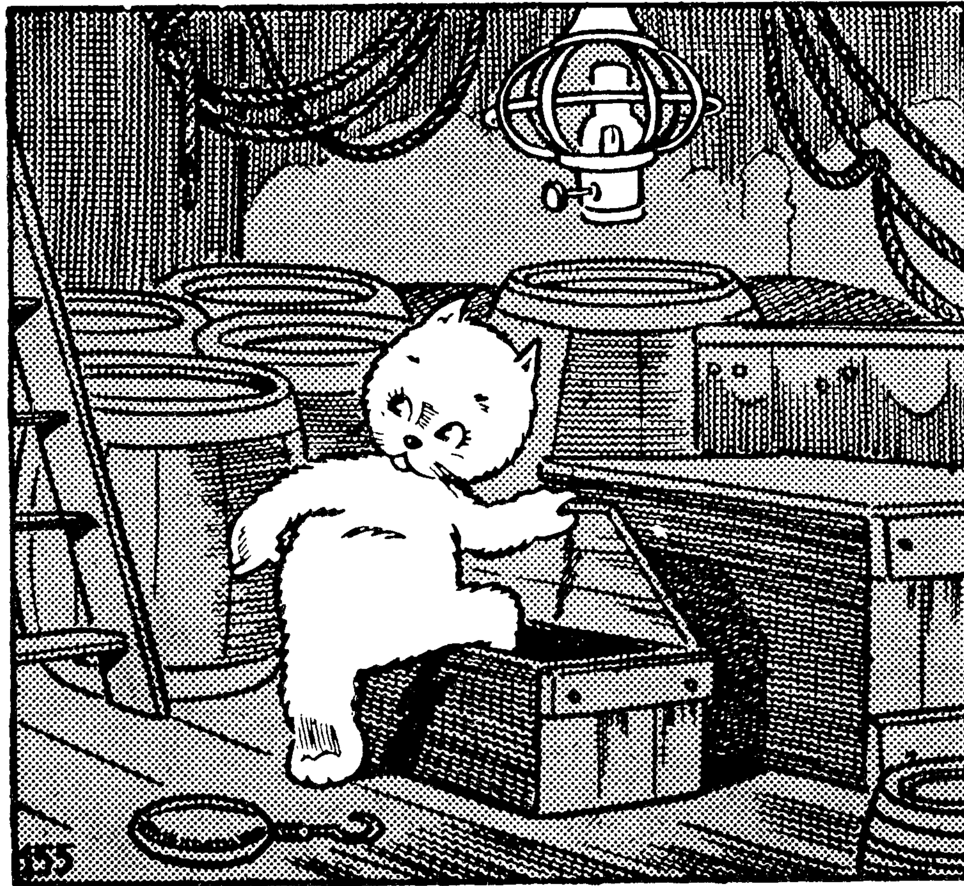

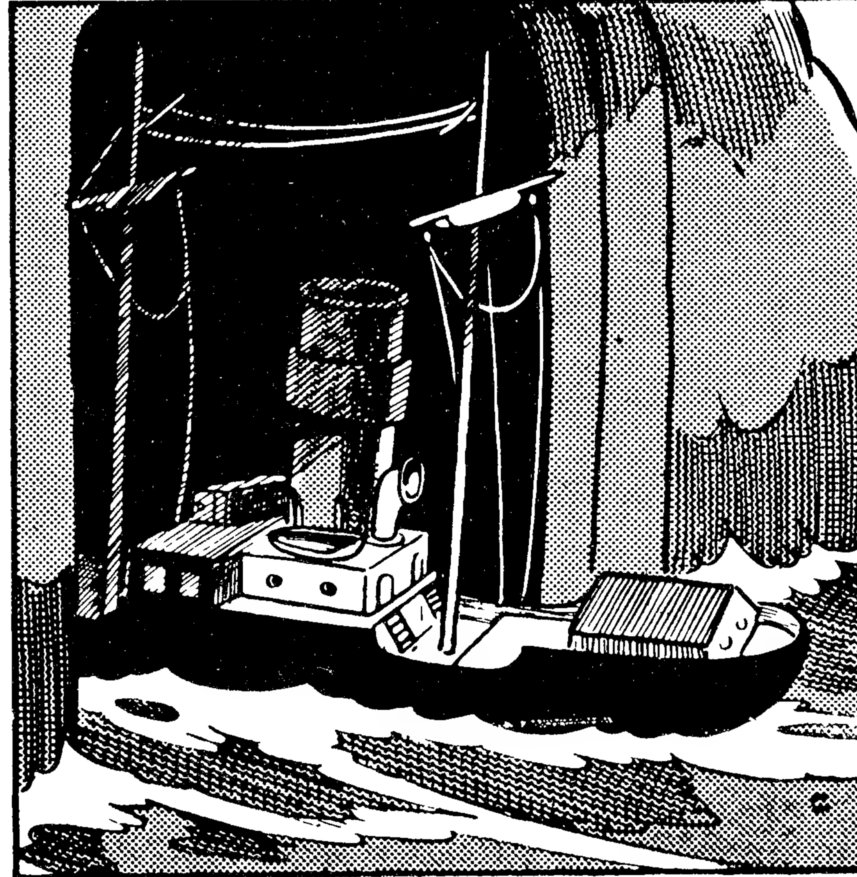
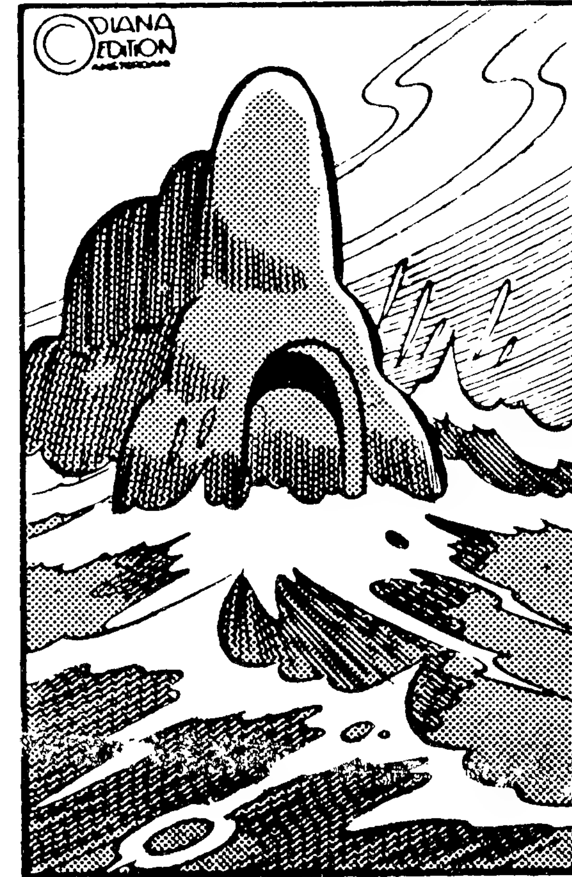
'Hoe kan een kompas naar het Westen wijzen, kapitein?' vroeg Tom Poes. 'Het wijst toch altijd naar het Noorden? En hoe kan het schip naar het Westen varen als de roerganger naar het Zuiden stuurt?' 'Praat niet zooveel, Tom Poes,' bromde kapitein Wal Rus. 'Er is hier iets aan de hand, dat ik niet begrijp... Ik stuur onmiddellijk een telegram naar den wal... Het eenige wat ik doen kan...' En net, toen de marconist een uitgebreid telegram aan Bulle Bas had gezonden, riep de uitkijk: 'Land! Een eiland in zicht!' Kapitein Wal Rus schrok erg en holde naar de kaartenkamer. 'Dat is onmogelijk!' bromde hij. 'Mijlen in den omtrek is hier geen land te bekennen! Dat land deugt niet, of mijn kaarten deugen niet!' Maar ja, het was toch waar! Recht voor de 'Albatros' dook een eiland uit de zee op, of eigenlijk was het meer een rotspiek, die steil omhoog uit het water stak. En midden in die rotspiek was een enorme deur! De roerganger draaide als een razende aan het stuurwiel, maar het hielp niet, het schip voer recht op dat vreemde eiland af. Maar juist op het moment, dat iedereen dacht, dat de goede oude 'Albatros' op de rotsen te pletter zou loopen, begon de deur met groote snelheid omlaag te zakken!

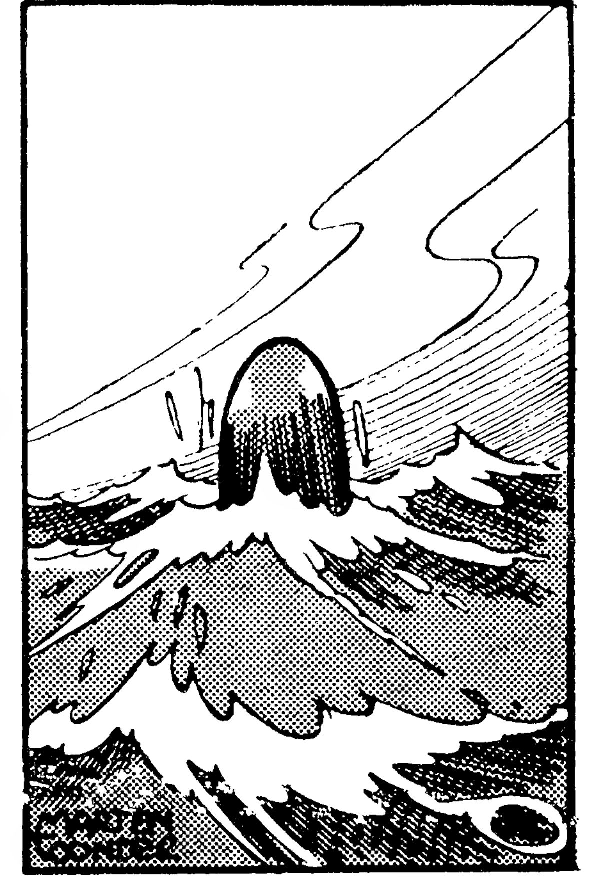

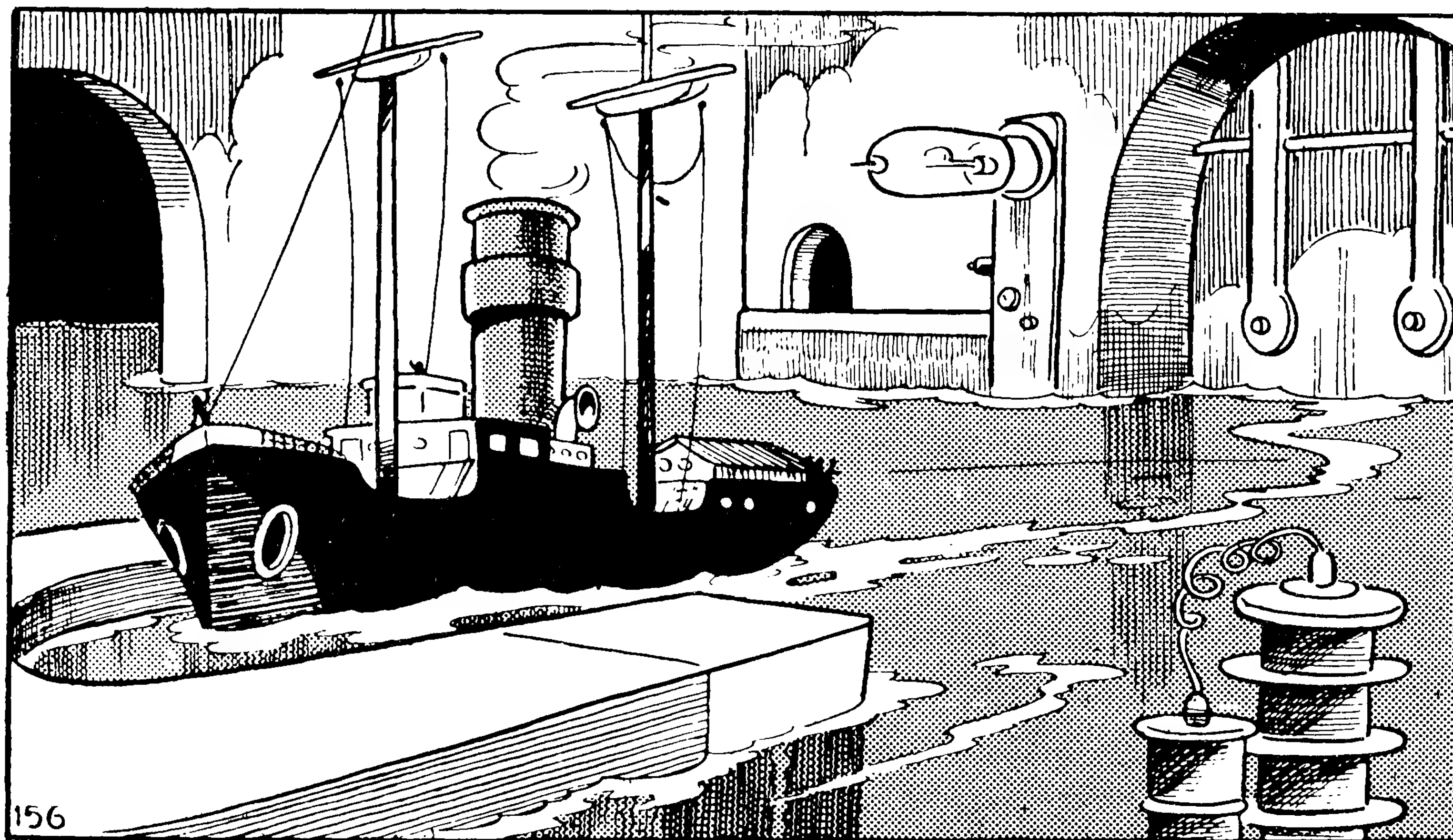
Ja, de ‘Albatros’ voer recht op het vreemde eiland af en gleed, net alsof het zoo hoorde, de open poort binnen. Intusschen zat kapitein Wal Rus niet stil. ‘Laat vallen, je anker!’ schreeuwde hij. ‘Volle kracht achteruit!’ riep hij, maar het hielp allemaal niets. Toen rende hij naar den marconist en liet hem SOS seinen. ‘En sein er dan bij, dat ze moeten uitkijken naar een eiland met een deur er in,’ zei hij. Tom Poes had zijn hersens flink laten werken. ‘Dit is dus het geheim van die zeven verdwenen schepen,’ dacht hij. ‘Als ik mij niet vergis, zit heer Bommel dus ook in dit eiland. Maar dan zit er meer achter! Dit moet het werk van menschen zijn! Het lijkt me, dat ik er goed aan zou doen, wanneer ik me ergens verstopte, waar ik niet zoo gauw te vinden ben! Ja, dat zal ik doen, dan kan ik zelf zien wat er verder gaat gebeuren, zonder gezien te worden.’ En Tom Poes holde het trapje af, dat naar het ruim voerde, terwijl iedereen op het dek het te druk had om op hem te letten.

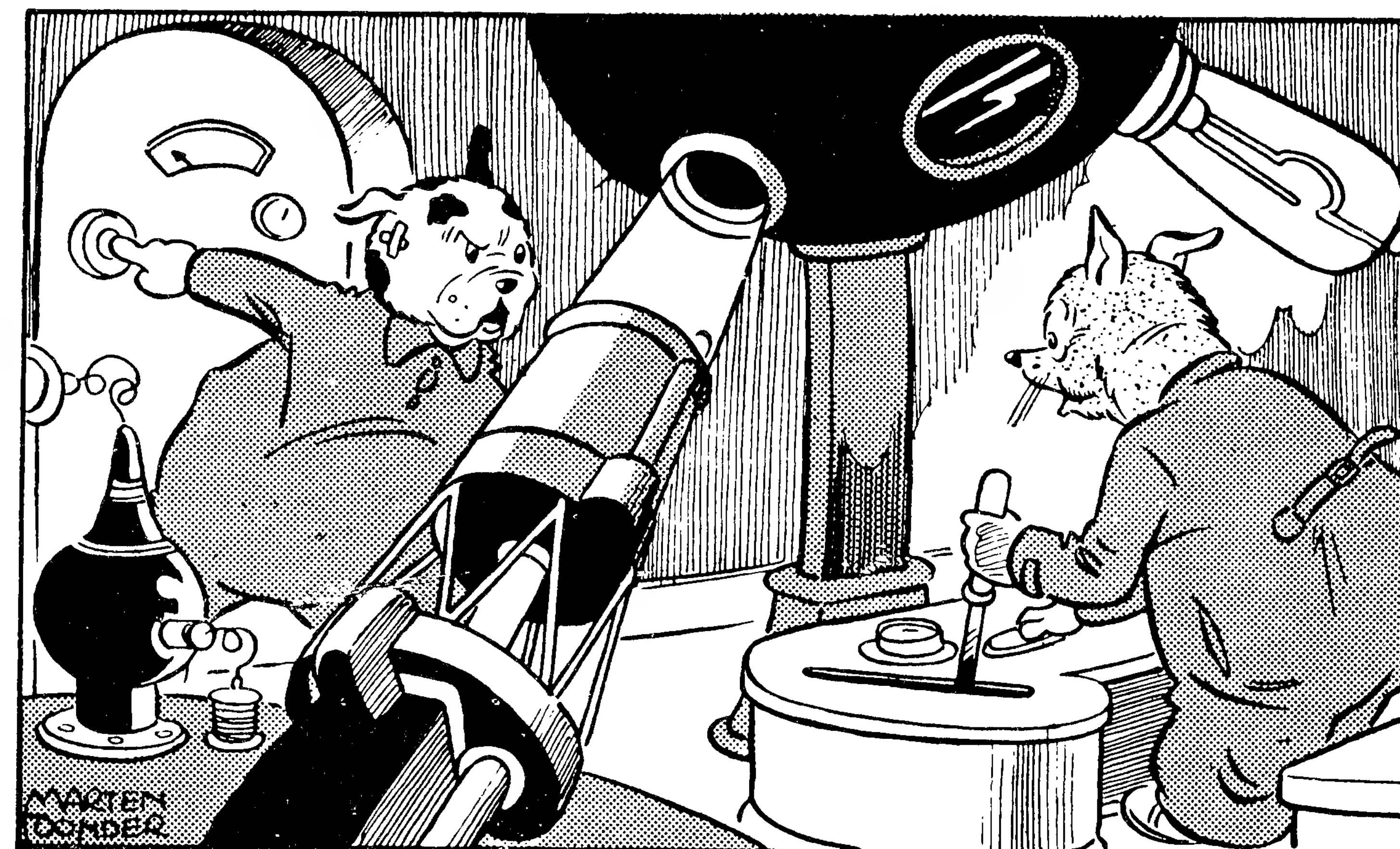

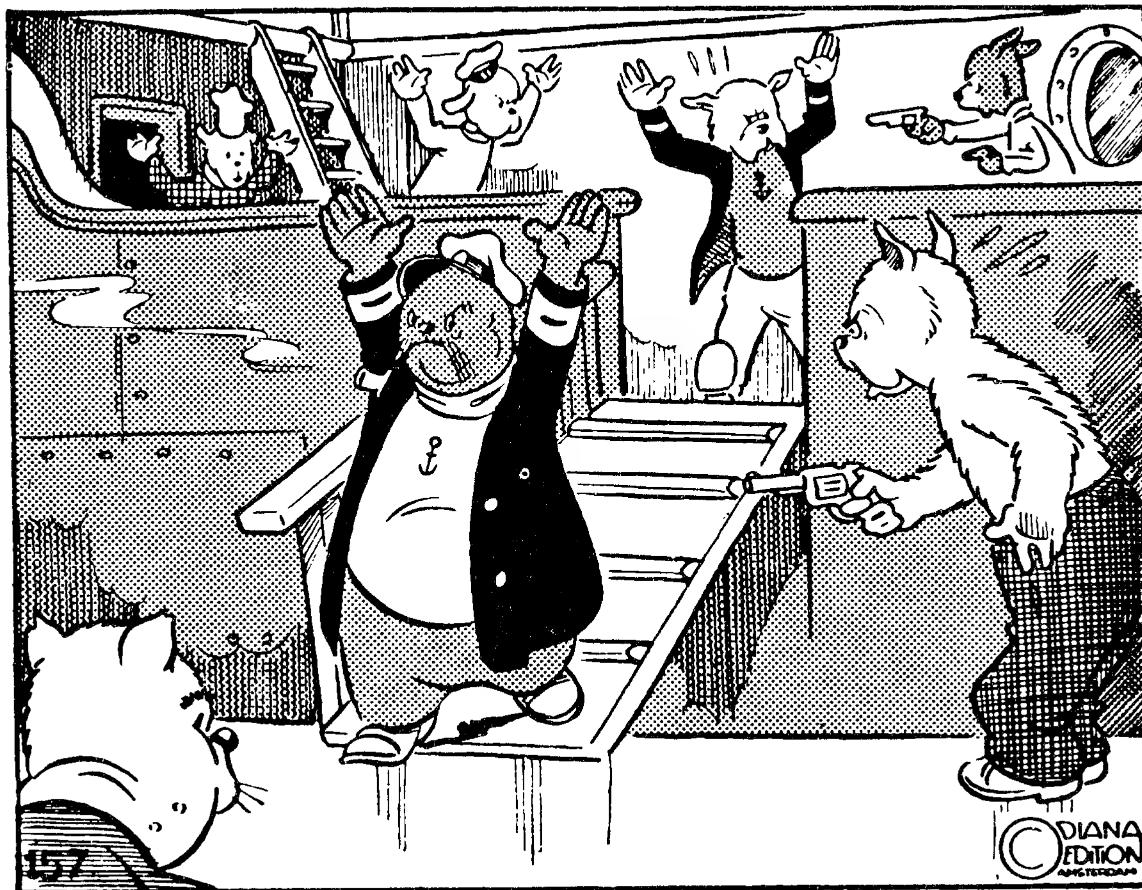
Tom Poes keek even in het ruim rond en toen zag hij al gauw een kleine, leege kist staan. 'Daar kruip ik in,' dacht hij, 'en niemand doet me wat! O, zoo! En nu maar afwachten, tot er iets gebeurt... Dat zal vast niet lang meer duren!' Intusschen was de 'Albatros' de poort ingevaren, zonder dat iemand er iets aan had kunnen doen. En toen het schip er heelemaal in was, ging de poort dicht, doordat de groote deur weer langzaam omhoogkwam. De 'Albatros' met haar heele bemanning zat nu in het eiland opgesloten en er was geen kans, dat het schip ooit weer zou kunnen ontsnappen. De deur was gemaakt van dikke, dubbele, stalen platen en toen zij heelemaal omhoog was, was er geen kiertje meer open. Maar dat was nog niet alles! Toen dat allemaal was gebeurd, begon het eiland langzaam te zinken. Dat duurde zoo ongeveer een uur en toen was er op zee niets meer van het eiland te zien. Je zult moeten toegeven, dat het allemaal erg geheimzinnig was.

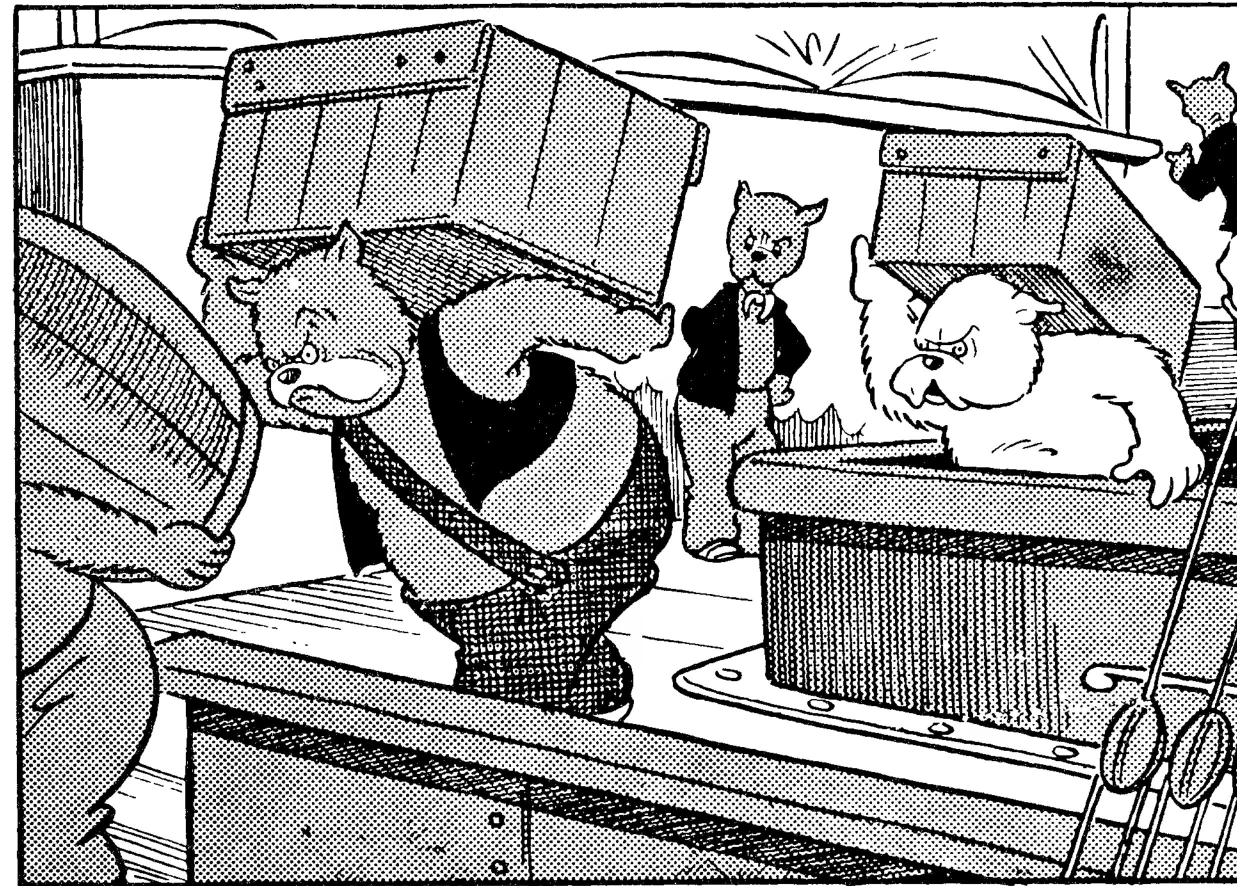

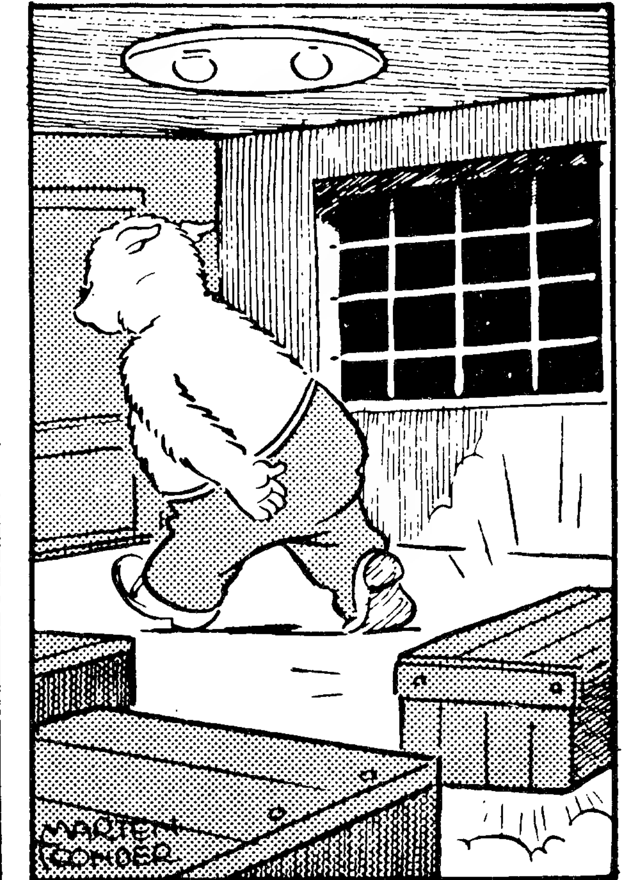

De 'Albatros' was dus het geheimzinnige eiland binnengevaren, de poort had zich achter het schip gesloten en daar dreef het nu, recht op een enormen magneet aan, die daar in het water lag. Die magneet verklaarde vele dingen, die was natuurlijk de oorzaak geweest, dat het kompas verkeerd was gaan werken en die had het schip zóó aangetrokken, dat het niet meer naar het roer luisterde. Kapitein Wal Rus had zijn handen diep in zijn zakken gestoken en terwijl hij groote rookwolken uit zijn snurkende, oude pijp trok, mompelde hij: 'Ik wou, dat ik den schobbejak, die dit allemaal heeft uitgevonden hier op de brug had staan! Ha, ik zou het dek met hem zwabberen! Ik zou met hem den schoorsteen van mijn 'Albatros' uitvegen! Ik zou smeerolie van hem maken! Bah!'

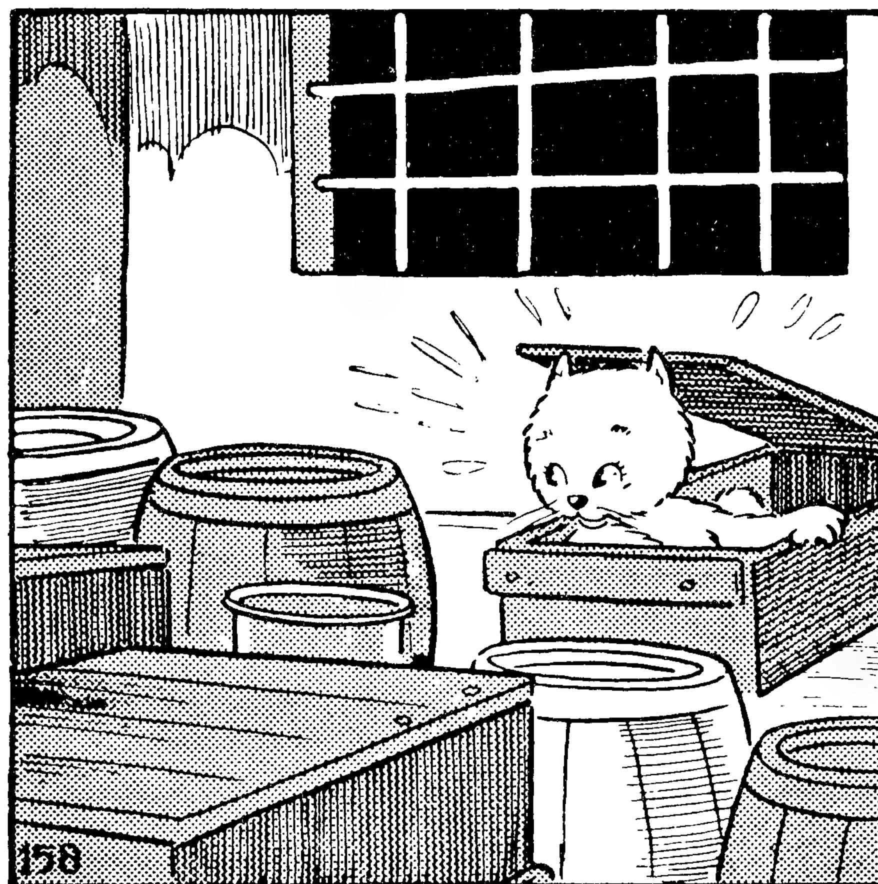
Maar er was niemand te zien in het inwendige van dat eiland. Degenen, die de machinerieën bedienden, zaten ergens anders, in een zijgang te wachten, totdat het eiland den bodem van de zee had bereikt. Toen bromde de een, die een grooten pleister onder zijn oor droeg: 'Het is gebeurd, Jak! Schakel den magneet maar uit, dan zal ik de anderen waarschuwen, dat ze kunnen beginnen!'

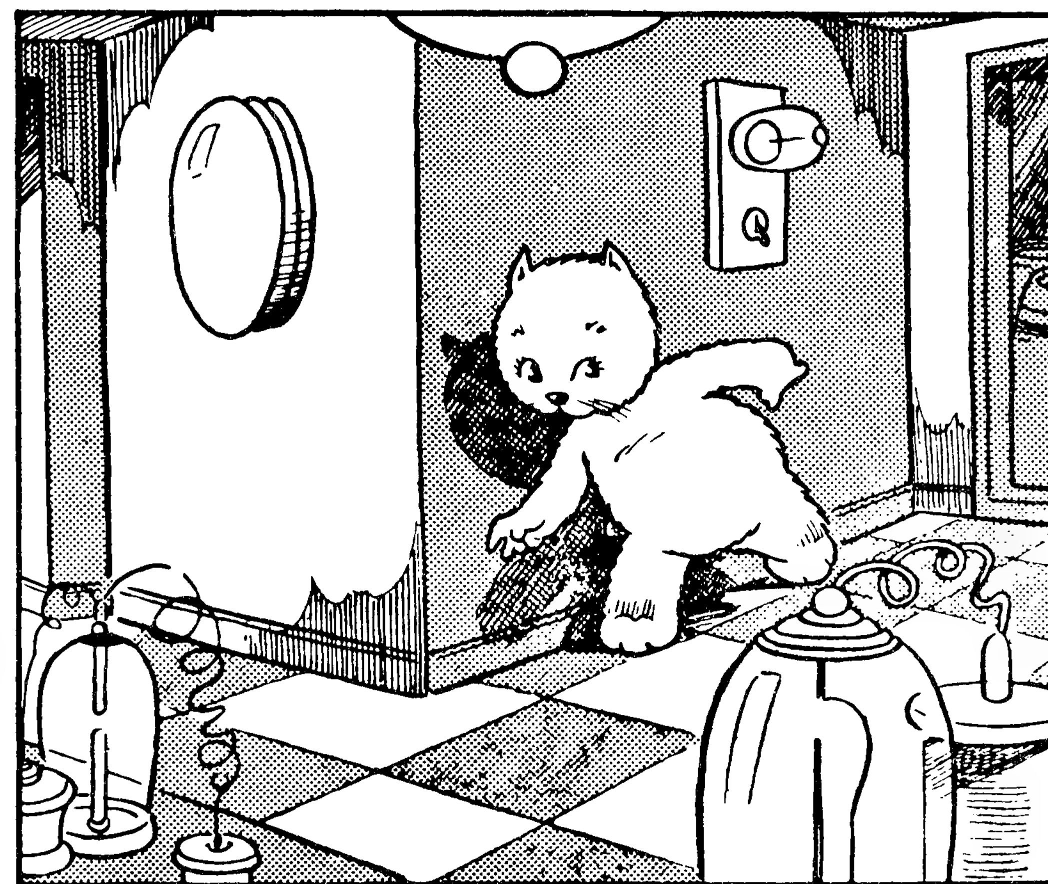
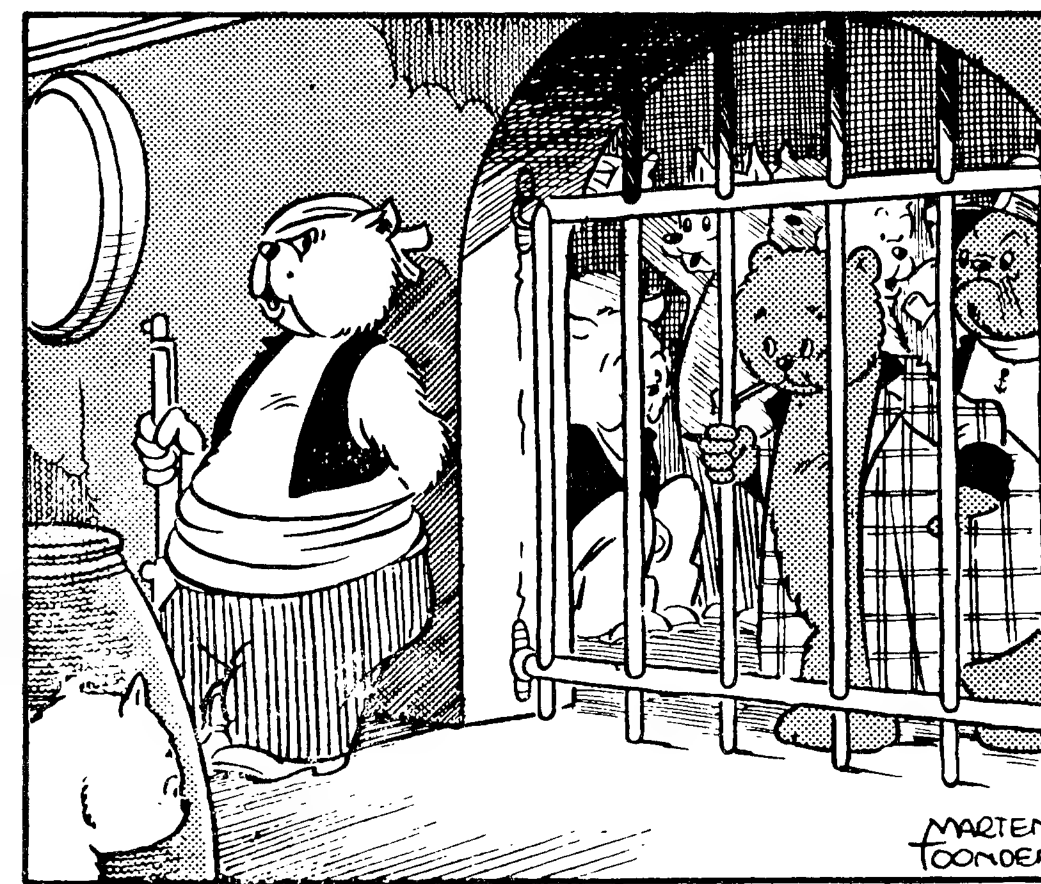

Al gauw begon het te wemelen van vreemde, ongunstige verschijningen in de enorme ruimte, waarin de 'Albatros' door den grooten magneet getrokken was. Die verschijningen kwamen over den magneet heen aanrennen, klommen aan boord en namen de heele bemanning gevangen. En omdat ze zwaar bewapend waren, viel er niet aan verzet te denken. Natuurlijk sputterde kapitein Wal Rus erg tegen, hij mopperde, zooals hij nog nooit van zijn leven gemopperd had. 'Leelijke, uitgedroogde landhaaien!' riep hij. 'Zachtgebakken slootspieringen! Dit grapje zal jullie duur te staan komen, dat verzeker ik je! Oho!' Maar het hielp allemaal niets. De heele bemanning werd van boord gehaald en toen de 'Albatros' ontruimd was, begonnen de zeeroovers de lading van boord te halen. Want natuurlijk waren het zeeroovers, al hadden ze dan ook een vreemde manier om een schip te overvallen: Alles wat er in het ruim was, alle kisten en vaten en zakken droegen ze van de loopplank af, dieper het eiland in. En bij die lading was natuurlijk ook het kistje, waarin Tom Poes nog steeds verborgen zat. Met een smak werd hij ergens neergegooid en als hij niet Tom Poes was geweest, had hij zeker: 'Au!' geroepen.

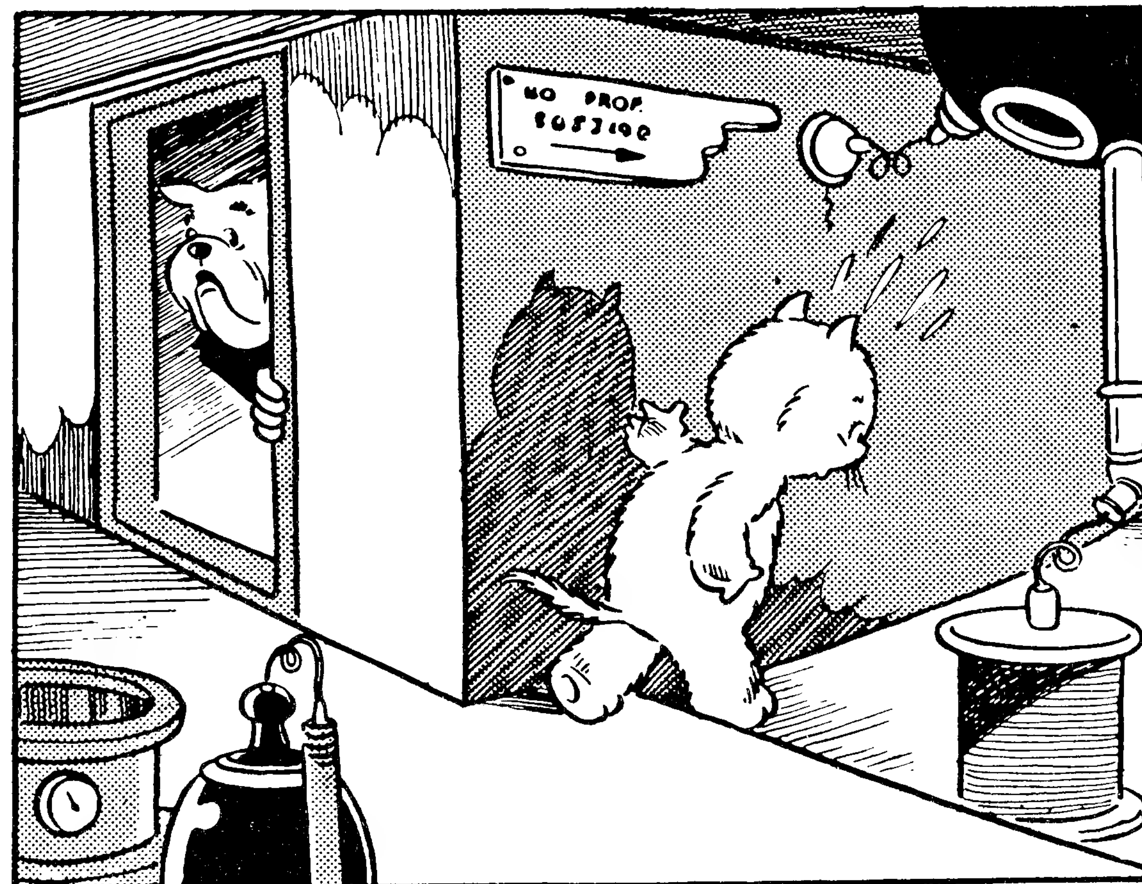
Pas toen alles heelemaal stil geworden was, waagde Tom Poes het om het deksel van de kist op te tillen en eens om zich heen te kijken. Nu, veel was er niet te zien; het kistje, waar hij in zat, was in een groot magazijn terechtgekomen, waar de heele lading van de 'Albatros' ingebracht was. Maar niet alleen de lading van de 'Albatros' was daar; er stonden zóóveel kisten en vaten, dat Tom Poes bij zichzelf uitmaakte, dat ook de ladingen van de andere vermiste schepen hier wel eens ondergebracht konden zijn. 'Ik zal maar eens gaan rondkijken,' dacht hij, en hij sloop voorzichtig, op de punten van zijn teenen, den hoek om, door een klein vertrekje vol lampen en apparaten heen en kwam toen ineens bij een gang terecht. En vlak tegenover hem, achter een poort, die met dikke tralies afgesloten was, zag hij een groot vertrek, dat heelemaal met zeelieden gevuld was. Vlak vooraan, met zijn neus tusschen de tralies door, stond heer Bommel. 'Beste vriend,' zei hij tegen den bewaker, 'wees toch verstandig! Open dit onvriendelijke hek en laat mij er uit om een luchtje te scheppen! Bedenk, hoe ongastvrij het is om een Ollie B. Bommel achter een traliedeur op te sluiten alsof hij een zeeroover was! Ik zal je...'

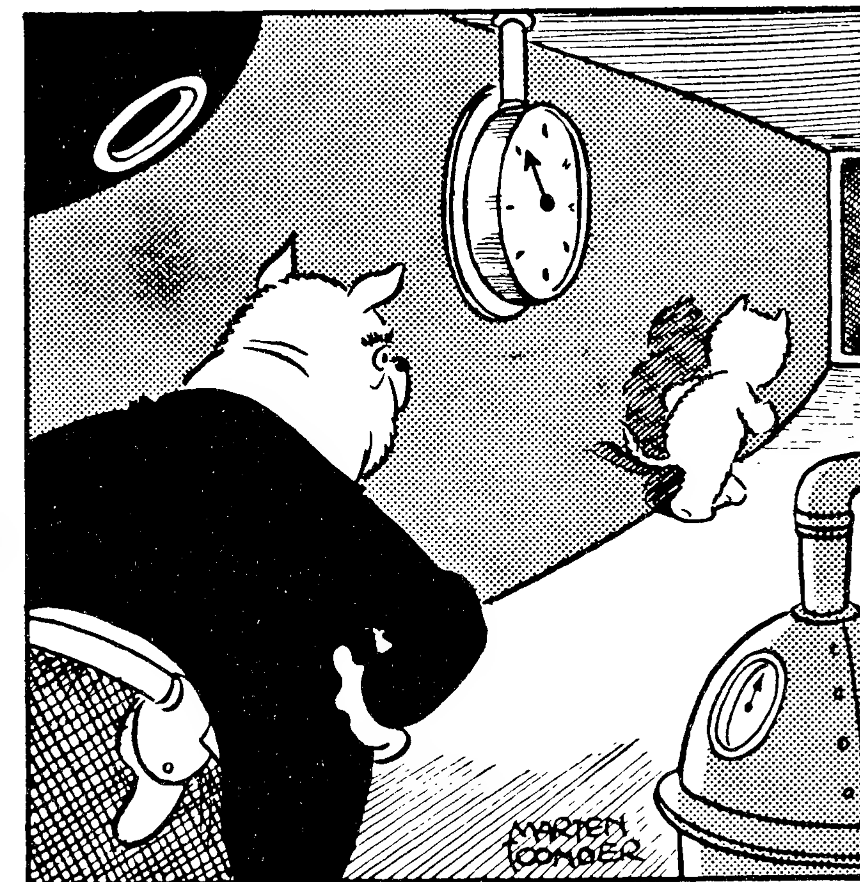
'Je moet je mond houden!' bromde de bewaker. 'Als je niet stil bent, zal ik je bij Professor Sickbock brengen en die zal korte metten met je maken!'

Ollie trok zich beleedigd terug en Tom Poes was blij, dat hij hem niet gezien had, want waarschijnlijk had Ollie dan wel een uitroep geuit, waardoor hij verraden zou zijn. Zooiets kon je verwachten van heer Bommel. Maar kapitein Wal Rus, die achter Ollie stond, had hem wel gezien en die slaakte geen uitroep; daar was hij de man niet naar.

'Tom Poes loopt vrij rond,' bromde hij in zijn snor. 'Dat is een kans, Wal! Het is een pienter ventje!'

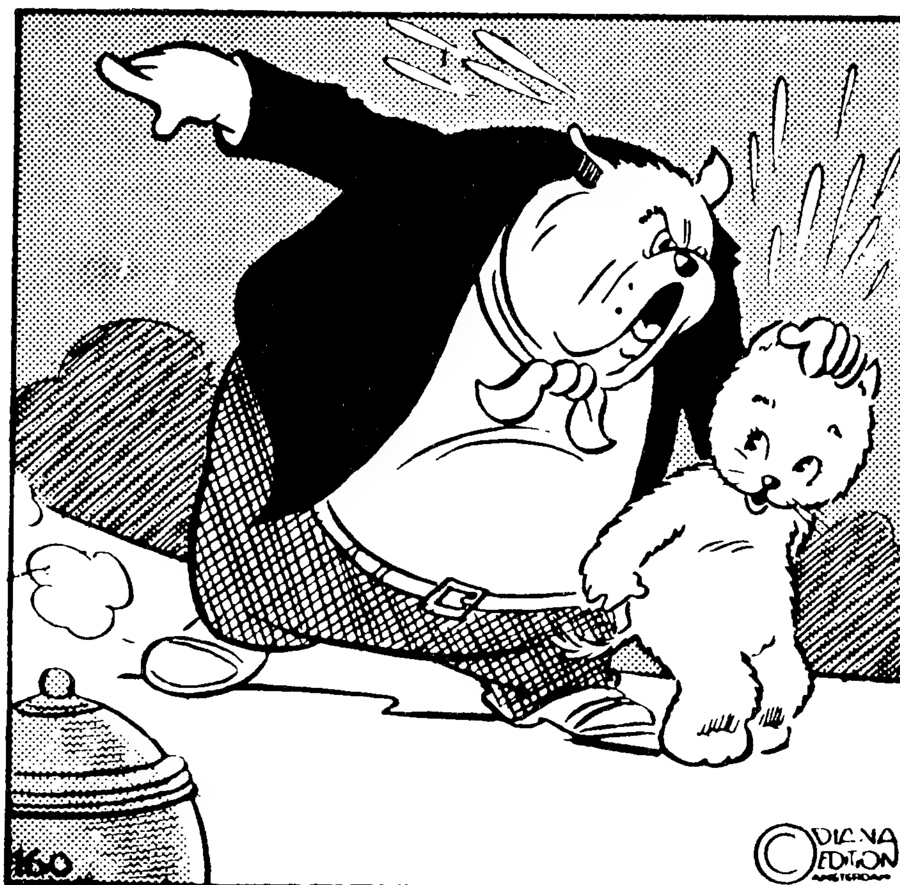

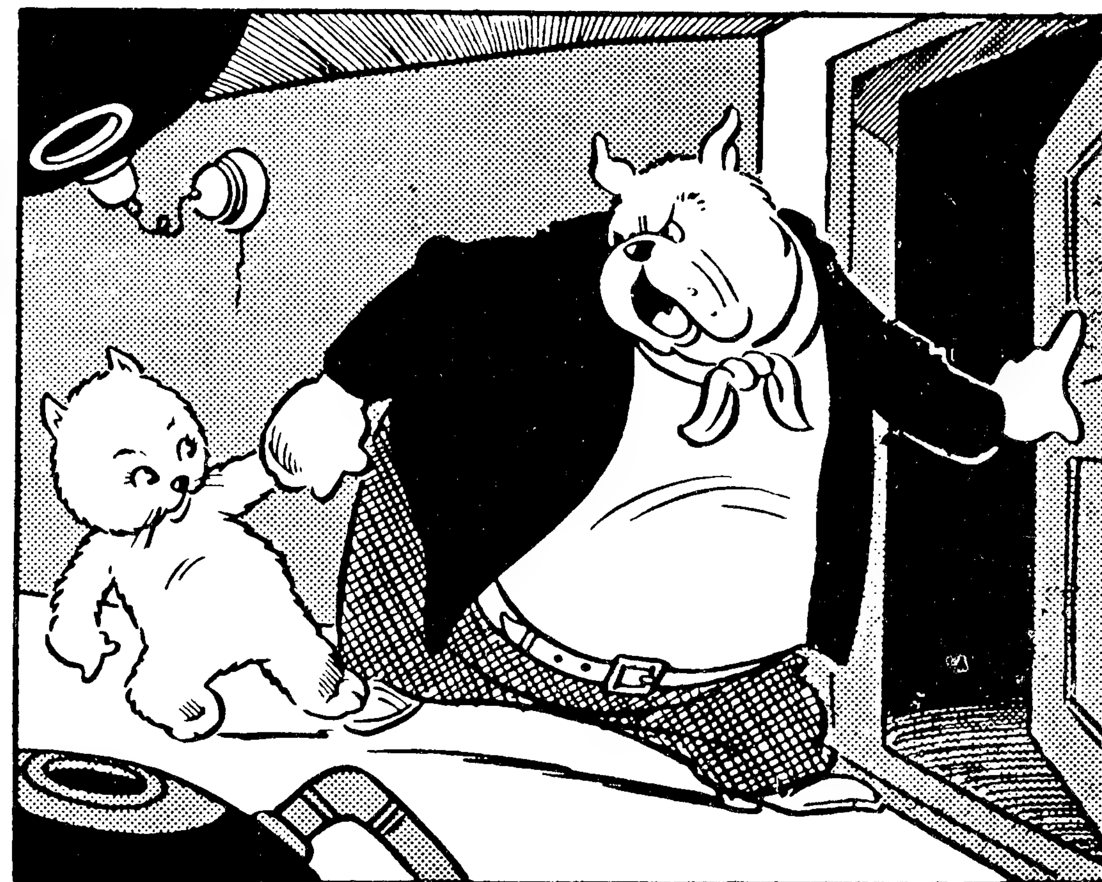

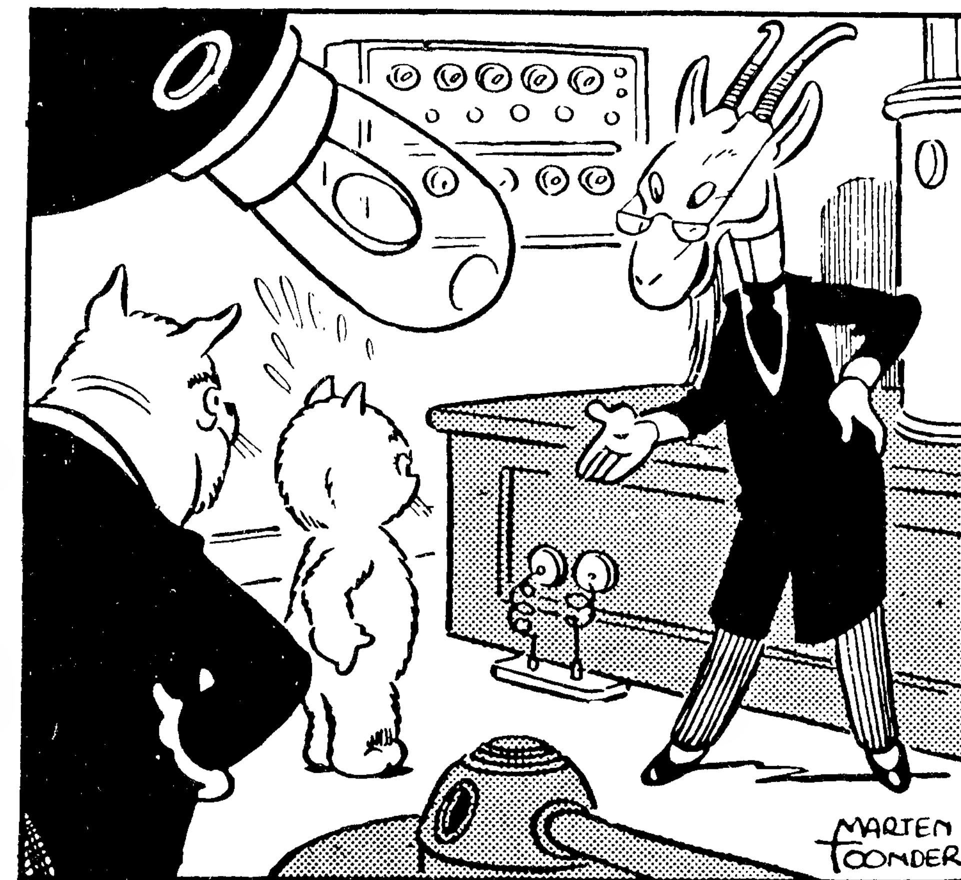

Tom Poes draaide zich om en sloop voorzichtig verder zonder ontdekt te zijn. 'Het is vervelend, dat ik geen enkel plan kan bedenken!' dacht hij. 'Wat kan ik eigenlijk op mijn eentje tegen al die zeeroovers beginnen? Ik moet maar eens zien, dat ik den hoofdman te pakken krijg... Dat zal die Professor Sickbock wel zijn, waar de bewaker het over had... Maar hoe vind ik dien? Er zijn zóóveel gangen in dit vreemde eiland!'

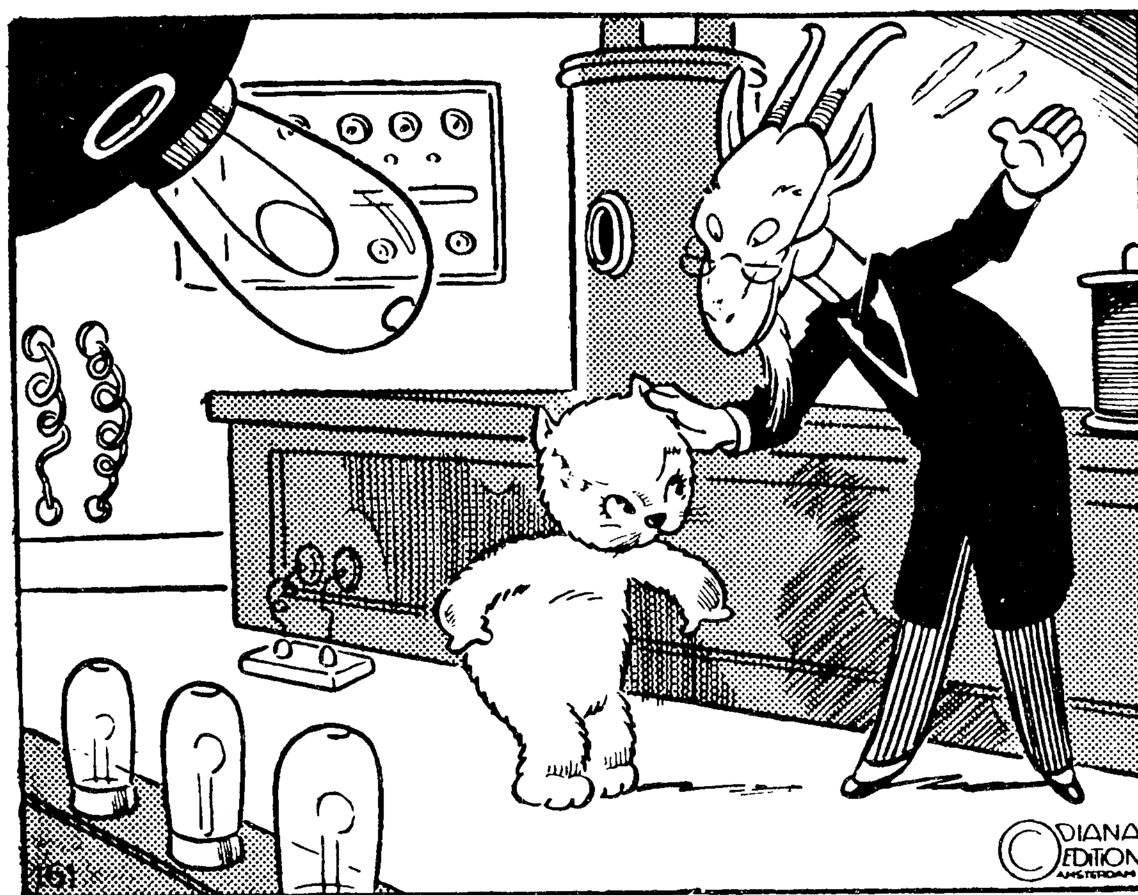
Het geluk diende Tom Poes. Toen hij een eindje verder geslopen was, zag hij bij een hoek een bord aan den muur, waarop stond: 'Professor Sickbock, laatste deur.' 'Dat tref ik,' dacht Tom Poes. 'Nu weet ik, waar ik zijn moet!' En hij sloop voorzichtig verder. Maar hij had niet in de gaten, dat hij ontdekt was! Uit een deur was een reusachtige gedaante te voorschijn gekomen, die in zichzelf mompelde: 'Wa's dat voor een ventje? Wat moet die hier? Dien ga 'k es even beter bekijken! Grrrr!'

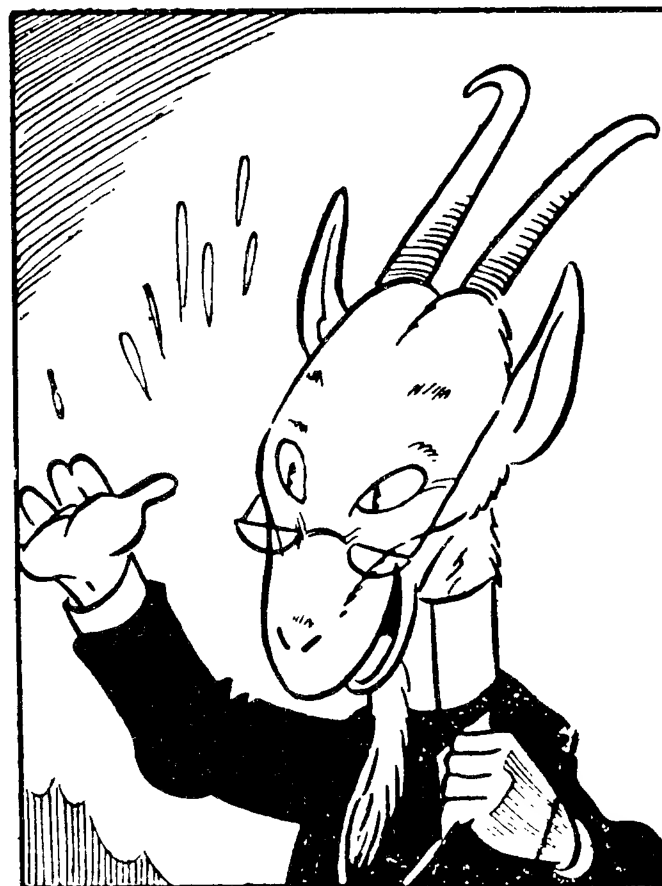
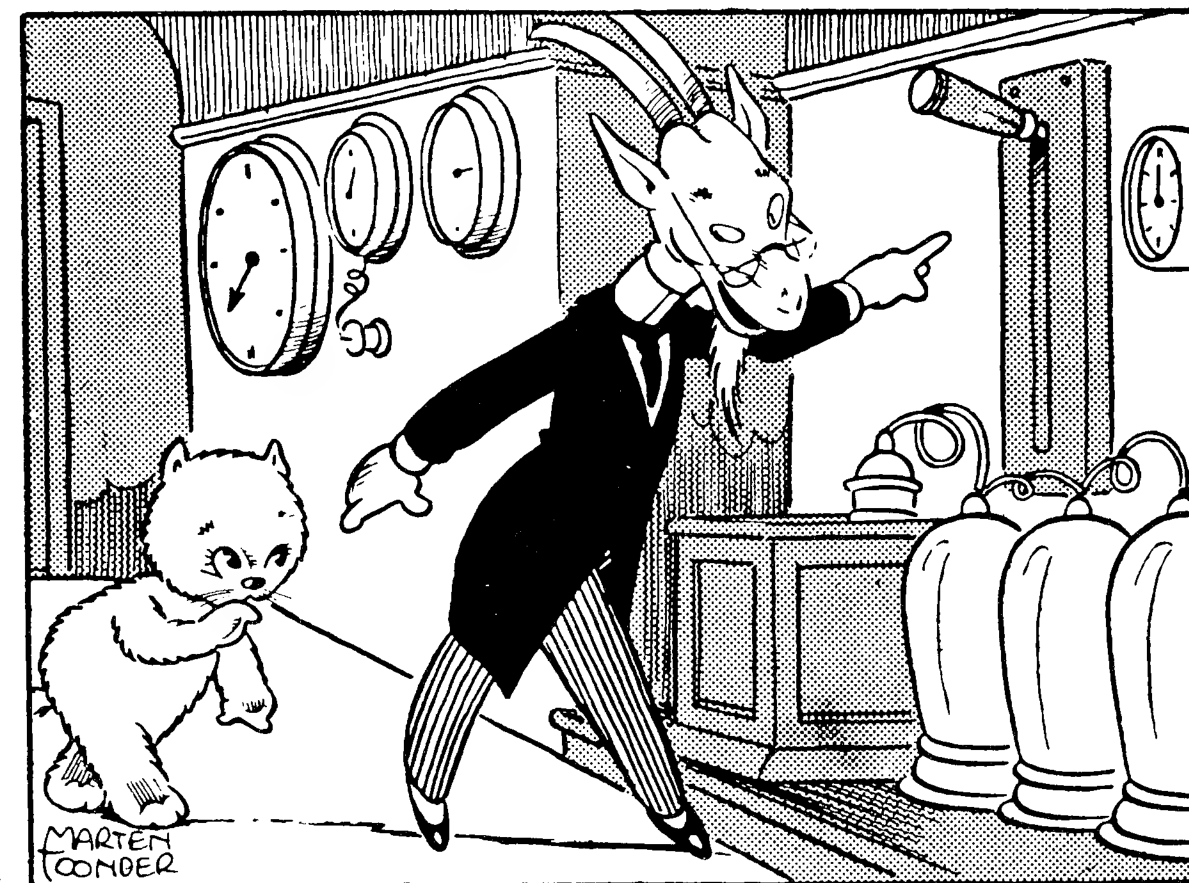

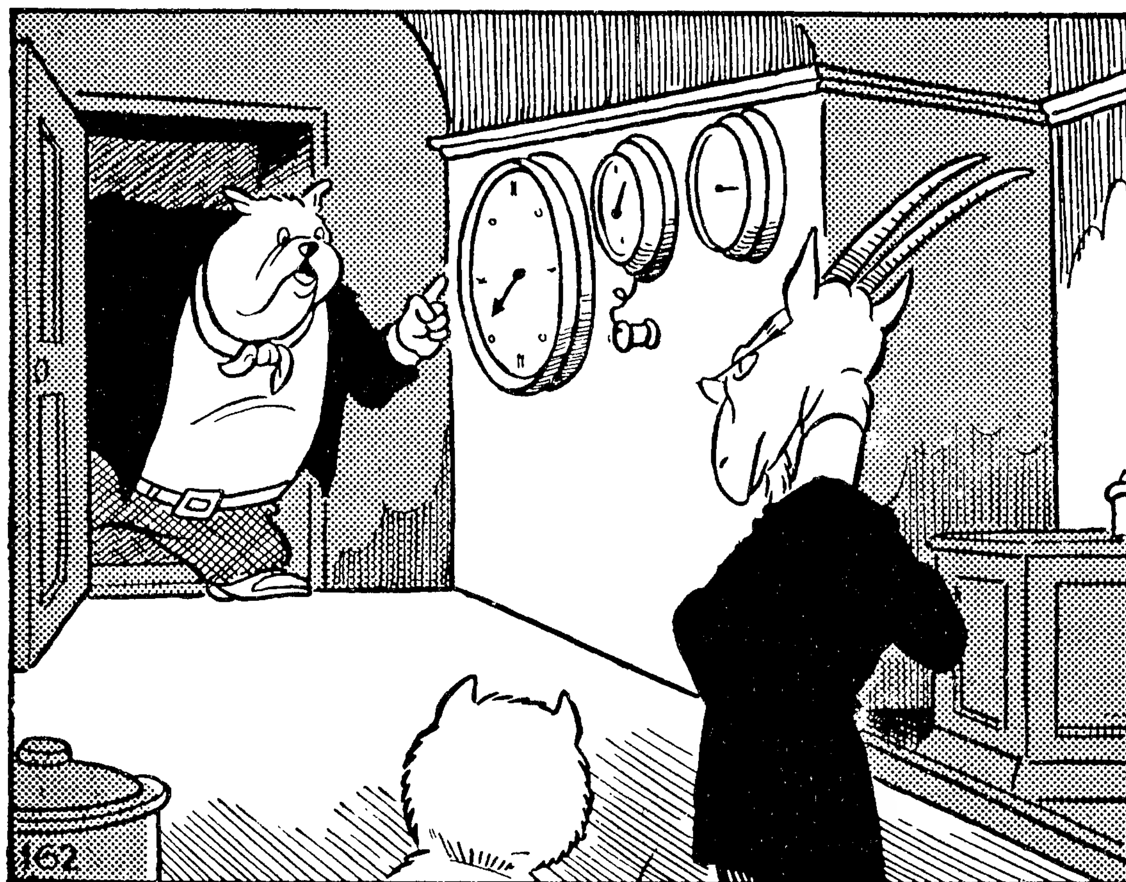

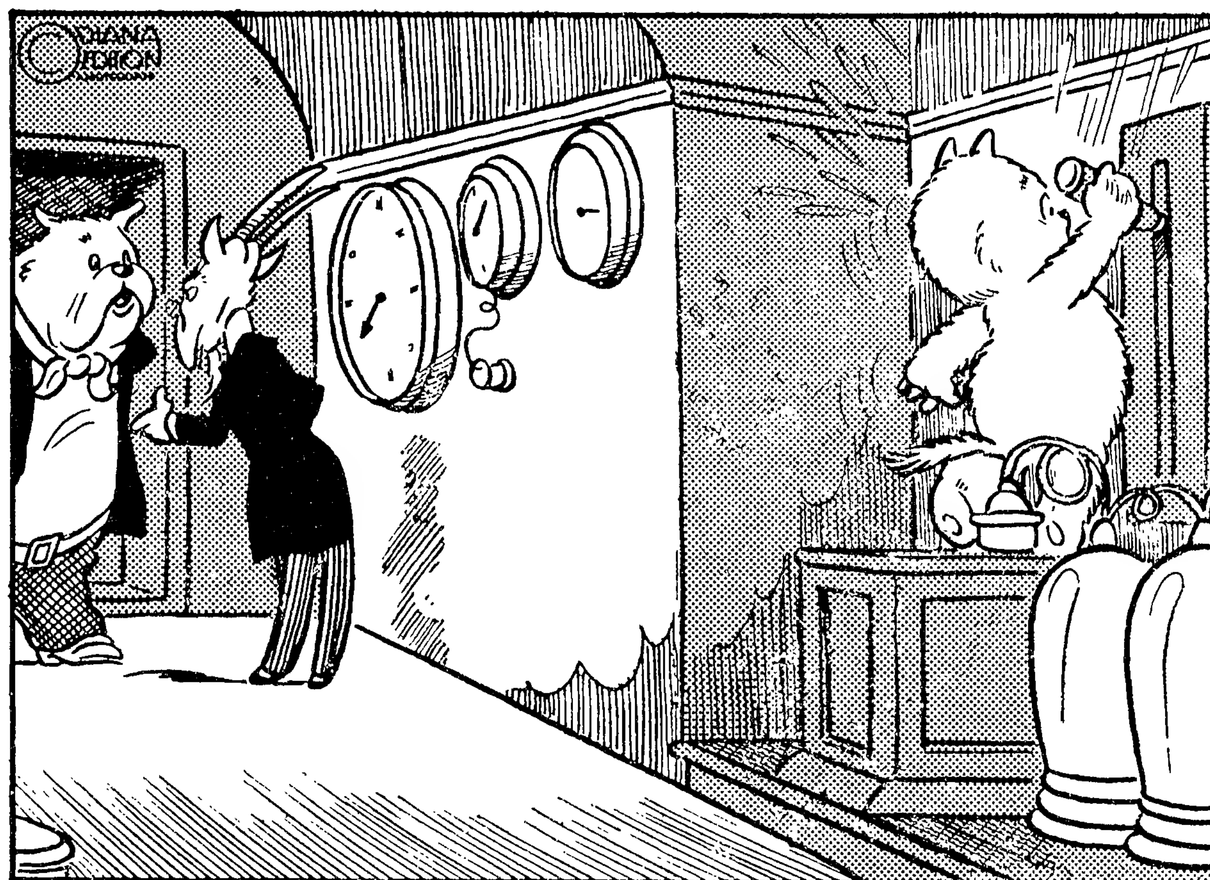
Toen Tom Poes haast bij de deur was gekomen, voelde hij plotseling een groote hand, die hem vastgreep, en een heesche stem gromde bij zijn oor: 'Wat moet dat? Wa-doe je hier?'
'Laat me los!' riep Tom Poes. Hij was natuurlijk wel geschrokken, maar dat wilde hij niet laten merken. 'Laat los!' riep hij, 'of ik zal je een klap geven! Weet je wel wie ik ben? Ik ben Tom Poes!'
'Zoo!' zei de vreemde, 'en ik ben Pietje Kolibrie en ik zal jou es even naar den baas brengen! En geen praatjes verder of ik maak mosterdsaus van je! Kom mee, naar binnen!'
Zo werd Tom Poes naar binnen gesleurd in een groot vertrek, dat vol vreemde apparaten, lampen en instrumenten stond. Bij een soort toonbank stond een deftige figuur, die verbaasd omkeek en toen met een uitgestoken hand naar voren trad.
'Wel, wel, wat een alleraardigst ventje breng je me daar, Pietje!' zei hij met een krakende stem. 'Voorzichtig een beetje, je zult hem pijn doen! Kom eens hier, kereltje, geef me eens een handje! Hoe heet je? Ik heet Sickbock, maar je mag me wel Professor noemen.'
'Het is geen alleraardigst ventje, baas,' zei Pietje. 'Een spion is het! Een rondsluiper! Vertrouw hem niet!'
'Je bent onaardig,' zei Professor Sickbock. 'Ga heen en laat me alleen met dit lieve manneke!'

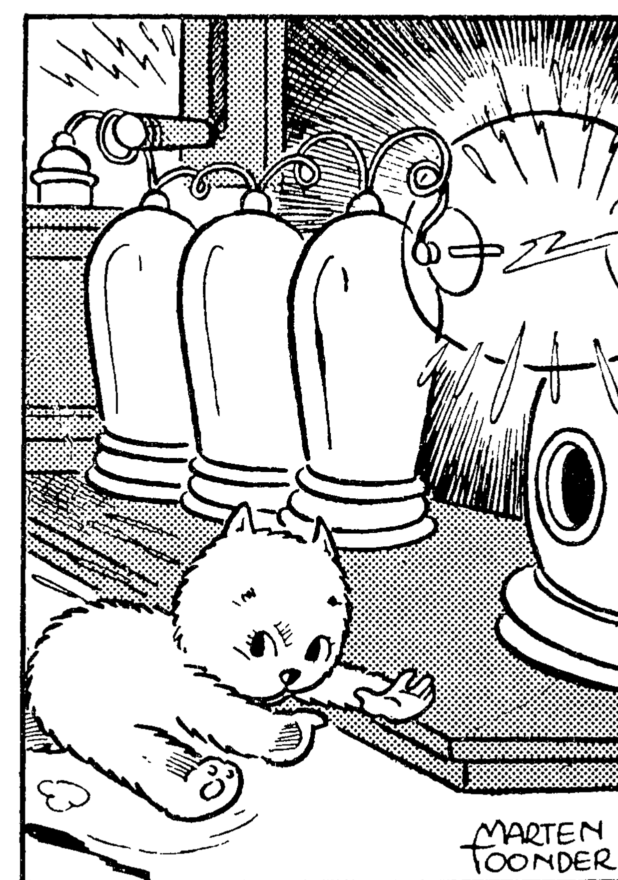

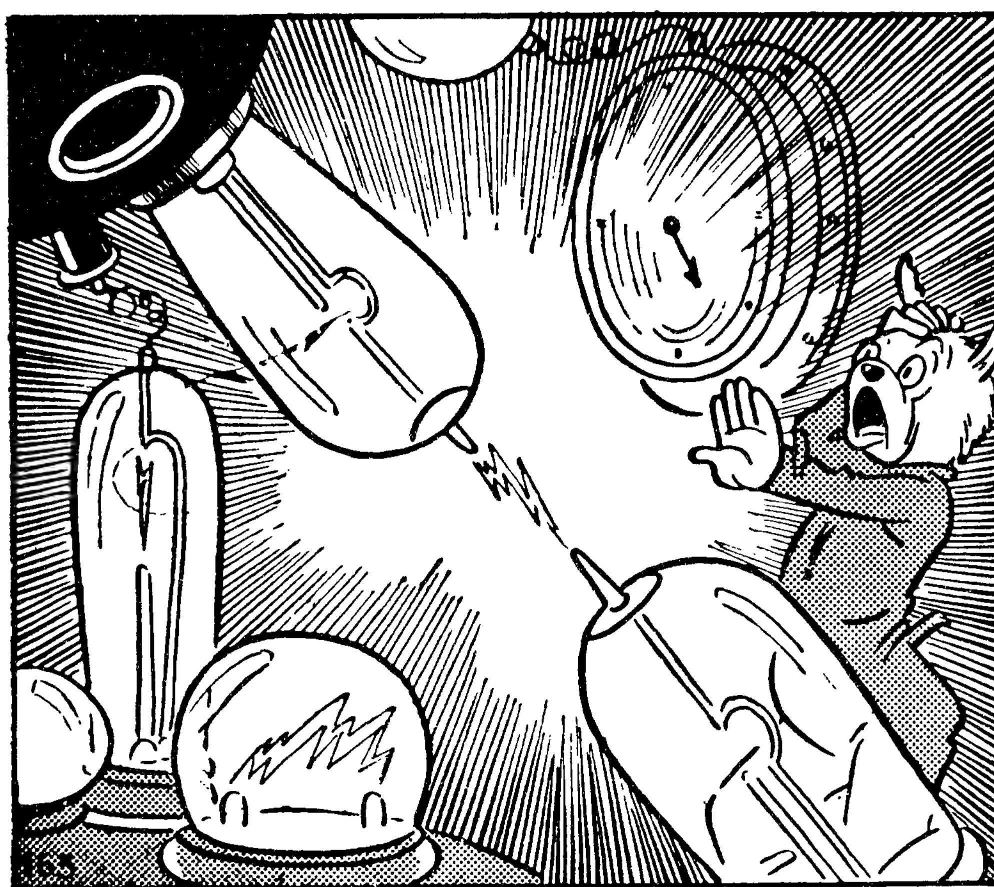
'Ik ben geen lief manneke!' riep Tom Poes boos. 'U bent een schurk, een zeeroover! Ik vertrouw u niet, al hebt u nog zulke mooie praatjes!' 'Oho! wat een leelijke taal voor zoo'n klein ventje!' riep de professor. 'Schaam je, kereltje! Ik ben geen zeeroover, maar een geniaal uitvinder, onthoud dat! En die schepen en die ladingen heb ik alleen noodig, om mijn proefnemingen te kunnen betalen... Tja, het is natuurlijk jammer, dat de bemanningen er onder moeten lijden, maar het is allemaal voor de wetenschap. Je zult toch moeten toegeven, dat mijn magneet-eiland eenig op de wereld is. Zoo is er geen tweede, niet waar?' 'Nee, dat is waar,' zei Tom Poes, die een idee gekregen had. 'Het is allemaal erg knap bedacht. Maar toch wil ik wedden, dat u iets vergeten hebt. U hebt er vast niet aan gedacht, dat er ergens een lek kan komen en dat uw heele eiland dan vol water moet loopen!' 'Aha! een verstandige opmerking voor zoo'n kleuter!' zei de professor goedkeurend. 'Maar je vergist je, daar heb ik heusch wel aan gedacht. Kijk, hier is een hefboom, als ik dien naar beneden trek, gaat het eiland omhoog. En omdat ik dezen hefboom alleen gebruik, wanneer er werkelijk gevaar is, werkt hij heelemaal afzonderlijk. Het omhoog gaan is dan niet meer tegen te houden, al zouden ook alle andere apparaten kapot gaan, begrijp je?' 'Niet heelemaal,' zei Tom Poes. 'Als u dien hefboom omlaag haalt, gaat het eiland dus omhoog. Maar is er dan niets meer, dat het tegen kan houden?' 'Niets, mijn jongen, niets!' zei de professor, voldaan.

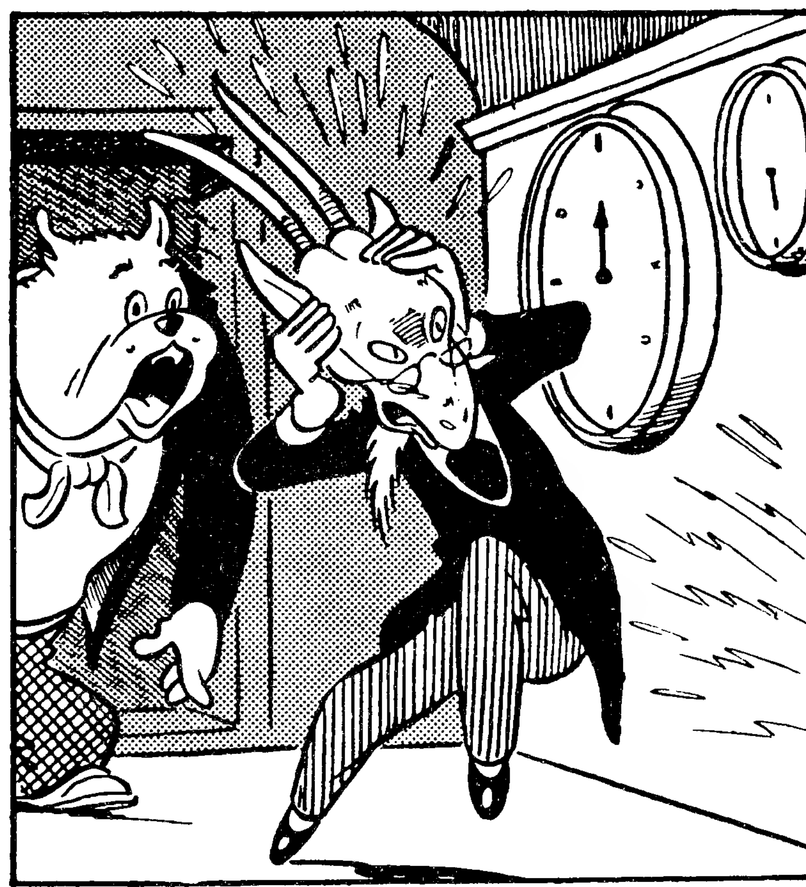
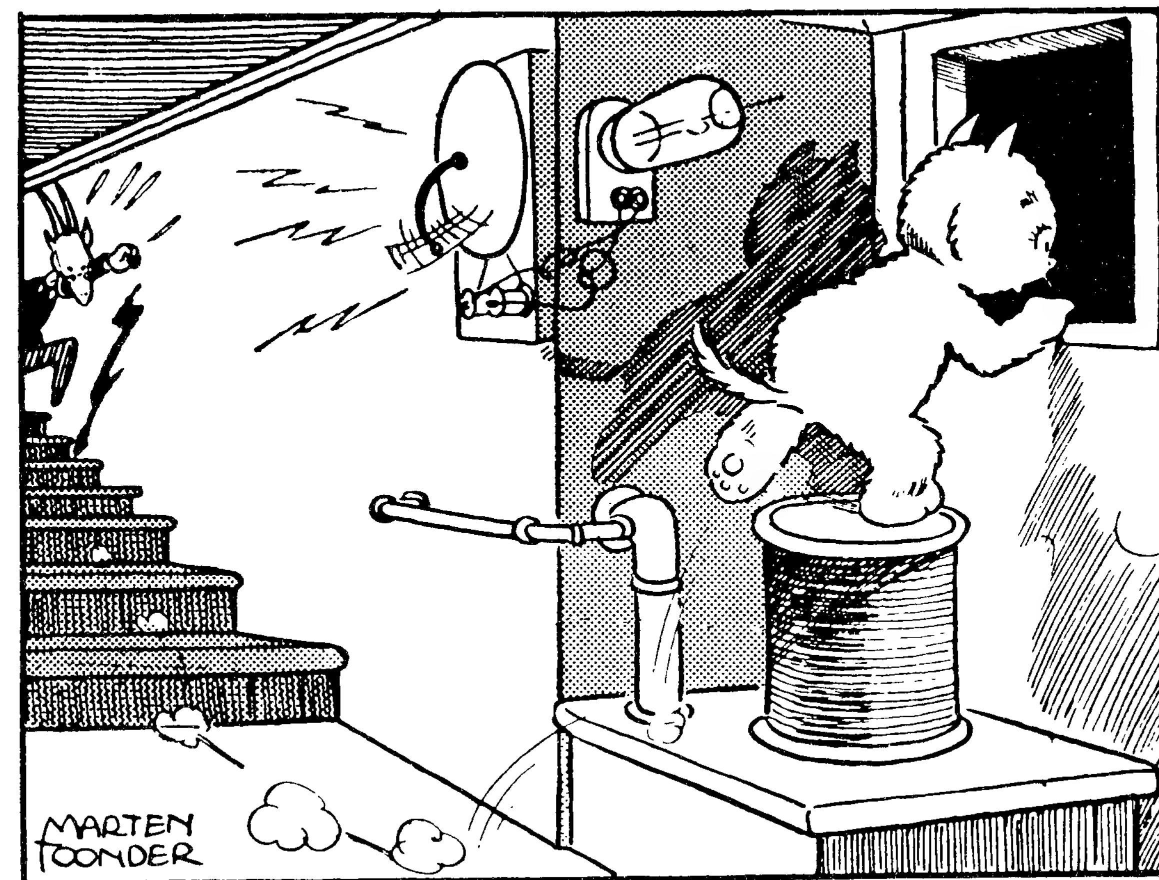

De deur van het vertrek werd met een ruk opengegooid en Pietje Kolibrie kwam naar binnen.
'Luister es even, baas!' riep hij. 'D'r is weer een schip op weg, naar dit eiland.'
Professor Sickbock draaide zich om. 'Wat ben je toch altijd ruw, Pietje,' zei hij. 'Kan je niet even kloppen, voordat je binnenkomt? En wat vertelde je daar? Is er weer een schip in aantocht? Wel, wel, dat is goed nieuws! Wat is het voor een schip?'
'Dit keer is het een rare, baas,' zei Pietje. 'We hebben radioseinen opgevangen en ik heb zoo het idee, dat het een politieboot is!'
Tom Poes had niet naar dit gesprek geluisterd. Toen de professor zich had omgedraaid, was hij zoo vlug als hij kon op het verhooginkje geklommen en had hij met een ruk den hefboom naar beneden gehaald. Toen sprong hij weer naar beneden en holde weg, zoo vlug als zijn korte beentjes hem dragen konden. Intusschen begonnen om hem heen de apparaten te werken. 'Als ik nu maar in veiligheid kon komen!' dacht Tom Poes.

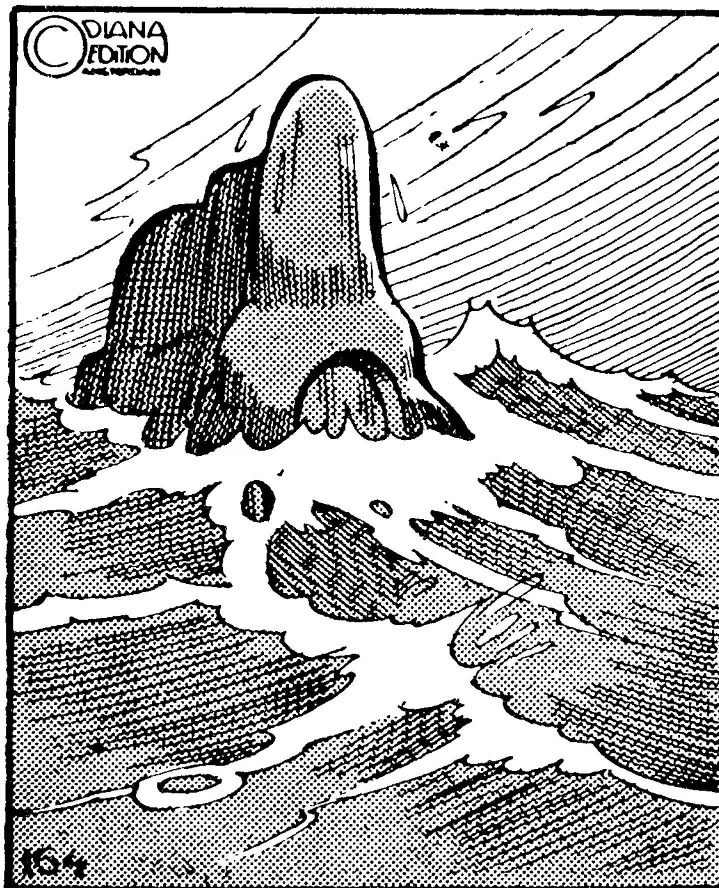

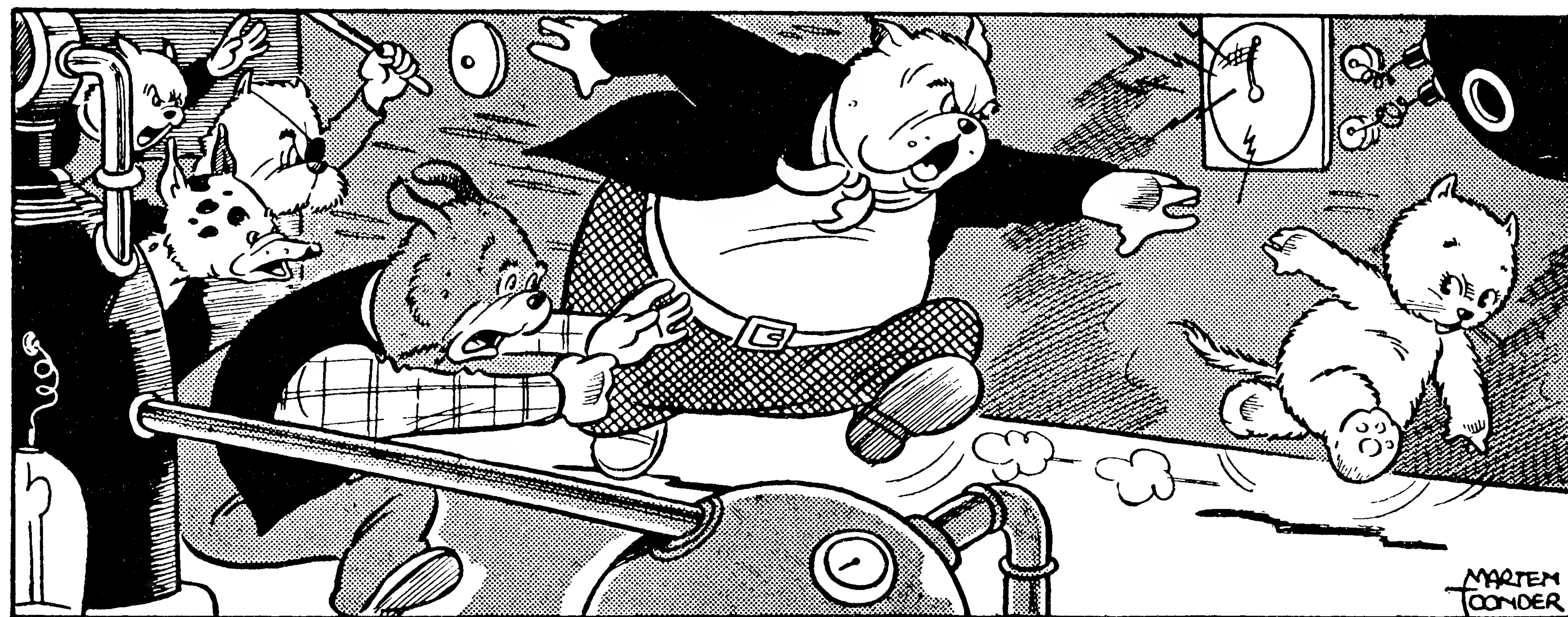

De professor had gelijk gehad, al zijn machines begonnen te werken. Groote vonken sprongen door de enorme lampen heen, zoemend en gonzend begonnen de apparaten te draaien, de volt- en ampère-meters gingen met sprongen omhoog en er was niemand, die dat alles weer stop kon zetten. Je begrijpt, dat professor Sickbock schrok. 'Snel! Vlug, Pietje!' riep hij. 'Maak groot alarm! Dat ventje heeft den nood-handel omlaaggetrokken. We moeten hem grijpen. Dat manneke is tot alles in staat!' Pietje rende weg en professor Sickbock holde achter Tom Poes aan, die net een open raampje gevonden had en daar vliegensvlug doorheen klom.

'Kom hier, knaapje!' riep de professor. 'Ik zal jou een lesje leeren, dat je heugen zal! Kom hier en aanvaard de straf, die ik je op zal leggen! Ik heb je onderschat, kereltje, maar dat zal me geen tweede keer gebeuren! Kom hier!'

Maar Tom Poes luisterde natuurlijk niet naar hem. Hij had zich al lang aan den anderen kant in de duistere opening laten zakken.

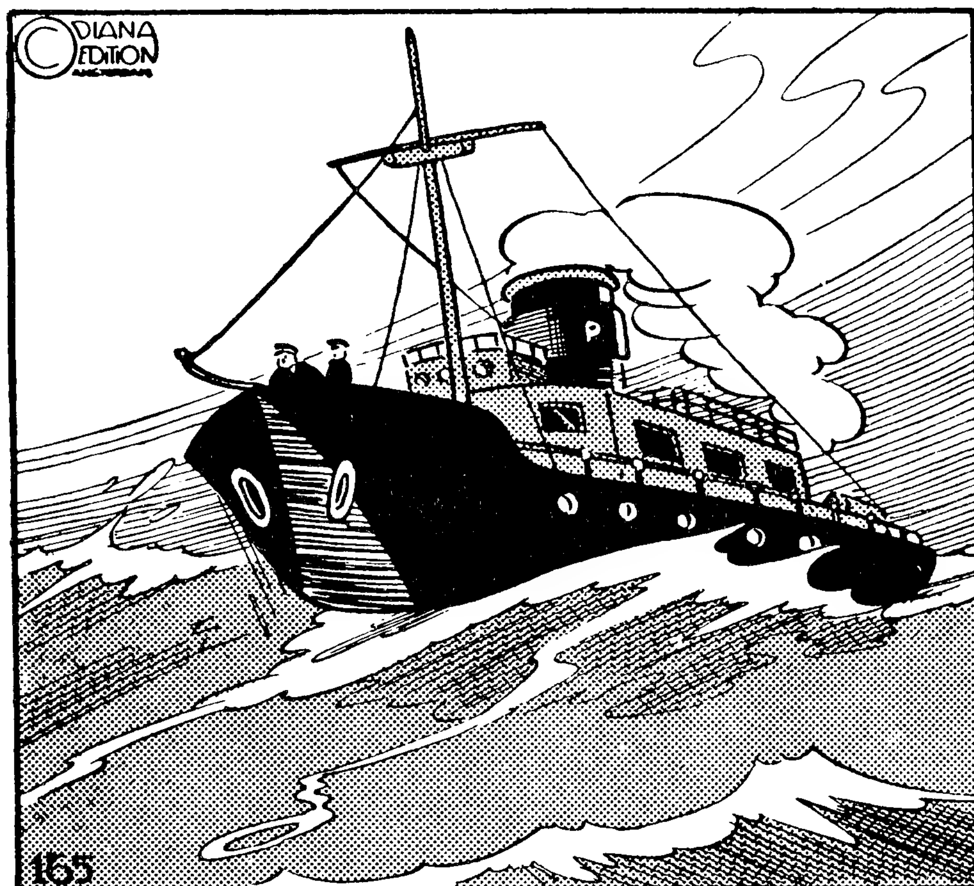

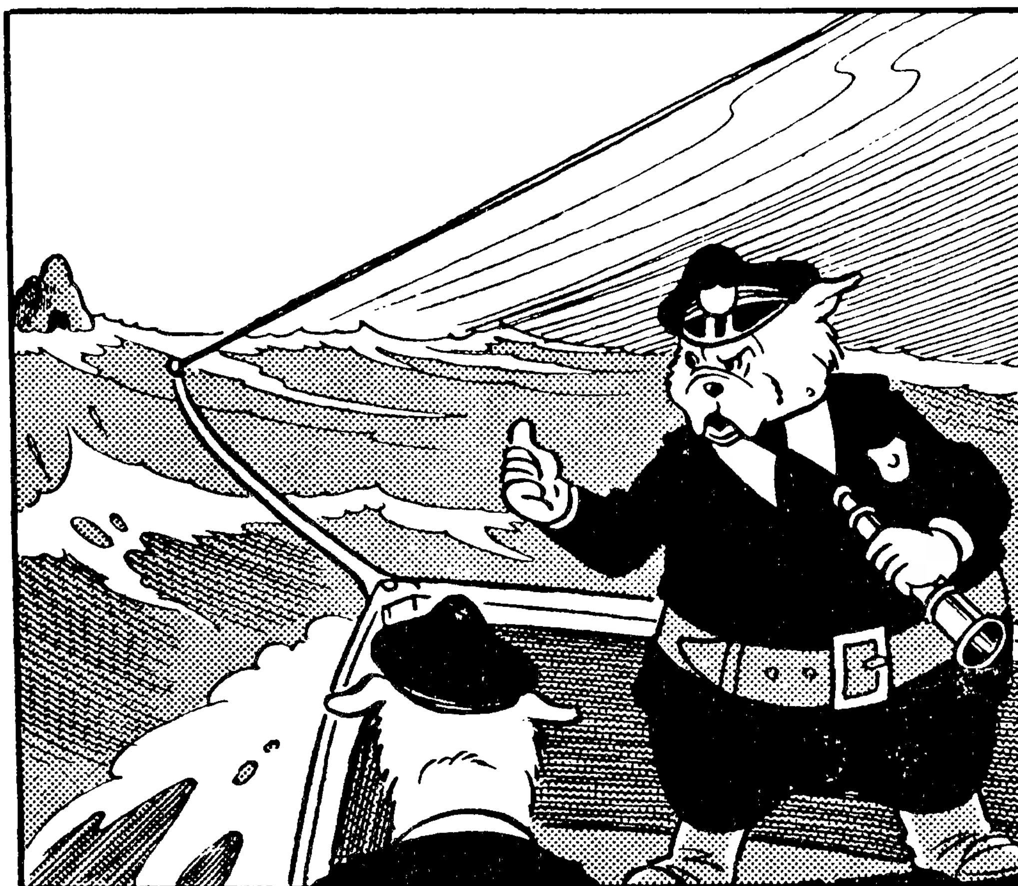

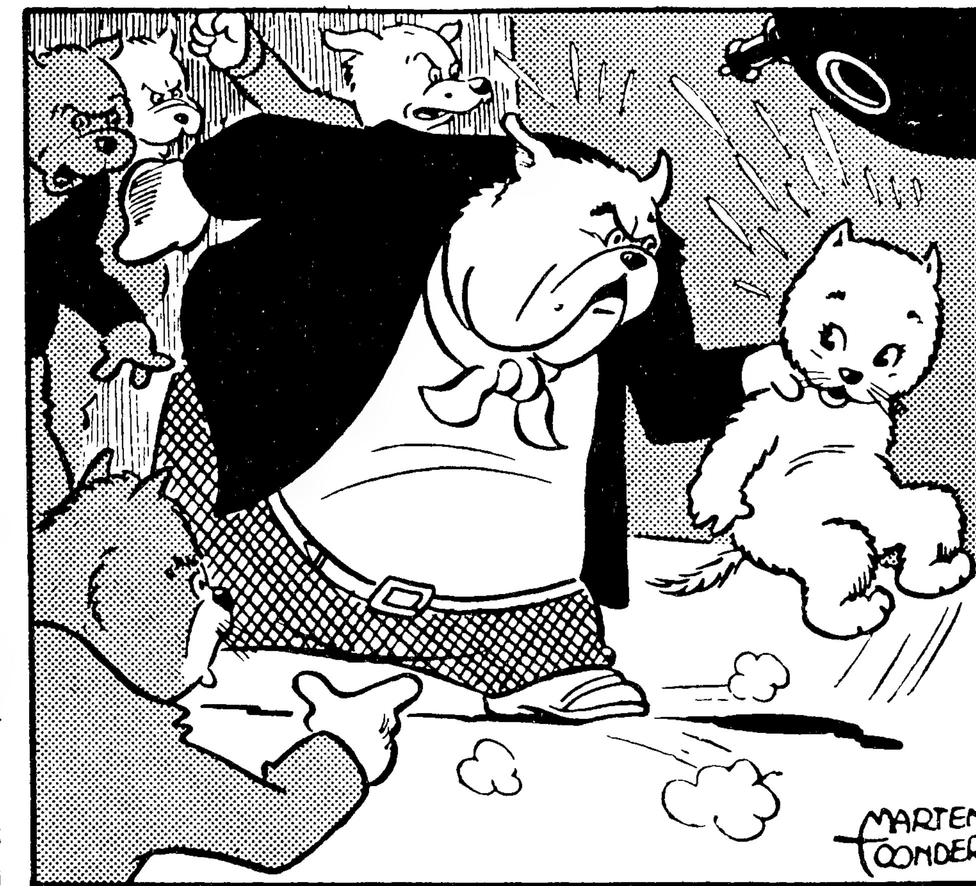
Ja, de machines van professor Sickbock werkten goed! Het eiland verscheen na een poosje weer boven water en heel langzaam werd nu ook weer de grote poort zichtbaar. Maar in het eiland was er een groot lawaai ontstaan. Pietje Kolibrie had alarm gemaakt en de heele zeerooversbende was op de been gekomen om naar Tom Poes te zoeken. Nu, jammer genoeg was dat niet moeilijk, want het luikje, waardoor Tom Poes gekropen was, kwam uit in een gang. En in die gang liep net Pietje Kolibrie, met een paar bendeleden achter zich aan. Toen ontstond er een wilde klopjacht. Tom Poes liep, zooals hij nog nooit geloopen had, de eene gang in en de andere uit. Maar omdat hij den weg niet kende, liep hij in een cirkeltje rond en werd het getal van zijn achtervolgers steeds grooter. Het zag er niet mooi uit voor Tom Poes.

'Als er geen wonder gebeurt, krijgen ze me te pakken en dan ben ik verloren,' dacht hij.

'En wat heb ik er dan eigenlijk aan, dat ik het eiland omhoog heb laten komen?'

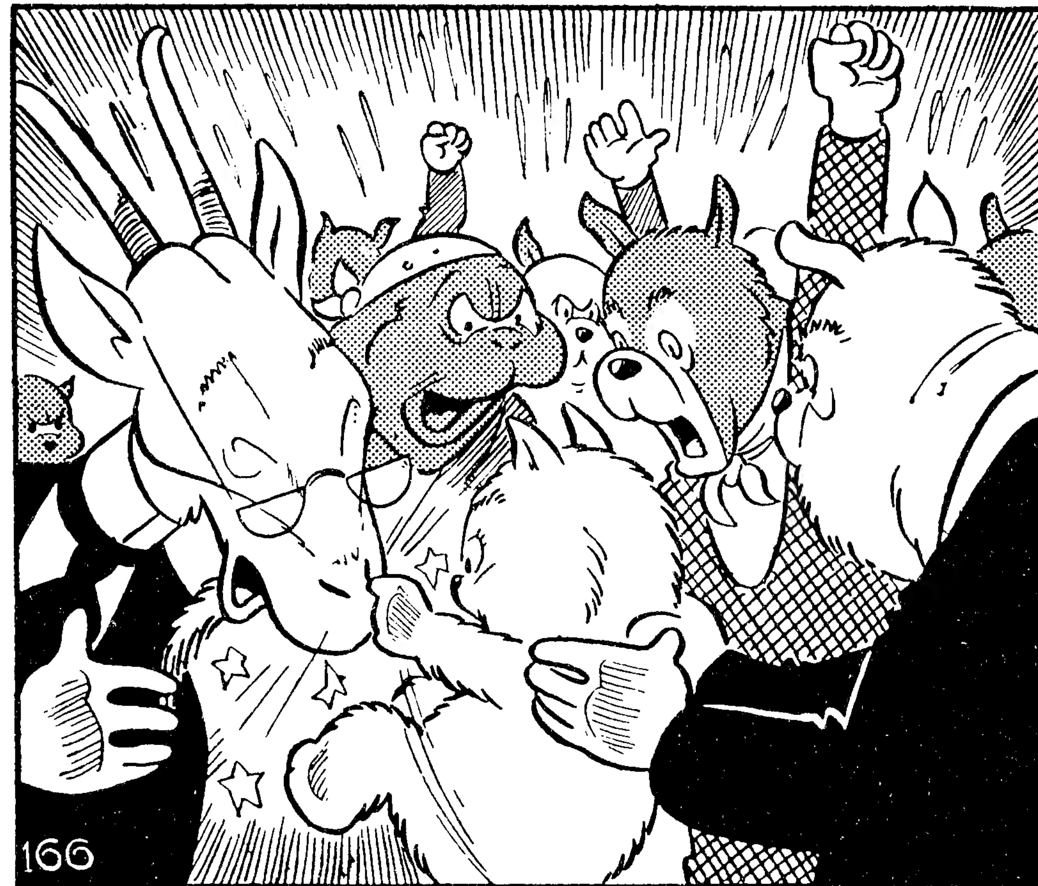

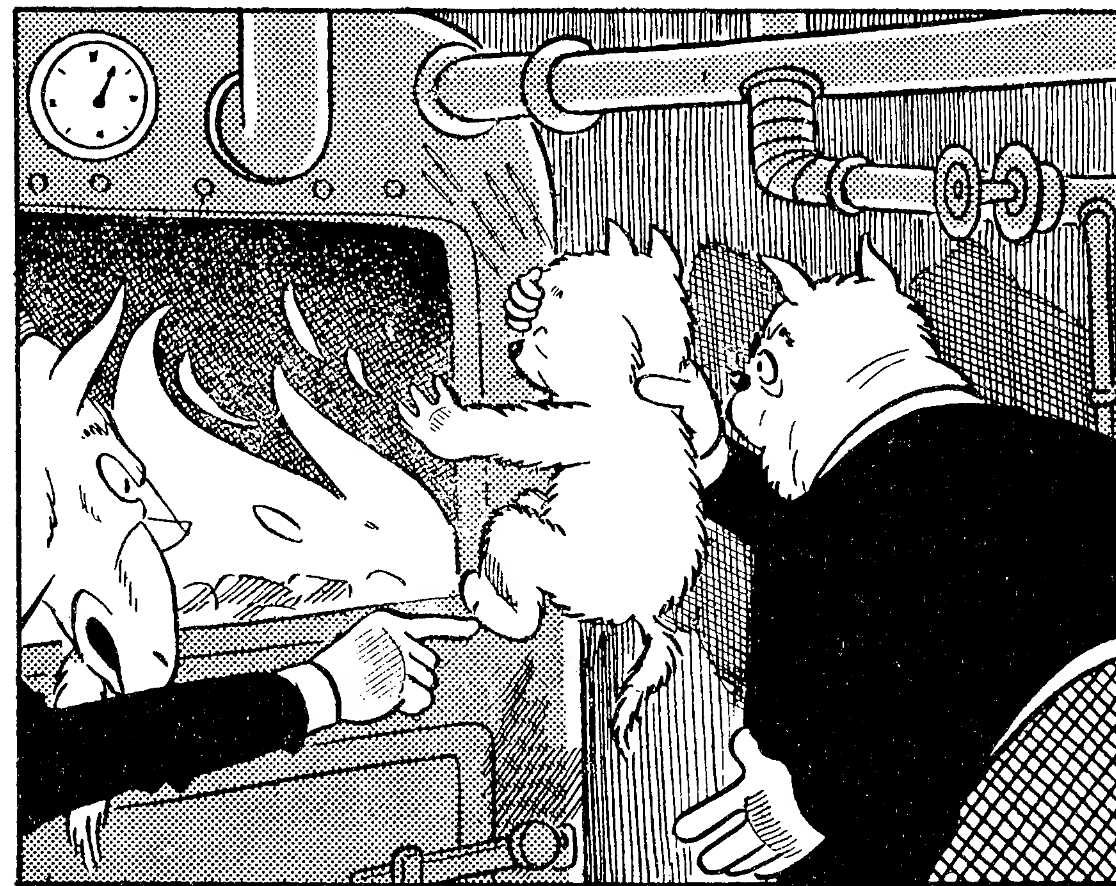
Terwijl dat allemaal in het eiland gebeurde, stoof er met groote snelheid een motorboot van de zeepolitie over het water. Ja, toen Bulle Bas de twee radio-telegrammen van kapitein Wal Rus had ontvangen, had hij begrepen, dat er vlug gehandeld moest worden en had hij de zeepolitie er bij gehaald. En daardoor kwam het, dat Bulle Bas nu zelf op den bak van het politievaartuig stond en door een grooten kijker den omtrek afzocht.

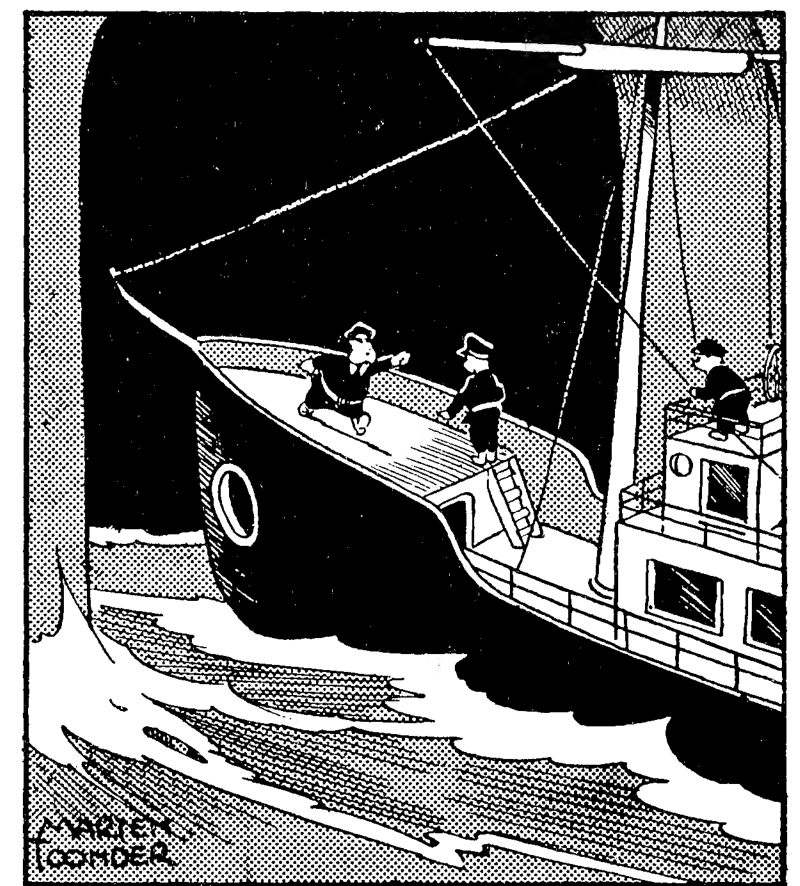
'Dat SOS van de 'Albatros' kwam toch zoo ongeveer van deze plaats, Snuf!' zei hij tegen den brigadier, die bij hem stond. 'Als ik me dus niet vergis, moet dat geheimzinnige eiland al binnenkort in het gezicht... Maar daar is het al, Snuf! Hm, maak alles gereed, het kan gaan spannen! En zie je dat, Snuf? Er zit werkelijk een poort in dat eiland en die is open ook! Hm, aan den slag, Snuf!'

Intusschen was Tom Poes in een zijgang doodgeloopen en Pietje Kolibrie had hem onmiddellijk te pakken.

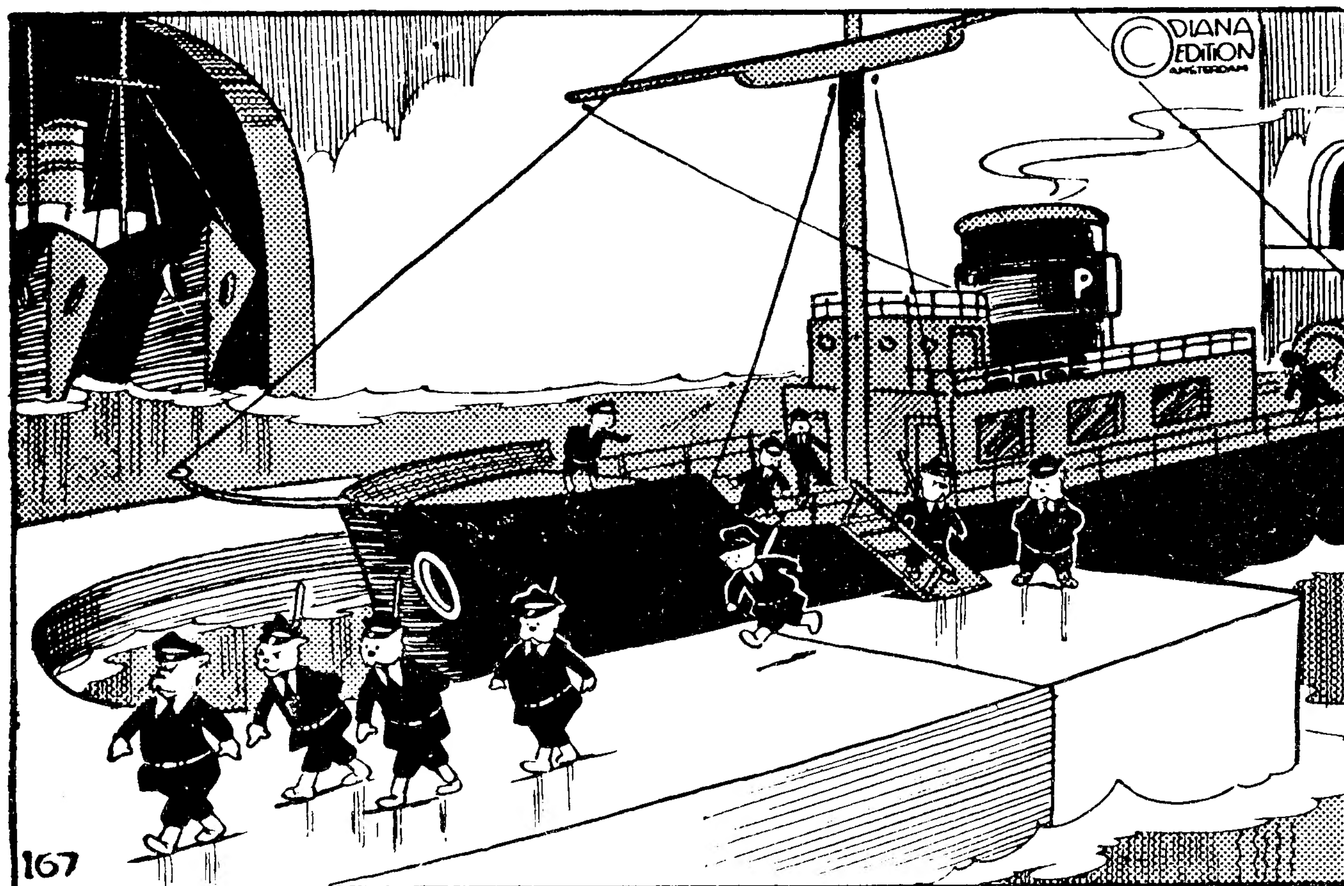
'Zoo, jochie!' gromde hij. 'Laat nou maar es kijken hoe je weer loskomt! Nou heb ik je en nou houd ik je, wat de baas ook zegt! D'r zit wat voor je op! Grrr!!!'

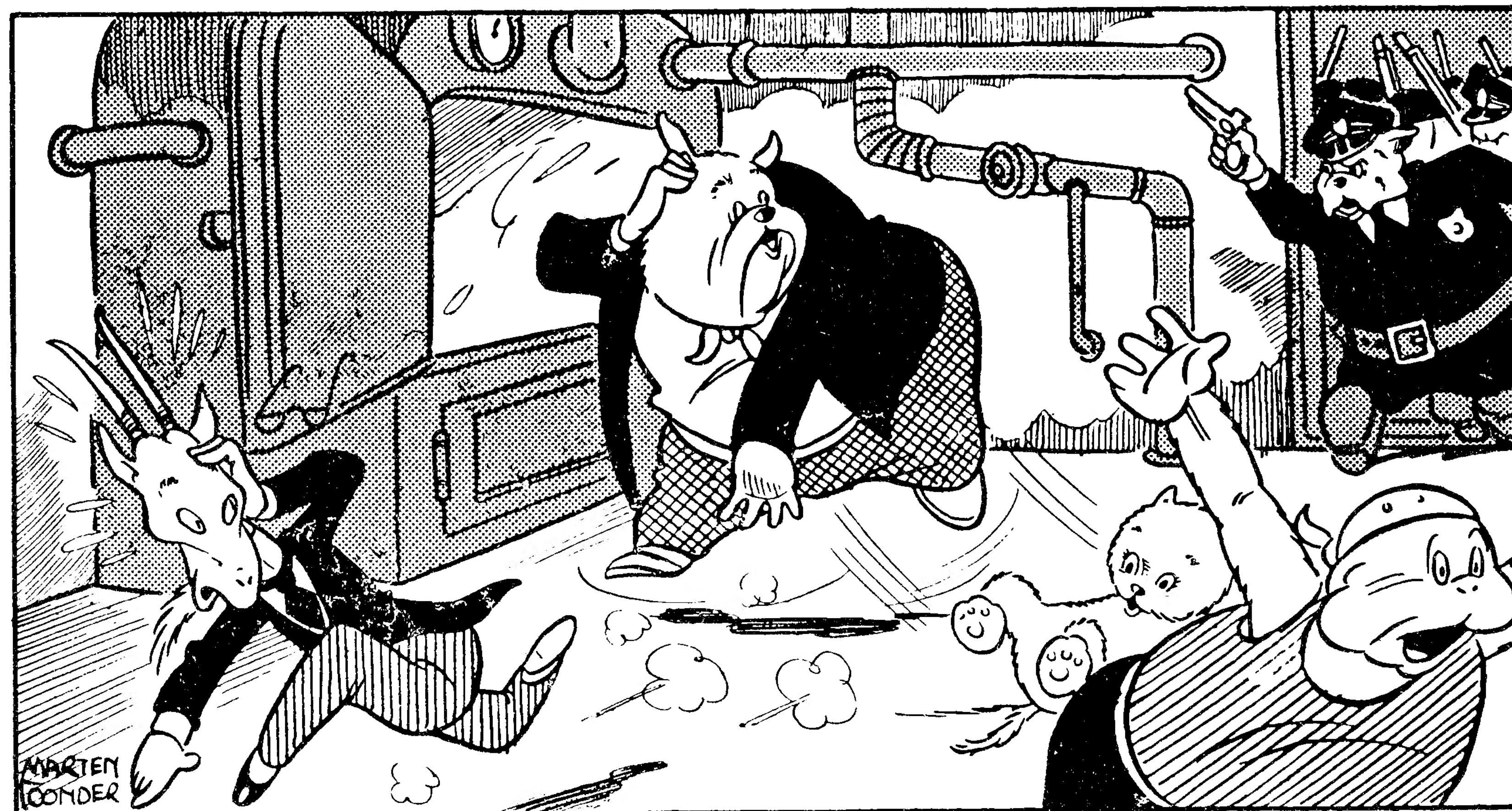

Tom Poes werd door Pietje Kolibrie naar den professor gebracht, terwijl de grootste helft van de bende er achter aan liep. 'Ik heb hem, baas!' riep Pietje. 'Wat zal ik met dat akelige rondsluipertje doen?'
'Niet zoo grof,' zei professor Sickbock afkeurend. 'Denk toch om je manieren, vriend! En jij, manneke,' vervolgde hij tegen Tom Poes, 'je bent me tegengevallen! Ik zal je... Maar op dat moment kwam hij met zijn gezicht te dicht bij Tom Poes en die gaf hem zoo hard als hij kon een stomp op zijn neus. 'Daar!' riep Tom Poes. 'Ik ben geen manneke en geen ventje! Ik ben Tom Poes en als je het waagt mij iets te doen, zal je er voor moeten boeten!' Nu werd de professor toch erg boos. 'Ik spreek niet meer tegen dit onhebbelijke creatuurtje,' zei hij kortaf. 'Hij heeft mijn reukorgaan beschadigd! Breng hem naar den ketel, Pietje!'
Zoo werd Tom Poes dus meegevoerd naar de stookruimte en nadat de stoker de deur van den vuurhaard had opengemaakt, hield Pietje hem er voor.
'Zie je,' zei professor Sickbock, 'zoo gaat het, wanneer kleine mannetjes te veel praatjes maken en niet op hun manieren tegenover oudere, hooger geplaatste personen letten. Je gaat daar naar binnen, kereltje! Ik geef je nog een minuut om over je slechte gedrag na te denken.'
Maar intusschen was, zonder dat iemand het gemerkt had in de drukte, de politieboot het eiland binnengevaren!

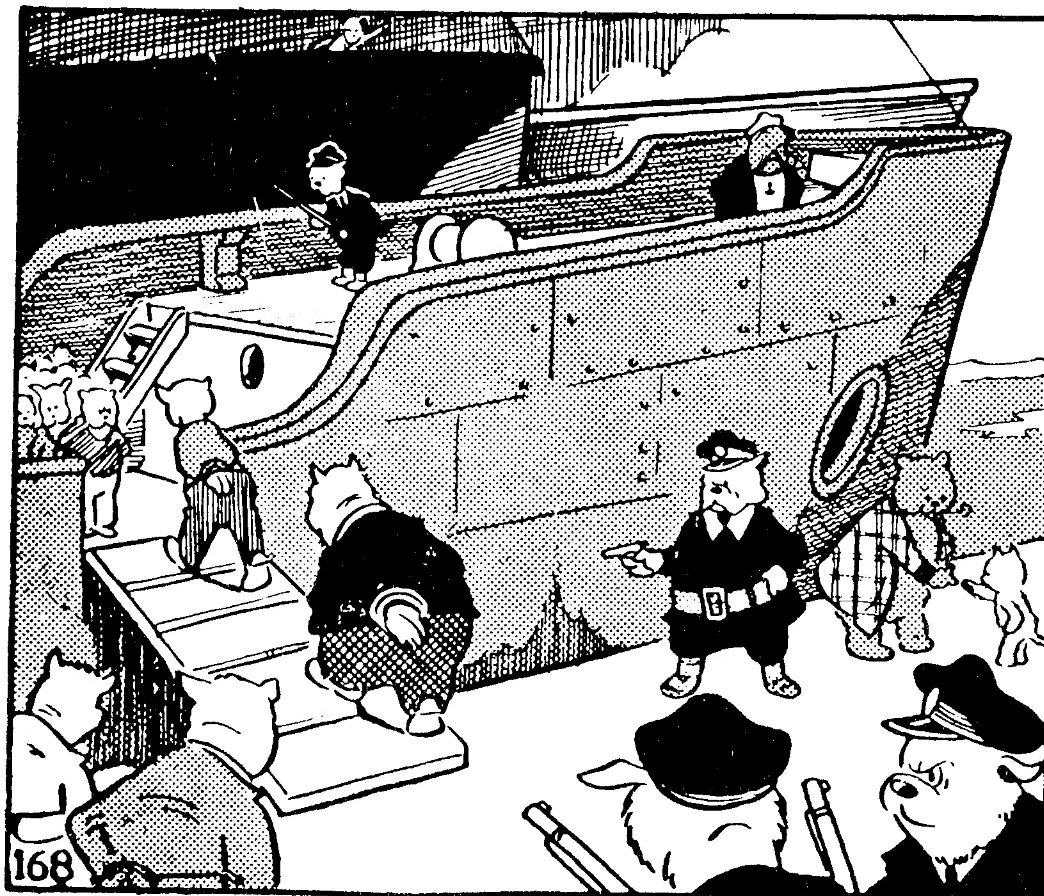

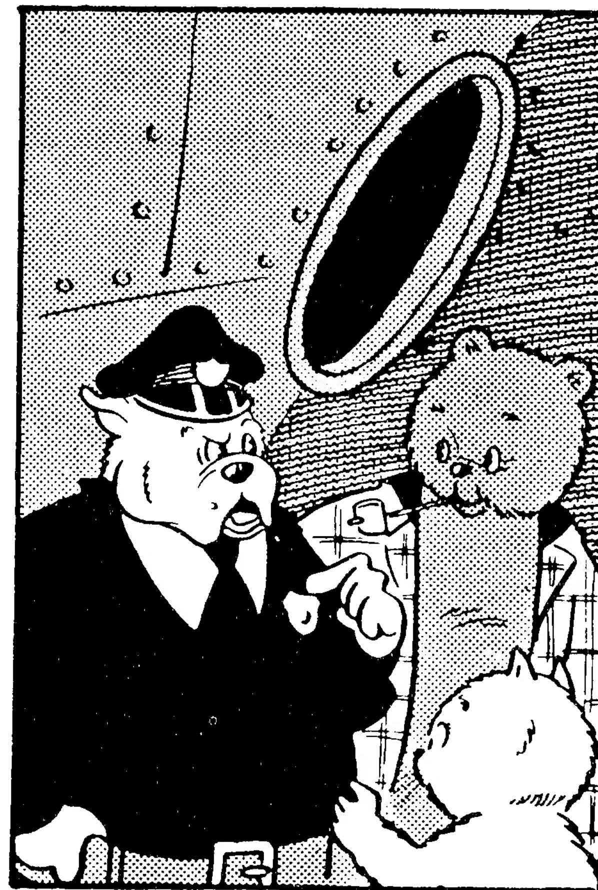

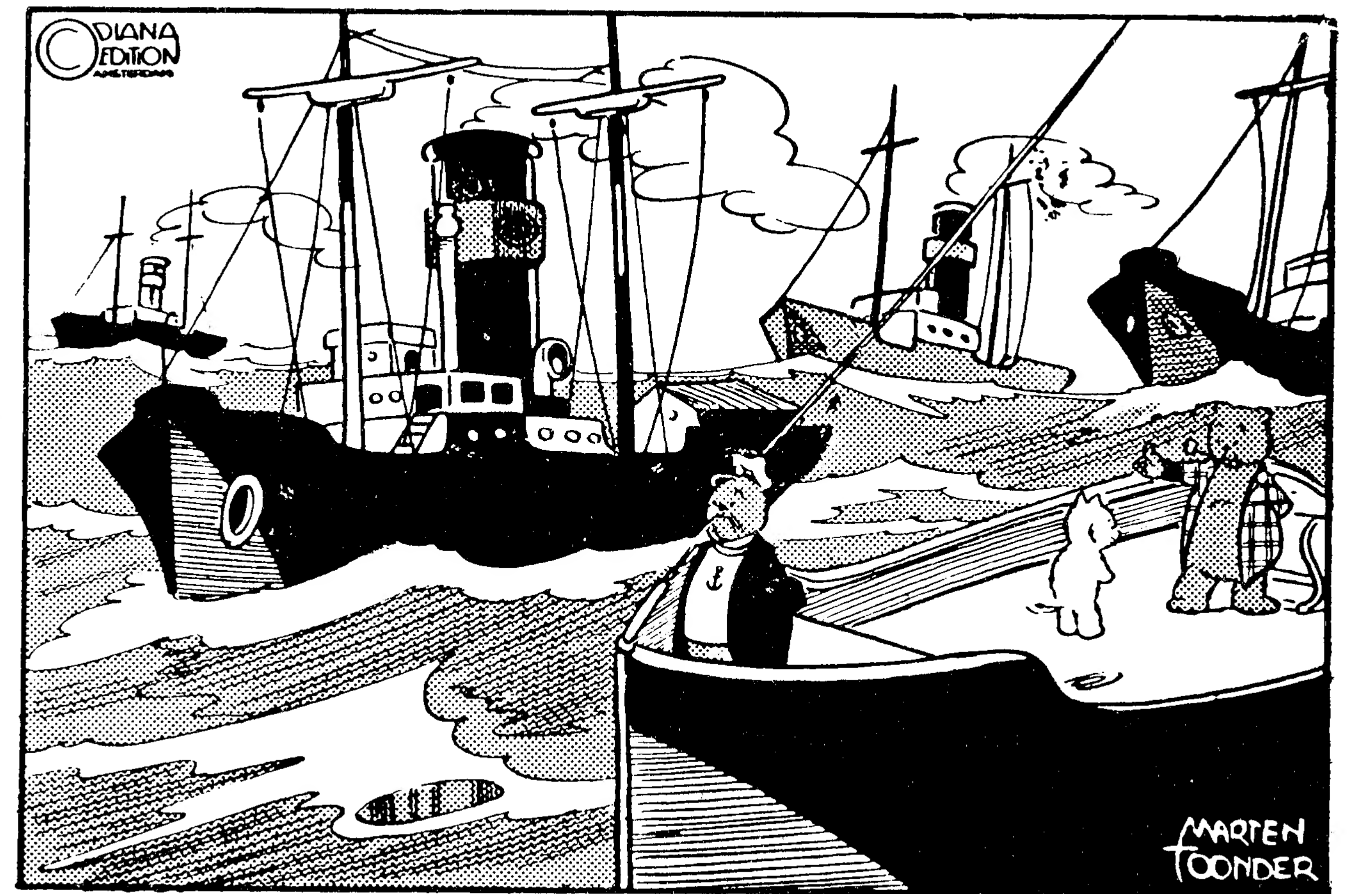
De magneet werkte niet, maar omdat het zoo'n goede aanlegplaats was, voer de groote motorboot er op af en legde er aan. Brigadier Snuf had intusschen niet stil gezeten en de ontscheping van de politiemannen ging vlug en ordelijk in haar werk. Commissaris Bulle Bas deelde ze in groepen in en gaf aan iedereen order om goed uit te kijken en alles wat verdacht was te arresteeren. En toen trok hij er met de hoofdmacht zelf op uit om het geheim van het eiland te ontraadselen. Hij was nog niet ver gekomen, toen hij achter een deur een luid geschreeuw hoorde. 'Jullie zijn laffe zeeroovers!' riep een stem. 'Laat me maar eens los, dan sla ik jullie allemaal tot pap! Maar dat durven jullie niet! Daar zijn jullie te laf voor.'

'Dat is Tom Poes!' zei Bulle Bas. 'Naar binnen, mannen!' Hij rukte de deur open en met zijn revolver in de vuist sprong hij over den drempel heen. Nu, hij was maar net op tijd, want Pietje Kolibrie stond op het punt Tom Poes in het vuur te gooien. Maar toen hij al die politiemannen zag, schrok hij verschrikkelijk! Hij liet Tom Poes vallen, maakte een luchtsprong en holde weg, achter professor Sickbock aan, die al bij de eerste teekenen van onraad was gevlucht.

'Dat was op het nippertje, commissaris!' zei Tom Poes.

Wat er verder gebeurde, is vlug verteld. Alle zeeroovers werden gevangengenomen en aan boord van de schepen gebracht, die in een andere ruimte van het eiland voor anker lagen. Intusschen waren natuurlijk de bemanningen van die schepen in vrijheid gesteld en dat de begroeting van den heer Bommel en Tom Poes hartelijk was, hoef ik niet te zeggen.

'Ik wist wel, dat je komen zou, Tom Poes!' zei heer Ollie. 'Als ik dat niet geweten had, was ik niet eens naar deze plaats gegaan. Nee, zeg nu zelf, dit is geen oord waar lieden van mijn stand voor hun vacantie of genoegen heen gaan. En we hebben het er toch maar weer prachtig afgebracht, samen.' 'Hm,' zei Tom Poes, 'ik heb van u niet veel gemerkt, dezen keer, heer Bommel.' Commissaris Bulle Bas kwam tusschenbeide.

'Ik zou jullie aanraden maar aan boord te gaan,' zei hij. 'Ik heb order gegeven, dat de schepen direct moeten vertrekken, wanneer al dat gespuis en alle ladingen weer aan boord zijn. Hm, die professor Sickbock en zijn voornaamste handlanger, die zich Pietje Kolibrie noemt, zijn namelijk gevlucht en tot dusverre heb ik ze niet kunnen vinden. Zoolang die hier rondloopen, heb ik geen rust. Hm, zijn tot alles in staat, daarom blijf ik hier met mijn mannen, hm, zal niet rusten, voordat we ze gevonden hebben.'

Tom Poes en heer Bommel gingen dus aan boord van de 'Albatros', dat vond heer Ollie gezelliger, en een paar uur later voeren ze gelijk met de andere schepen het eiland uit en de ruime zee weer op.

'Eén ding is jammer,' zei heer Ollie zuchtend, toen ze voor op den bak den frisschen zeewind om hun ooren voelden. 'Dit avontuur eindigt niet met een maaltijd, zooals het toch eigenlijk hoort.'

'O ja, toch,' zei kapitein Wal Rus, die met zijn rug naar hen toe stond. 'De kok heeft het eten al klaar en de snert staat op tafel. En zulke snert krijgt U alleen op mijn 'Albatros', meneer, let daar wel op!'

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.